POLİSİYE

Osman Aysu

ELISSA

"Kuşku berbat
bir duygudur,
bir kere insanın
içine
çöreklenmeye
görsün, sonra
onu silip atmak
veya kökünü
kazımak
oldukça
zordur."

ALFA

Bölümler

2334 | ALFA | POLİSİYE | 73

Elissa

OSMAN AYSU

1936'da İstanbul'da doğdu. Üç asırdan beri İstanbul'da yaşayan bir Osmanlı ailesine mensup olan yazar, ilk ve orta öğrenimini bu şehirde tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. 1994 yılından bu yana kaleme aldığı polisiye ve gerilim romanlarıyla tanınıyor.

Elissa

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kapak Tasarımı Gökhan Burhan
ISBN 978-605-106-478-9 1.
Basım: Mayıs 2012
Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 53 34410 Cağaloğlu İstanbul
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00
www.alfakitap.com info@alfakitap.com
Sertifika No: 10905
Baskı ve Cilt Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29
Sertifika No: 12088

ELISSA

OSMAN AYSU

ALFA

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Hepimiz hayatın beklenmedik tesadüflerle dolu olduğunu biliriz. Çoğumuz buna benzer olaylar yaşamıştır, ama önemli olan rastlantının hayatımızda doğuracağı sonuçları önceden tahmin edemiyor olmamızdır.

Benimki de öyle oldu..

Onu ilk gördüğümde, ilerde ruhumda nasıl derin yaralar açacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. İlk bakışta, her gün, her yerde sık sık karşılaştığımız sıradan insanlardan farkı yoktu; daha doğrusu bana öyle gelmişti. İlgilenmemiştim önce.

Resimlerimi teşhir ettiğim galeriyi gezen ve sonra da çıkıp giden sayısız ziyaretçilerden biri olarak bakmıştım ona. Fakat yanıma yaklaşıp konuşmaya başladığında sahip olduğu nitelikler birer birer dikkatimi çekmeye başladı. Gözlerindeki canlılığı ilk o zaman yakalamıştım. Kuşkusuz asıl çarpıcı özelliği zekâsı, hazırcevaplığı, üstün muhakeme gücü ve tüm sorunları basite indirgeyen pratik çözümler üretmedeki başarısıydı.

Sohbetimiz ilerledikçe bu genç kıza duyduğum hayranlık artmaya başlamıştı. Önceleri sadece bir takdir duygusuydu bu; daha fazlasına, özellikle sahip olduğu fiziksel mükemmeliyete dikkat etmemiştim. Resim hakkında konuşuyorduk ve konuşmamız bu sanatın sınırları içinde kalıyordu. Zaten o günkü giysileri içinde, yirmi beş yaşının gösterişsiz masumiyetini taşıyordu. Ne yazık ki asıl hatayı o an yaptığımı birkaç gün sonra anlayacaktım.

O gün yanında bir kız arkadaşı daha vardı ve sohbetimiz sırasında hiç konuşmadan sadece bizi dinliyordu. Hatta sohbetimizden biraz sıkılmış gibiydi, ama ona pek aldırdığımız yoktu.

Ne de olsa bir sanatçıydım ve karşımdaki güzel kızın estetik mükemmeliyeti de her geçen dakika beni biraz daha kendine çekiyordu. Onun resmini yapmak fikri de o an kafama takılmıştı. Son derece masum bir yüz ifadesi ve inanılmaz ölçülerde dengeli vücut hatlarına sahip olduğunu da yavaş yavaş görmeye başlamıştım.

Üç gün sonra, yani sergimin kapanmasına iki gün kala bir daha ziyarete geldi. Kalabalık arasında onu önce görmemiştim. Yanıma da yaklaşmamıştı o sefer. Sohbet ettiğim birkaç resim meraklısı dostum yanımdan çekilince, birden karşı duvardaki tablolarımdan birini hayranlıkla seyreden kızı gördüm. O olduğuna ihtimal vermemiştim

önce, seçtiğim tek şey siyah bir palto içindeki zarif beden ve omuzlarına dökülen siyah saçlar olmuştu.

Her güzel kadına ilgi duyan bir erkek olduğumu düşünmeyin; kuşkusuz sanatçı ruhum estetik değer taşıyan güzelliklere düşkündür, ama o zarif bedende ruhuma işleyen değişik ve heyecan verici kıpırdanışları da inkâr edemezdim. Bir süre onu uzaktan seyrettim. Tablom karşında mest olmuş bir tavırla kımıldamadan öylece duruyordu.

Sadece onu seyretmeye devam ettim, ta ki birden geriye dönünceye kadar.

O zaman gözlerim irileşti, inanamadım. Bu o kızdı.

Cesaretlenerek ona doğru yaklaşırken, aynı bedende iki farklı insan görüyormuşum gibi hissediyordum kendimi. İlk görüşümdeki naif, özensiz kılıklı kız gitmiş, yerine zarif, bakımlı ve çarpıcı biri gelmişti sanki.

Yaklaştığımı görüyor fakat pek oralı olmuyordu. Sadece hafif bir tebessüm oluşmuştu yüzünde. Nihayet, “Merhaba” dedim.

“Merhaba, efendim” diye karşılık verdi. Hafif şaşırmış gibiydi. “Beni hatırladınız demek?”

“Nasıl hatırlamam, daha üç gün önceki sergimi ziyaretiniz sırasında uzun uzun sohbet etmiştik.”

“Doğru, ama sizin gibi ünlüler çok insanla sohbet ederler, hele böyle mekânlarda.”

Gerçektende ünlü bir ressamdım, ama memleketimizde kaç ünlü ressam tanınırdı ki? Caddelerde dolaşsam kimsenin beni tanıyacağını sanmıyordum. Gülümsediği zaman yanaklarında oluşan gamzeleri de şimdi farkına varıyordum. Daha dikkat etmediğim başka özelliklerini de yavaş yavaş görüyordum; örneğin boyu alışılmış standartlara göre uzundu. Belki bugün ayağındaki zarif topuklu ayakkabılar bende bu hissi yaratmıştı.

Tebessüm ettim, sonra utanmış gibi fısıldadım. “Biliyor musunuz, önceki ziyaretiniz sırasında size adınızı bile sormayı unutmuşum. Size ne diye hitap edeyim?”

Yanağındaki gamzeler derinleşti. “Adım Gül. Ama dostlarım bana hep Elissa derler.”

“Elissa mı? Ne güzel bir isim. O da gerçek adınız gibi kokusu güçlü bir çiçek adını hatırlatıyor insana” dedim.

“Çok naziksiniz.”

“Peki, hangi adınızı kullanmamı istersiniz?”

“Siz hangisini uygun görürseniz” dedi.

Bir an düşündüm.

Elissa bana çok sıcak, kadife yumuşaklığında, aromalı, bembeyaz bir çiçeği çağrıştırıyordu nedense. Sanki manolya gibi koklandığında veya dalından koparıldığında hemen bozulacak, koku ve tazeliğini kaybedecek cinsten.

“Elissa’yı tercih ederim” dedim.

“Ben de öyle tahmin etmiştim zaten” diye karşılık verdi.

Bu kez fırsatı kaçırmayacak, bir tesadüf eseri onu yeniden karşımda bulduğum için hemen aklımdan geçen isteğimi ona açacaktım.

“Size bir teklifim olacak” diye fısıldadım sakin bir edayla. Oysa daha şimdiden kalbim gürül gürül atmaya başlamıştı. Yapacağım teklifin içeriğini galiba yanlış anlamış olacaktı ki hafifçe kaşlarının çatıldığını gördüm.

“Ne teklifi?” diye sordu, kuşkulu, endişeli bir hava içinde.

“Bir iş teklifi. Tamamen profesyonelce.”

“Pek anlayamadım” diye mırıldandı.

“Bana modellik yapar mısınız? “

Önce hayretle yüzüme baktı, sonra o nefis gözlerinde heyecanlı parıltılar oluştu. İşte o an, hayatımda büyük bir değişikliğin, beni fırtınalı, çalkantılı, sarsıcı yeni bir döneme geçişimin başlangıcı olacağını hissetmiştim.

Öyle de oldu, nitekim...

Elissa hayatıma girecek ve bir daha da çıkmayacaktı. Biliyorum hikâyemin başlangıcındaki bu ifade yeterince açık ve aydınlatıcı değil; okuyanlar bunu sadece ilerde doğacak bir aşkın ilk filizlendiği an olarak düşünebilirler.

Kısmen doğrudur da Elissa’ya o an âşık olmuştum. Hayatıma etki edecek, yaşantımı değiştirecek, zaman zaman beni mutluluğun doruklarına taşıyacak, bazen de sıkıntı ve bunalımların şahikasına sürükleyecek bir maceranın başlangıç günüdür o.

Fakat meseleyi bu kadarla özetlemek, sanırım Elissa’ya da bana da haksızlık olur. Çünkü o gün sıradan bir aşk macerasının başlangıç tarihi olmayıp, ikimizin de hayatını derin ölçüde etkileyecek olaylar zincirinin bir halkası olarak yer alacaktır.

Neden mi?

Bunu nasıl olsa size aktaracağım olaylar silsilesi içinde öğreneceksiniz. Sanırım en iyisi, hikâyeme o günden başlamak. Çünkü aradan geçen

bunca zamana rağmen geriye dönüp baktığımda her şeyin o gün tomurcuklandığını, her şeyin temelinde o günkü tesadüfün izlerini görüyorum.

“Şaşırttınız beni” diye fısıldamıştı. “Böyle bir teklifi hiç beklemiyordum. Bilmem ki...”

Gülümsemiştim. “Bir ressam gözüyle bakıldığında resmedilecek o kadar renkli hatlara sahipsiniz ki, sizin gibi model bulmak cidden şans işidir.”

Yanaklarının birden kızardığını gördüm. Tereddüt ediyordu.

Elissa hayat dolu, konuşkan, doğal neşesini çevresine rahatlıkla aktarabilen, yaşam dinamiklerine sahip, olağanüstü bir varlıktı. Açık sözlü, saklayacak bir şeyi olmayan, saf ve temiz bir kızdı. Onunla konuştukça hayranlığım daha da artacaktı.

Yüzünün güzelliğine baktıkça, içimdeki heyecanın sadece mükemmel bir model bulmaktan öte bir şey olduğunu sezinliyordum artık.

Korkarım, ona âşık oluyordum.

Yeterince tanımadan, ilk görüşte mi diyebilirsiniz, tabii. Ben ilk görüşte aşka pek inananlardan değilimdir. Tecrübem, aşkın zaman içinde beğeni, yeterince tanıma, takdir hissinin gelişmesi, karşınızdaki kişiliğe saygı duyulmasıyla şekillendiği gerçeğini kabul ederim. Oysa Elissa’ya olan tutkum pek böyle gelişmedi.

Zaten her şey, bir anda oldu denebilir.

“Ciddi misiniz?”

“Evet, çok ciddiyim. Bana modellik yapmanızı istiyorum.”

Yanaklarındaki kızarıklık artıyordu. Güçlükle, “Bunu sormam gerekiyor” diye fısıldamıştı.

“Kime?”

“Eşime, tabii. Ben evli bir kadınım.”

Yaşadığım ilk şok bu olmuştu. Onun evli olabileceğini doğrusu hiç tahmin etmemiştim. Öylesine saf, temiz ve masum bir ifadesi vardı ki, onun bakire olduğuna iddiaya bile girebilirdim. Şaşkınlığımı belli etmiştim galiba. Oysa erkeklerin ona âşık olması, evlenmesi çok doğaldı; çünkü masumiyetin ve cinselliğin böylesine iç içe geçtiği birini bulmak çok zordu.

Gözlerinde kocasına olan aşkının ve sevgisinin izlerini aradım. Bir anlamda bu hayal ettiğim projenin başlamadan bittiği anlamına geliyordu. Çünkü onun kocası olsam asla modelliğine izin vermezdim. Yüreğimde bir şey cız etmişti.

Kendimi inkâr edecek değildim; bir erkek olarak fazla romantik, devrin gerisinde kalmış, aşkı cinselliğin önünde gören, demode bir adamdım. Elissa da edepli bir portre üzerinde çalışmayacağımı anlamış olmalıydı ki dikkatle beni süzüyordu. Hislerine saygı gösterip, fazla ileri gitmeden, devreden çıkmam gerekecekti.

Daha ilk gün mağlubiyeti kabul ettim. Elissa'nın sanatıma saygısı büyüktü, ama kalbinde bana yer olmadığını hissetmiştim. Üstelememem, çekilmem gerekirdi. Ama yapamadım.

Tabii, hikâyemin başında bu açıklamamın nedenleri var, okudukça o nedenleri anlayacak ve bana hak vereceksiniz. En iyisi, elimden geldiği kadarıyla basit ve abartmadan duygularımın takip ettiği seyir ile olayların gelişimini paralel olarak sizlere nakletmem.

***

Birbirimize telefon numaralarımızı vermiştik. Teklifimi eşine açacak ve durumu bana bildirecekti. Aradan iki gün geçti. Elissa'dan hâlâ haber çıkmamıştı. Alacağım cevabın olumsuz olacağına artık aklım kesmeye başlamıştı. Kendimi hazırlamalıydım. Oysa bir ressam olarak onu tanıdığım andan itibaren resmini yapma ihtiyacıyla yanıp tutuşmaya başlamıştım. Bu meslekten olmayanlar, bunun içe işleyen ne kadar güçlü bir tutku olduğunu kolay kolay anlayamazlar. Gerek akademideki öğrencilik yıllarımda gerekse mesleğe atıldıktan sonra pek çok modelle çalışmıştım. Modelle çalışmak sadece işimin bir özelliğidir ve modele sadece bir obje olarak bakmaya alışmışızdır, oysa Elissa benim için görüntüsünü tuvale dökeceğim bir obje olmaktan çoktan çıkmıştı.

Üçüncü gün dayanamamış, ben telefon etmiştim. Önce bir öğle yemeğinde buluşup buluşamayacağımızı sormuştum. Modellik konusundaki cevabı olumsuzsa telefonda onu ikna etmeye çalışmak çok daha zor olurdu, yüz yüze konuşmak, gözlerinin içine bakarak derdimi anlatmak zorundaydım.

Elissa yemek teklifime hiç itiraz etmemiş, hatta "sevinirim, sizinle sohbetten zevk alıyorum" demişti. İçimi tatlı bir sevinç kaplamıştı önce.

Yemekte şnitzel yemiş, kırmızı şarap içmiştik. Sanki her şey yolunda gidiyor gibi gelmişti bana. Ressamlar insanlardaki güzellik ve estetiği daha rahat keşfeden ve gören insanlardır. Daha yemek sırasında bir fotoğraf makinesinin objektifi gibi her davranışını, jestlerini, çatal bıçak tutan ellerinin zarafetini, ağzına attığı lokmaları çiğneyişini beynime kazıyordum.

İkinci kadeh şaraplarımızı içerken yüzünde manidar bir ifade belirdi, insanda öpülme arzusu yaratan güzel dudakları kıvrıldı ve sonra hafif

alaycı bir ifadeyle fısıldadı.

“Asıl soruyu hâlâ sormadınız.”

Çok zeki olduğunu söylemiştim zaten. Paniğe kapılmak üzere olduğumu hissettim. Onun rahatlığı beni cesaretlendireceğine büsbütün sindirmişti. Bunun sıradan bir yemek daveti olmadığını, asıl amacımın teklifimin cevabını heyecanla beklediğimi sezinlemişti kuşkusuz. Elissa rahat bir kadındı, cevabı olumsuz da olsa fazla bir üzüntü göstermezdi.

Yutkundum ve sordum. “Eşiniz ne dedi?”

“Eşimin fikrinden önce öğrenmek istediğim bir nokta var. Neden, niçin benim resmimi yapmak istiyorsunuz?”

“Çünkü...” cümlenin sonunu getiremedim, ama ok yaydan çıkmıştı artık. Sonra fazla düşünmeden devam ettim. “Sen hayatım boyunca gördüğüm en güzel kadınsın."

Elissa keyifle gülümsedi. “Abartmanıza rağmen bunu iltifat kabul edeceğim.”

“Kesinlikle iltifat etmiyorum. Tek isteğim bu inanılmaz güzelliği kalıcı olarak tuvale geçirmek.”

“Bu bana da onur verir. Teklifinizden gurur duyduğumu itiraf etmeliyim.”

Heyecanla atıldım. “Yani teklifimi kabul ediyorsunuz, öyle mi?” Sözlerinden bu anlamı çıkarmıştım. Neredeyse sevinçten uçacaktım.

“Kendi adıma tabii, niye kabul etmeyeyim ki! Fakat...”

Afallayarak gözlerinin içine baktım tekrar. “Fakat ne?”

“Kıvanç teklifinize pek sıcak bakmadı.”

“Kıvanç da kim? Eşiniz mi?”

“Evet.”

Sevincim kursağımda kalmıştı. Saçma sapan konuştum, “Bu onu ilgilendirmez ki” diye söylendim. Gözlerimin içine anlayışla baktı.

“Yapmayın, lütfen” diye fısıldadı. “Onun rızası olmadan bu teklifi kabul edemem. Onun onayını almam şart.”

“Anlıyorum” diye başımı salladım nihayet. “Yani büyük hayalim burada sona eriyor.”

“Ayrıca...” deyip öğrenmek ister gibi yüzüme bakmaya devam etti. “Bu ne tür bir resim olacak? Öyle üryan, her yanımı gösterecek bir resim olacaksa, zaten ben de kabul edemem.”

İçime yeniden bir ümit doğar gibi olmuştu. Elissa sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibiydi.

“Yok canım!” diye mırıldandım. “O kadar da değil. Ama bazı güzelliklerinizi tabloma aksettirmek isterim tabii.”

“Tamam” dedi. “Eşimle konuyu bir daha tartışıp en yakın tarihte sizi arayacağım” dedi.

Yemeğin geri kalan kısmını buruk bir ruh haliyle tamamlamıştım. Oysa o neşeli görünüyordu. En azından teklifim gururunu okşamıştı, bunu hissedebiliyordum.

***

Ertesi gün sağanak halinde yağan yağmurun, evimin çatı katındaki atölyeme bol ışık sağlayan eğimli camlarında çıkardığı gürültüyle uyanmıştım. Zaman zaman kendimi çalışmaya kaptırır alt kattaki yatak odama bile inemezdim. O gece de öyle olmuştu, gergin sinirlerimi yatıştırmak için kendimi çalışmaya vermiş, saatlerin nasıl geçtiğini unutmuştum. Sanırım, saat sabahın beşine yaklaşırken fırçalarımı elimden bırakmış, atölyemdeki geniş divanın üzerine uzanıp uyuya kalmıştım.

Uyandığımda saat sekiz buçuk olmuştu. Dünkü pırıl pırıl güneşli havanın ardından gelen yağmur ve havanın kasveti tam ruh halime uygundu. Vücudumun her yanı uyuşmuştu. Gerinerek kasılan adalelerimi gevşetmeye çalıştım, içimden ne duş almak ne de tıraş olmak geliyordu.

Elissa’dan olumlu cevap çıkacağını hiç sanmıyordum. Zeki kız beni atlatacaktı; önsezilerim böyle söylüyordu. Muhtemelen kocasından izin almak şartı da uydurmaydı, beni kırmamak için önce teklifimden gurur duyduğunu söylemişti, ama asıl kendisi teklifime sıcak bakmamıştı galiba.

Sonra birden aklıma takıldı; gerçekten evli miydi acaba? Çünkü onda bir kadının olgunluğundan ziyade, genç bir kızın teravetini ve çekingenliğini tespit etmiş gibiydim. Ama bana neden yalan söyleme gereğini duyacaktı ki, anlamsızdı aklıma gelen ihtimal.

Fakat parmağında alyans gördüğümü de hatırlamıyordum.

Kanepenin kenarına oturmuş, tembel tembel uzayan sakalımı kaşıyordum. Tüm şevkim ve hayalim kırılmış, beni aramayacağını düşünmeye başlamıştım. Ondan telefon beklemek boşunaydı, hiç aramayacaktı. Öylesine umutsuzdum ki, güçlükle aşağıya indim, bu ruh haliyle çalışamazdım, ayrıca başımda yetersiz uykudan kaynaklanan bir de ağrı vardı. Sanırım en iyisi bir aspirin alıp yatağa girmek ve uyumaya devam etmekti.

Tam çekmecelerde aspirin bulmaya çalışırken kapının çalınması büsbütün sinirlenmeme, tepemin atmasına neden olmuştu. Bu saatte

evime kimse habersiz gelmezdi. Homurdanarak kapıyı açmaya gittim. Tabii Elissa'nın gelebileceği aklımın ucundan bile geçmiyordu. Kapıyı on santim kadar araladım, karmakarışık saçlarım ve uykusuzluktan kanlanmış gözlerimle aralıktan baktım.

Neredeyse şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım, en ummadığım kişi, Elissa karşımdaydı. Kapıyı ardına kadar açtım. Telefon etmek bir yana Elissa bu berbat yağışlı havada müjdeyi vermek için kapıma kadar gelmiş olmalıydı.

"Hoşgeldin. Gel, gel. Gir içeri" diye söylendim. Neredeyse sevinçten havalara sıçrayacaktım.

Gül ya da sevdiğim diğer adıyla Elissa, yadırgayan bir ifadeyle beni süzüyordu.

"Ne oldu size? Çok yorgun ve bitkin görünüyorsunuz" diye fısıldadı.

"Yok bir şey. Uykusuzluktan... Dün gece sabaha kadar uyuyamadım da."

"Neden? Hastalandınız mı?"

Gerçi Elissa henüz aldıkları karan açıklamamıştı, ama evime kadar geldiğine göre karar olumluydu, öyle olmalıydı. Ona içtenlikle itirafta bulundum.

"Senden olumsuz bir karar çıkacağı korkusu uykularımı kaçırdı da" diye kekeledim.

O nefis yüzünde öyle tatlı bir ifade oluştu ki, "Resmimi yapmayı o kadar çok mu istiyorsunuz?" diye sordu mağrur ve mutlu bir gülümsemeyle.

"Hem de nasıl."

Elimi tutup avucunun içine aldı. "Ben de istiyorum, ama Kıvanç'ın bazı şartları var."

Sabah sabah kocasının adını duymak bir an keyfimi kaçırır gibi olduysa da fazla umursamamam gerektiğini düşünerek o şartları sormadım bile. Ne olduğunu tahmin etmek fazla zor değildi. Heyecanla onu salona sürükledim.

"Kahve yapayım, ikimize de iyi gelir. Karşılıklı içeriz" dedim.

"Olur" diye başım salladı, ama ben mutfağa yollanırken o da peşimden geldi. Onu bir an bile gözlerimin önünden uzaklaştırmak istemiyordum. Kadının güzellik ve çekiciliğini bir sanatkâr gözüyle gören insanlar, diğerlerinden daha farklı bir duyguya kapılırlar. Bu cinsel bir çekicilik değil, estetik ve beğeninin son noktaya ulaştığı andır artık. Karşısındakini ilahi bir güzellik gibi değerlendirirler. Zaten bir ressam

için o güzelliği somutlaştırıp tuvale aktarma isteğinin sebebi de budur. Kahve suyunu ocağa koyarken Elissa'ya bu duygular içinde bakıyordum.

Beğenilerek seyredilmekten hoşnuttu. Her kadın gibi gururu okşanmıştı.

Konuşmadan suyun kaynamasını beklerken kahve kutusunu ve fincanları çıkarmaya başlamıştım, ama gözlerimi üzerinden hiç ayırmıyordum. Sadece onu seyretmek bile ruhumda fırtınalar yaratıyordu. Uzun sayılacak boyu, ince beli, bir kuğu güzelliğindeki boynu tek kelimeyle harikaydı. Bir sanatkâr gözüyle yaptığım bu değerlendirmelere rağmen, yüreğimdeki çarpıntının sadece estetik ve mesleki duygularla atmadığını da o an hissedince içimi yeni bir korku dalgası kapladı.

Açıkçası Elissa beni korkutuyordu.

Sanki bir hortumun tam içine düşmüş gibi hissediyordum kendimi...

***

Kahvelerimizi yudumlarken Elissa sordu. "Kıvanç'ın ileri sürdüğü şartları sormayacak mısın?"

Omuzlarımı silktim. "Tahmin edebiliyorum."

"Öyleyse, mesele yok" dedi.

"Hayır, var."

Kuşkuyla yüzüme bakmıştı. "Nasıl yani?"

Sebebini kendim bile bilmiyordum, ama içimde bir isyan duygusunun kabardığı şüphesizdi.

"Bir ressam modelinin vereceği pozu, duruşunu, kullanacağı giysileri, kendi tayin etmelidir. Başka bir ifadeyle modeline istediği havayı vermelidir, bu onun hakkıdır da."

"Ne anlatmaya çalışıyorsunuz, Orhan Bey" diye mırıldandı.

"Yapacağım resim bir portre olmayacak. Seni bir kanepeye uzanmış halde resmetmeyi düşünüyorum" dedim.

"Bana portremi yapacağımı söylemiştiniz."

"Doğru, ama sonra vazgeçtim. Vücudunun bütün güzelliği o resme aksetmeli. Bu tablonun en güzel eserim olmasını istiyorum."

Elissa kaşlarını hafifçe çatarak mırıldandı. "Ama öyle anlaşmamıştık."

Belki de bir nimeti tepmek üzereydim, ama elimde olmadan direndim. "Zaten henüz anlaşmış sayılmayız; şartları konuşuyoruz" dedim.

İnsanoğlu böyledir işte; bulunca daima daha fazlasını ister. Dün gece Gül teklifimi kabul etmeyecek diye kendimi yiyip, bitirmiş, sabaha kadar uyumadan çalışmışken şimdi daha fazlasını isteme nankörlüğünde

bulunuyordum. Mevcut olanla yetinmesini bilmiyordum. “Ya, öyle mi?” diye mırıldandı.

Ses tonundaki sitemkâr ifadeyi görmezliğe gelerek ısrar ettim. “Evet, öyle. İstediğim pozu kabul etmelisin.”

“Ama dün öyle konuşmuyordunuz. Teklifinizi kabul etmem için yalvarıp durdunuz.”

Biraz kendimi toparlamaya çalıştım. Fazla ısrar edersem, mizacı itibariyle ısrarımı geri çevireceğini, hatta teklifime o an ret cevabı vereceğini de biliyordum. Alttan almaya gayret ettim.

“Beni yanlış anlama. Şimdi de yalvarmaya hazırım. Senden daha şahane bir model bulamam ki, tek istediğim vereceğin pozun tüm güzelliğini yansıtacak nitelikte olması.”

“Yani karşınızda çırılçıplak mı poz vermemi istiyorsunuz?”

“Daha neler! Keşke öyle olsa. Bunu asla kabul etmeyeceğini biliyorum. Ama ufak tefek, az ölçüde de olsa biraz çıplaklık gerekebilir.” “Neymiş o ölçü?”

“Ne bileyim, henüz düşünmedim. Örneğin şahane bacaklarını tabloma aksettirmek isteyebilirim.”

“Bacakları mı, öyle mi?”

“Evet. Olamaz mı yani?

Elissa bir süre düşündü. Yüreğim ağzıma gelmişti. Fier an ters bir laf edebilirdi. Ama hiç beklemediğim bir rahatlıkla konuştu sonra. “Tamam, o kadarını kabul ediyorum” dedi.

O sabah yanımda fazla kalmamıştı, sadece teklifimi kabul ettiğini bildirmek için uğradığını söyleyip gitmişti. Derin bir soluk aldım. Dünyalar benim olmuştu sanki. Kapıdan çıkarken ilk çalışma günümüzün tarihini tespit ve iki gün sonrası saat onda gelmesi için anlaşmıştık. Ne başımda ağrı kalmıştı ne de dün gece kıvrıldığım kanepe üstünde oluşan sırt ve boyun ağrılarım. Turp gibi hissediyordum kendimi.

***

O iki günü sabırsızlıkla geçirdim. Randevu sabahı heyecanım doruktaydı. Hakikaten tam kararlaştırdığımız saatte kapı çalındı ve Gül geldi. Neşeli görünüyordu. Önce karşılıklı birer kahve içtik, havadan sudan konuştuk. Sonra onu dubleks dairemde atölye olarak kullandığım stüdyoma çıkardım. Hayranlıkla bitmiş veya yarım kalmış çalışmalarımı izledi.

Yanında bir poşet içinde poz verirken giyeceği giysileri getirmişti. Daracık bir blucin şort ve ona uyan açık renkte bir tişörtü getirdikleri.

“Bunlar sizce de uygun mu?” diye sordu.

Hiç itiraz etmedim. Paravanın arkasına geçip soyunurken heyecanım son raddesindeydi. Karşıma geldiğinde neredeyse soluğum kesilecekti. Biçimli vücudu giydiği her şeyi fazlasıyla gösteriyordu. Genel olarak ressamlar çalıştıkları modelleri sadece resmin objesi olarak algılarlar ve ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, farklı duygulara kapılmazlardı. Fakat paravanın arkasından çıktığı anda, Elissa’ya sadece çizeceğim tablonun objesi olarak bakamayacağımı biliyordum artık.

O da yüzümdeki ifadenin değişiminden, nefesimin kesildiğini anlamıştı.

Hınzır bir ifadeyle, “Kıyafetimi beğendiniz mi?” diye sordu.

Gerçeği hiç saklamadan, “Nefissin. Soluğum tutuldu” dedim.

Gözlerimi üzerinden alamıyordum. Kış ortasında atölyeme yaz havası getirmişti sanki. Merakla o da beni süzüyordu, kuşkusuz bu takdirimin sadece sanatsal mı yoksa şehevi bir heyecanın mı etkisi altında kaldığımı anlamak istiyordu.

Saf saf “Ne yapacağım şimdi?” diye sordu.

Hayatında ilk defa bir ressama poz verdiği için acemiliği haliyle çok belliydi.

“Şu karşıdaki kanepenin üzerine gidip uzanacaksın. Pozisyonunu ben tarif edeceğim.”

Hiç sesini çıkarmadı. Topuklu ayakkabılarıyla parkenin üzerinde giderek kanepeye uzandı. Gülümsedim gayri ihtiyari; kışlık ayakkabıları giysilerine hiç uymuyordu.

“Bunlar olmaz” dedim ve yanma yaklaşıp ayakkabılarını çıkarmasına yardım ettim. Ayaklarını ilk defa görüyordum. Bunlar hayatımda gördüğüm en güzel ayaklardı. İnce fakat kemiksiz, bakımlı, düzgün parmaklıydılar. Tırnaklarındaki kırmızı renkli oje belki de ayaklarını vücudunun en ilgi çekici uzvu haline getiriyordu.

Kanepe üzerindeki uzanışını ayarladım, mümkün olduğunca ona dokunmaktan çekinmeye çalıştım. Çalışmam için gerekli araç ve boyalarımı zaten o gelmeden çok önce hazırlamıştım.

Elissa’yla maceram asıl şimdi başlıyordu...

2

Kendimi işime veremediğim bir gerçekti. Elissa hayatında hiç modellik yapmadığı için bunun farkında değildi henüz. Sadece şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Gençliği, güzelliği, dişiliği beni öylesine sarmıştı ki sadece hayran hayran onu seyrediyordum.

Nihayet dayanamayıp sordu. “Neden sadece bakıyorsunuz?”

Sakalımı kaşıdım. Ona ürkmeyeceği bir cevap bulmalıydım.

“İnceliyorum” dedim.

Yine aynı safiyetle sordu. “Neyi?”

“Pozunu... Acaba daha iyi bir poz bulabilir miyim diye.”

Sesini çıkarmadı bu sefer. Sabırla bekledi. Elimdeki malzemeleri bırakıp yandaki taburenin üzerine ilişince tekrar mırıldandı. “Şimdi ne oldu? Çalışmayacak mısınız?”

“Aceleye gerek” yok diye fısıldadım. “Havaya giremedim bir türlü.”

Belli belirsiz dudak büktü. Sanırım içinden kendine göre yorumlar yapıyordu. “Böyle uzanmaya devam edeyim mi?” diye sordu.

“Nasıl istersen. Rahatına bak. Gerekirse başka bir poz buluruz.”

Doğrulup kanepede oturur hale geçti. Çıplak ayaklarını yere uzatınca üşümüş gibi irkilerek yeniden bacaklarını yukarı çekti.

“Üşüyor musun?”

“Hayır, burası sıcak.”

Sessiz birkaç saniye geçirdik. O sırada aklım karmakarışıktı. Daha doğrusu duygularımı analiz etmeye çalışıyordum. Belki de aklımdan geçenleri Elissa’ya açıklamak en doğrusuydu. Ondan hoşlanıyor ve hayallere kapılıyordum. Yanma yaklaşmak, kollarımın arasına almak, öpmek, okşamak, koklamak istiyordum. Ama daha ilk çalışma günümde böyle bir şeye kalkışmak genç kadında aksi bir sonuç doğurabilir, onu kaçırabilirdim.

Daha dikkatli davranmam gerektiğini anlamıştım.

Sırf durumu kurtarmak için fısıldadım. “Bazen böyle olur, tutukluk yaşarım.”

“Ama öyle uzanmamı siz istemiştiniz” diye kekeledi.

“Doğru, fakat henüz yakalayamadığım bir eksiklik vardı o pozda.”

“Nasıl yani?”

“Bilmiyorum. Sanki muhteşem güzelliğini yansıtmıyor gibi geldi bana.”

Hangi kadın bu gizli iltifattan hoşlanmazdı ki? Belli belirsiz gözlerinde kısa bir süre mutluluk ışıltıları yakalar gibi oldum. Hele gurur okşayıcı bu laf sayıp beğendiği bir ressamdan gelirse daha da etkili oluyordu.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu.

"Merak etme en güzelini buluruz. Ne de olsa sana ilk defa bir model gözüyle bakıyorum."

Narin kollarını bacaklarına sarmalayıp beklemeye başladı. Bu yarı çıplak halinden biraz utanıyor gibiydi. Üstelik onu inceleyen bakışlarımdan tedirgindi. Onu daha işin başında ürkütmemek için tabureden kalktım yeniden tuvalin arkasına geçtim.

"Rahat ol" diye mırıldandım. "Nasıl istersen öyle dur."

Kararsız kaldı önce. Sonra oturduğu yerde bir kolunu kanepenin dirsekliğine dayayarak bacaklarını öte yana doğru uzattı. Görünüm şahaneydi.

"Hiç kımıldama" dedim. "Bu poz fevkalâde."

Gülümsedi memnuniyetle. Kendi pozunu kendisinin bulması hoşuna gitmişti.

"Sahi mi?"

"Evet, evet! Bu halin çok doğal."

İlk çizim safhası başlamıştı. Az sonra çalışmaya kaptırmıştım kendimi.

Çok mutluydum...

***

İki saat sonra, "Ben artık gitmeliyim" dedi.

İtiraz şansım yoktu tabii. Oysa kalmasını, birlikte evimde yemek yemeği daha sonrada çalışmaya devam etmeyi çok isterdim. Yalnız Elissa gittikten sonra bir şeyi fark etmiştim. Güzel modelim merak edip yaptığım ilk çizimlere hiç bakmamıştı. Yadırgamıştım biraz, insan acaba taslağın ilk hali nedir, nasıl şekillenecek diye merak etmez miydi? Yine de üzerinde fazla durmamıştım.

Sonraki iki gün boyunca onu zihnimden hiç silemedim, hemen hemen her gün her saatimi onu düşünerek geçirdim. Haftanın ikinci çalışma gününde geldiğinde biraz durgun ve sanki yüzü asıktı.

Sormadan duramadım. "Hayrola canın bir şeye sıkılmış gibi görünüyor?"

Hafifçe içini çekti. "Eşim... Kıvanç" dedi.

"Bir şey mi oldu?"

"Dün gece yine tartıştık."

“Bu konuyu mu? Yani modellik meselesini mi?”

“Evet.”

“Neden ama? Anlaştığınızı sanıyordum.”

“Anlaşmıştık. Fakat dün gece yine tartıştık.”

“Sebep?”

Elissa sanki konuyu açmak istemiyormuş gibi kısa bir duraklama geçirdi. Sonra tek kelime ile durumu özetledi. “Kıskanıyor.”

Aklımca akıllı davranmaya çalıştım. “Neden ama?”

“Anlayın, işte. Yabancı bir erkek karşısında yarı çıplak halde poz vermemi bir türlü kabul edemiyor.”

“Ona bu durumun işimin gereği olduğunu, modellere başka gözle bakmadığımı anlatmadın mı?”

“Anlattım, tabii. Ama onun mantığı bunu kavramaz. Erkek, erkektir ve karşısındaki çıplak kadına daima başka duygularla bakar diye cevap verdi.”

Bir an kocasına hak verdim. Şimdiye kadar modellik yapan hiçbir kadına o gözle bakmamıştım, ama itiraf etmem gerekirdi ki Elissa’ya sadece resmimin objesi olarak bakamıyordum. Bir an içimi bir endişe kapladı. “Ne yapacaksın şimdi?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Bu resmin yapılmasını çok arzu ediyorum. Fakat....” Kısa bir an düşündüm. Bu moral bozukluğu ve kocasının dırdırlarıyla güzel Elissa işe devam edemezdi. Bugün olmasa da önümüzdeki hafta, ben artık gelemeyeceğim diyecekti. Galiba en iyi çare kocasıyla görüşmek ve onu ikna etmekti. Bu fikir birden aklıma gelmişti ve hiç de yabana atılacak bir çözüm değildi; tabii kocası tanışmayı kabul ederse...

Düşündüğümü Elissa’ya açıkladım.

“Eşinle görüşebilir miyim?”

Şaşkınlıkla beni süzdü. “Hangi konuda?”

“Çalışmaya devam için izin konusunda.”

Olumsuzca başını salladı Elissa. “Hiç faydası olmaz. Çok kıskançtır. Hele sizi tanırsa daha da kötü olur.”

“Neden?”

“Yakışıklı, hoş ve ünlü birisiniz. Sizi tanıyınca kıskançlıktan büsbütün kudurur.”

Elissa’nın hakkımda sıraladığı vasıflar genç kadına olan hayranlığımı daha da yoğunlaştırmıştı. Demek beni sadece başarılı bir ressam olarak

değil, yakışıklı bir erkek olarak da görüyordu. İçimdeki sıkıntı daha da hafiflemişti.

“Sen dert etme. Ben onu ikna etmeyi başarırım” dedim.

Gözleri ışıldadı. “Sahi mi?” diye fısıldadı.

“Tabii... Bir anlamda buna mecburum da çünkü senin kadar güzel bir modeli bir daha nereden bulacağım ki?”

Elissa kuşkulu bir şekilde dudaklarını büzdü. “Fakat Kıvanç’ın sizinle görüşmek isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

“Neden istemesin? Şayet kıskanıyorsa mutlaka karşısındaki adamı tanımak isteyecektir.”

“Ben kocamı tanırım” dedi Elissa gergin ve hırçın bir sesle. “O yalnızca modellik yapmama engel olmak isteyecektir. Onun asıl zoru benimle. İsteğine karşı çıkmama sinirlendi.”

Yine bir an düşündüm.

Kocası haklı gibi geldi bana. Elissa o kadar güzel ve çarpıcı bir kızdı ki, hiçbir koca hele biraz kıskanç mizaçlı ise, yabancı bir erkeğin yanında yarı çıplak olsa bile poz vermesini kabullenmezdi. Adam haklıydı, ama ben de kurduğum bu yakın ilişkinin bozulmasını istemiyordum.

“Merak etme” diye fısıldadım. “Ben bir yolunu bulurum.”

Şaşkın gözlerini yüzüme çevirdi yine.

“Nasıl?”

“Kolay” diye devam ettim. “Bir de portreni yaparım. O resimde çıplaklık olmayacağı için fazla itiraz edeceğini sanmam.”

“Peki bu yaptığınız tablo ne olacak?”

“Onu özel koleksiyonumda saklayacağım. Senden başka da kimse göremeyecek.”

“Sahi mi?”

Gözlerindeki o sevimli ve mutlu ışıltılar geri gelmişti.

“Tabii, neden olmasın? Ama bence onunla tanışmam da yarar var.

“Neden? Bu açıklamayı ben kendisine yapabilirim.”

“Evet, ama bu güzel kadını üzen kocayı daha yakından tanımak isterim. Bence kimsenin dünyalar güzeli Elissa’yı üzmeye hakkı olamaz.”

İçini çekti. “Ne kadar anlayışlı bir erkeksiniz. Kocamın da böyle olmasını isterdim.”

Yüreğimin ateşlendiğini hissettim.

Bu sevdiğim kızın bana hayranlığının ifadesiydi.

Az sonra çalışmaya başlamıştık.

***

O cumartesi gecesi Elissa ile kocası Kıvanç'ı High Society adlı yeni açılan çok revaçta ve henüz herkes tarafından bilinmeyen, yalnız şehrin elit tabaksının devam ettiği bir restorana götürecektim. Akşamları rezervasyonsuz gitmek mümkün olmuyordu. Teklifimin kabul edildiği haberini Elissa telefonla bildirince ben de yer ayırtmıştım. O akşam aynanın karşısında giyinirken bir yandan da kendimi inceliyordum. Doğrusu pek yakışıklı bir adam sayılmazdım, ama havalı bir erkek olduğum da doğruydu. Uzun boylu ve kiloluydum, ayrıca güzel konuşan, kadınlara hitap etmesini bilen biriydim. Bugüne kadar başımdan çok macera geçmişti, ama Elissa'ya olan duygularım bambaşkaydı. Bu kadına âşık olduğumu hissediyordum.

Koyu füme bir kıyafet giymiş, beyaz gömleğimin üzerine de nefti bir kravat takmıştım. Arabamı High Society'nin önünde durdurduğumda saat tam sekizdi. Buluşma saatimiz sekiz buçuktu, ama ben onlardan yarım saat önce gelmiştim restorana. Vale arabamı park edip anahtarımı getirince içeriye girdim. Tesis yeşilliklerle süslü bir bahçenin içinde tek katlı fakat geniş bir binaydı.

Şef garson nezaketle eğilip rezervasyonumun olup olmadığını sordu. Sonra beni ayrılan masaya doğru götürdü. Yerimiz mükemmel sayılırdı, hemen cam kenarında aydınlatılan bahçeye bakıyordu. Hemen hizmete koşan garson misafirlerimi beklerken bir içki alıp almayacağımı sordu, hayır dedim. Yemekte içmeyi tercih etmiştim.

Onları beklerken Kıvanç'ın nasıl biri olduğunu da düşünüyordum bir yandan. Sevimsiz, görgüsüz, kaba saba biri olduğu düşüncesi hâkimdi zihnimde; daha doğrusu öyle biri olmasını istiyordum. Onunla tanışınca kısmen haklı olduğumu da anladım, ama hesaba katmadığım husus adamın sinema artistleri kadar yakışıklı olduğuydu.

Karı koca restorana girdiklerinde tabii önce gözlerim Elissa'ya takılmıştı. Omuzlarına kadar dökülen uzun siyah saçları, iri gözleri ve kıvrak yürüyüşüyle şef garsonun eşliğinde masaya doğru yaklaşırlarken kocasına bakamamıştım bile. Yüreğime bir kor düşmüştü sanki. Onu ilk defa bir akşam yemeğine gelirkenki şıklığı içinde görüyordum.

Ayağa kalktım. Sevgilim kocasıyla beni tanıştırdı. Kıvanç'a ancak o zaman dikkat edebildim; gerçekten çok yakışıklı bir gençti.

Karşımda asık suratlı, yemek davetine zoraki gelen birini bekliyordum oysa. Elimi dostça ve sert sıktı. Karı koca yan yana oturmuşlardı. Elissa tam karşımdaydı. Birden komplekse kapılır gibi hissettim, sevgilimin hayatındaki gerçek erkek umduğumdan çok daha yakışıklı çıkmıştı.

Sarışın bir adamdı, kısa kesilmiş saçları, şık giyimi ile birçok genç kızın hayalinde yer edecek tipte olması doğrusu beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ama konuşmaya başlayınca fiziki özelliği dışında yanılmadığımı anlamakta gecikmedim. Oldukça sığ ve yavan bir adamdı. Eğitiminin ve dünya görüşünün oldukça kısıtlı olduğu hemen belli oluyordu. Karaköy'de Gümrük Komisyoncusu olduğunu da o zaman anladım. Kendime de biraz şaştım; o ana kadar Elissa'ya kocasının ne iş yaptığını sormadığımı fark ettim.

Kıvanç'a göre sanki bütün yaşam gümrük muameleleri üzerine kuruluydu ve durmadan işinden bahsediyordu. Daha sonra adamın dünyasının çok dar olduğunu anlayacaktım.

Elissa kırmızı şarabı tercih etmişti. Kıvanç ise rakı istedi. Ben de sevgilimle beraber şarap içmeyi yeğlemiştim. Tabii bütün dikkatim Elissa'nın kocası üzerindeydi. Hatta öyle ki, âşık olduğum kadının gece kıyafeti içindeki bütün büyüleyici güzelliğini seyretmekten vazgeçip özellikle yeni tanıştığım Kıvanç'ın üzerine çevrilmişti dikkatim. Galiba alkole pek alışık değildi; ilk kadehi biraz hızlı içmiş ve hemen gevşeyip rahatlamıştı. Konuşması hafif peltekleşmiş, ses tonu değişmiş, gözleri şimdiden kızarmıştı. Alkol almadan önce saklamaya çalıştığı gerçek kimliği biraz daha ortaya çıkar gibiydi. Hemen samimileşmeye başlamış, kendine göre yersiz espriler yapmaya girişmişti.

Bir ara Elissa'ya kaçamak bir bakış attım.

Sevgilim, kocasının büründüğü ve alkolle gevşeyen davranışlarından kesinlikle hoşnut değildi; hatta bir ara yavaşça ona dönüp, "Çok hızlı içmiyor musun, Kıvanç?" diye fısıldamıştı.

Hiç oralı olmamıştı Kıvanç.

Daha da ötesi, kadehini kaldırıp bana bakarak, "içelim, Üstat" diyerek bir solukta bardakta kalan rakısını bitirivermişti. Ben de mecburen kadehimi kaldırıp bir yudum daha şarabımdan almıştım. Gecenin sonunda adamın zil zurna sarhoş olacağı açıktı ve biz henüz modellik konusuna hiç değinmemiştik. Hızla sarhoşluğa kayışının avantaj olup olmadığını çıkaramadım bir an. Alkol iradesini gevşettiği gibi muhakeme gücünü de zayıflatacaktı muhakkak ve gerçek isteğini daha rahat ortaya çıkarıp sergileyecekti, ama diğer yandan bana duyduğu ve ayıkken gizlemeyi başardığı antipati de yoğunlaşacaktı.

İkide bir bana, "Üstat" veya Hocam" diye hitap etmesi sinirime dokunuyordu Bu iki kelime son zamanlarda insanların diline pelesenk olmuş ve yerli yersiz bir saygı ifadesi olarak kullanılmaya başlamışlardı.

Gayriihtiyari güzel Elissa'nın bu adamda ne bulup evlendiğini düşünmeye başlamıştım. Kaç yıllık evli olduklarını dahi bilmiyordum; ama sevgilim daha yirmi beş yaşında olduğuna göre büyük şehirde yaşayan bir kız için bu yaş evliliğe erken adım attığının göstergesiydi.

Her şeye rağmen Kıvanç yakışıklı bir adam sayılırdı; olsa olsa fiziki cazibesi çekmiş olmalıydı Elissa'yı, lâkin sevgilimin şimdi bundan pişman olduğu belliydi.

Kıvanç ikinci rakı kadehinden ilk hoyrat yudumu çekerken hiç ummadığım bir rahatlıkla söylendi. "Sen hoşuma gittin be Hocam" dedi. "Şu resim yapma iznini verdim gitti. "Ağırbaşlı ve güvenilir birisin. Bence sakıncası yok."

Bir an afalladım.

Deminden beri konuya nasıl bir giriş yapacağımı düşünürken, Kıvanç meseleyi kökünden ve tartışmasız bir şekilde çözmüştü.

Sadece gülümseyip, "Teşekkür ederim" diyebildim. Bu arada Elissa'nın yüzüne bile bakamamıştım. Neden sonra bakışlarım onun gözüne değdiğinde kızaran yanaklarında hafif bir utanç ve pişmanlık yakalar gibi olmuştum.

Gecenin sonrası benim için bitmiş sayılırdı. O gece güzel Elissa'yla daha fazla ilgi göstermem pişmiş aşa su katmak gibi bir şey olurdu. Tek endişem iyice sarhoş olan Kıvanç'ın nasıl araba kullanacağı ve nasıl eve dönecekleriydi…

***

Evime döndüğümde keyfim yerindeydi, sorun halledilmiş sayılırdı. Bundan böyle Elissa rahat rahat evime gelebilecekti. Soyunup yatağa girdiğimde yastıkları kabartıp sırtıma dayadım ve bir süre geleceği düşündüm. Elissa'ya olan duygularımın acaba nereye kadar gidecekti? Bu salt cinsel bir heyecan değildi. Kuşkusuz onu çok arzuluyordum, ama hislerimi sadece bu kadar basite indirgeyemezdim, sanırım asıl gerçek onu sevdiğim, âşık olduğum noktasında odaklanıyordu.

On yıl önce bir kere evlenmiş ve bir sene sonra da boşanmıştım. O evliliğim bir hataydı ve aynı hatayı bir kere daha yaşamak istemiyordum. Kaldı ki Elissa zaten evliydi. Ama onun varlığına ihtiyaç duyuyordum ve onsuz yapamayacağımı hissediyordum.

O gece uykuya dalmam saatler aldı.

Rüyamda da hep Kıvanç'ı gördüm. Ejderha gibi başıma çöreklenmişti, rüya bu ya, ağzından alevler saçarak sanki beni yutmak üzere üstüme çullanıyordu. Tam bir karabasandı.

Ertesi sabah müthiş bir ağız kuruluğuyla uyandım. Başımda hafif bir ağrı vardı ve uykumu alamadığımı hissediyordum. Ama daha fazla yatamadım. Duşumu aldıktan sonra üst kata çıkıp çalışmamın en doğrusu olduğunu düşündüm.

Arkadaşım Rıfat Solelli'de tam merdiveni tırmanırken aramıştı beni. Basamakları çıkarken cevap verdim.

"Efendim, Rıfat?"

"Merhaba hayırsız" dedi. "Neredesin?"

"Evdeyim."

"Kahvaltı ettin mi?"

"Hayır. Dün gece bir yemeğe gitmiştim, anlayacağın içkiyi fazla kaçırdım galiba, hem başım ağrıyor hem de kahvaltı edecek havamda değilim."

"Öyleyse mükemmel" dedi.

"Ne mükemmel?"

"Birazdan gelip seni alacağım. Bebek'te çay içmeye gideceğiz." "Boş ver. Hiç halim yok. Ayrıca çalışacağım."

"Pazar sabahı mı?"

"Dostum ben senin gibi memur takımından değilim, benim için her gün tatil, her gün de iş günü sayılır, cumartesi pazar fark etmez." "Bırak şimdi tatavayı. On dakika sonra şendeyim."

Pat diye telefonu yüzüme kapatmıştı.

Önce yüzüm ekşidi. Bu Rıfat'ı sevmediğimden değil, ama sabahın bu saatinde sokağa çıkmak istemediğimden kaynaklanıyordu. Rıfat aklına eseni uygulamaya bayılırdı. Sonra onunla bir aydır görüşmediğimi anımsadım; galiba deli dolu halini de özlemiştim biraz. Avukattı, hem de şehrin en hatırı sayılır, isim yapmışlarından biri. Bu kış sabahı, serin Boğaz havası almanın hiç de fena olmayacağını, dün geceden kalma mahmurluğuma ve baş ağrıma iyi geleceğini düşündüm.

Kaim bir kazak giydim, yün kaşkol aldım, kabanımı sırtıma geçiriyordum ki kapı çalındı. Her zaman gülümseyen çehresiyle Rıfat karşımdaydı. Koluma girip asansöre sürükledi. Onunla konuşmanın hoş yanı, devamlı konudan konuya sıçraması, anlatacak çok şey bulması ve arada bir konuyla ilgili fıkralar anlatmasıydı. İnsanı daima neşelendirirdi. O sabah da hiç susmamıştı, konudan konuya atlıyor, tatlı diliyle durmadan konuşuyordu.

Bebek'teki meşhur kahveye gittik.

Deniz kenarında, çevre sosyetesinin devamlı uğrak yerlerinden biriydi. Her zaman tanıdığınız birkaç ünlüye rastlamak mümkün olurdu. Çay içip sıcak poğaçalarımızı atıştırıyorduk. Bu arada Rıfat durmaksızın konuşmaya devam ediyordu.

Havanın soğukluğuna rağmen, önümdeki Boğaz manzarası, ümit dolu his dünyam, sevgilimin hayali biraz dalmama neden olmuştu. Artık eski arkadaşımı dinlemiyor, ama dinliyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Galiba bir ara iyice dalmışım ki, Rıfat'ın yüzüme şaşkın bakışıyla irkildim.

"Pardon, ne dedin, duyamadım" dedim.

"Tanıyor musun, diye sormuştum."

"Kimi?"

Rıfat sitem eder gibi homurdandı. "Ooo, ohh... Beyefendi kös dinliyor galiba."

"Yok canım, bir an manzaraya daldım da" diye geveledim.

"Ökten ailesi iflas etmek üzere demiştim."

Bana neydi Ökten ailesinden, tanımıyordum ki. "Kim onlar?" diye sordum,

"Pes vallahi! Gazetelerdeki dedikodu sütunlarını okumaz mısın hiç?"

"Yoo... Beni ne ilgilendirir kimin ne yaptığı, hangi eğlence yerlerine gittiği veya kimin kiminle flört ettiği. Öyle haberlere bakmam bile."

Rıfat sırıttı.

"Ama şimdi sıkı dur. Çünkü vereceğim haber seni ilgilendirir."

Gayri ihtiyari, merakla yüzüne baktım arkadaşımın. Tanımadığım aile beni nasıl ilgilendirirdi.

"Dün bizim Hukuk Bürosu'ndan bir arkadaş ailenin evine hacze gitti. Borçlarına karşılık mal kaldırdılar."

"Eee?"

"Mallar arasında iki tane de senin tablon vardı."

Bu kez ilgilenmiştim. "Hangileri?" diye sordum.

"Biri Kış Sesleri adlı eserin. Öteki de Üsküdar'da Akşam."

Tabii ikisini de hatırlamıştım. İki sene önce açtığım sergide sattığım resimlerdi. Fakat birden kime sattığımı çıkaramamıştım. Yine de evimdeki çalışma odamda kimin aldığına dair kayıt olmalıydı.

Düşünmeye başladım.

"Neyin nesi bu Ökten ailesi? Sanata düşkün birileri mi?" diye sordum.

Rıfat kıs kıs gülmüştü.

“Yok be, ne gezer! Sanattan, özellikle resimden hiç alamazlar. Ama gösterişe pek meraklıydılar.”

Bir an üzülür gibi oldum. Gerçekten ikisi de sevdiğim eserlerdi ve öyle kişilerin eline geçmesine üzülmüştüm. Rıfat devam etti.

“Hayri Bey’e yazık oldu. Çalışkan ve dürüst bir adamdı, ama oğulları öyle çıkmadı. İkisi de babalarından kalan servetin altından girip üstünden çıktılar.”

O arada hâlâ düşünüyordum o resimleri kime sattım, diye. Sergide yapılan satışlarda durum biraz daha farklı olurdu, bazen hiç ummadığınız biri parayı bastırır ve ortadan kaybolurdu. Genellikle sergi boyunca tablolar teşhire devam ettiğinden resimleri daha sonra sahiplerine ya postalar ya da gönderdiği kişilere teslim ederdik.

Zihnimi biraz daha zorladım.

Sonra birden hatırlar gibi oldum. Üsküdar’da Akşam adlı tabloyu orta yaşlı, saçları erken ağarmış, melül bakışlı birine satmıştım. Hatta birden adı da aklıma geldi.

“Yahu” diye mırıldandım. “Üsküdar’da Akşam’ı yanılmıyorsam Celâl diye birine satmıştım; çok beğenmişti. Soyadını hatırlayamıyorum şimdi, ama resimden anlayan biriydi.”

“Haa” dedi Rıfat. “Celâl İpek olmalı... “Doğrudur, Hayri Bey adına çalışan biridir. İyi insandır, ama o da ailenin kazığını yedi.”

“Nasıl yani?”

“Küçük oğlu Kıvanç ona bile borç taktı.”

Nedense Kıvanç adını duymak birden dikkatimi çekmişti. Kuşkusuz bu Kıvanç’la sevgilimin kocası arasında bir ilişki olamazdı, sadece bir isim benzerliği olmalıydı.

“Ne iş yapar bu Kıvanç dediğin adam?” diye sordum.

“Aylağın tekidir. Hiçbir iş yapmaz.”

“Yani gümrük komisyoncusu filan değildir, değil mi?”

Avukat arkadaşım şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

“Ne komisyonculuğu yahu!” diye söylendi. “Herif mirasyedinin teki, komisyonculuk yapar mı hiç? Babasının mirasını yedi durdu. Ağabeyi Kemal de aynı bokun soyu. Bu resim işini sana açmamın sebebi....”

Düşüncem abesti. Arkadaşımın sözünü ettiği Kıvanç mutlaka başka biri olmalıydı, ama şeytan dürtmüş gibi Rıfat’ın lâfını ağzına tıkayıp mırıldandım. “Şu adamı bana biraz tarif etsene.”

“Kimi Kıvanç’ı mı?”

“Evet, onu.”

Rıfat bu ani merakımı yadırgayarak yüzüme baktı. “Yakışıklı bir heriftir. Sarışın uzun boylu, kısa saçlı, havalı biri. Ama hâzâ yontulmamış bir odundur. Tanıyor musun?”

Benzerlikler biraz artmaya başlamıştı.

Güçlükle, “Yok canım, nereden tanıyacağım” diye söylendim. Ama ne çare ki Rıfat’ın ondan sonra söylediği cümle yüreğime oturdu.

“Ben ona değil karısına yanarım. Çok tatlı bir karısı vardır. Dünyalar güzeli bir kadın ve herifin hiç dengi değil.”

Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı.

“Adı nedir?” diye sordum.

Hiçbir şeyden şüphelenmeyen Rıfat, karısının adını söyledi. “Gül.”

3

Rıfat'tan ayrıldıktan sonra kendi kendime söylenip durmuştum. Bu benim hatamdı tabii, insan sevdiği kadının soyadını merak edip sormaz mıydı? Sormamıştım, üstelik kendisine yakıştırılan Elissa adı üzerinde o kadar durmuş, ne hikmetse soyadını öğrenmek aklıma gelmemişti.

Asıl zihnime takılan konu başkaydı; kültür, eğitim, yaşam standardı bakımından hiç birbirlerine uygun olmayan bu çift neden evlenmişlerdi acaba? Kıvanç'ın tercihini anlayabilirdim, ama Elissa niye öyle bir adamı kocalığa kabul etmişti? Sebep zenginlik ve yaşam standardı mıydı? Öyle olmalıydı; sevgilim o kaba ve görgüsüz adamla parası için evlenmişti muhakkak.

Yine de içim cız etmişti.

Çünkü hayal edilen yaşam şimdi sona ermiş ve kocası babasından kalan mirası batıran biri haline dönüşmüştü. İflas etmiş ve elindeki avucundakini yitirmiş bir zavallı. Acaba Elissa bundan sonra ne yapacaktı? Onunla hayata devam mı edecekti yoksa ondan boşanacak mıydı? Belki de ben sevgilim hakkında erken bir hükme varmıştım; hiç de hayalimde yaşattığım vasıflara uygun bir kadın değildi. Âşık olan her erkek bu tür yanılgılara düşerdi. Yoksa fiziksel güzelliğinin etkisinde kalıp onu gözümde çok mu büyütmüştüm? Bunu yakında anlayacaktım. Yarın Elissa'yla çalışma günümüzdü. Ona hiçbir şey belli etmemeye karar vermiştim.

Elissa çalışma günümüzdeki randevu saatine uyarak tam zamanında gelmişti. Onu memnun ve güler yüzle karşılayarak atölyeme çıkardım. Belli etmemeye çalışarak yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışıyordum, muhakkak kocası hakkındaki fikirlerimi merak ediyordu. Hiç bozuntuya vermedim ve konuşmadım. Pozunu alması için ona yardım ettim ve tuvalin başına geçtim.

Tabii şimdi onu daha rahat gözlemleme şansım olmuştu. Düşüncelerimi merak ettiğinden emindim, ama kendine yedirip bir türlü soramıyordu. Göz bebeklerinde huzursuz ışıklar yanıp sönüyordu. Sonunda dayanamayıp sordu.

"Kıvanç'ı nasıl buldun?"

İlgisiz görünmeye çalışarak sanki benim için sıradan bir soruymuş gibi, "Ha, yakışıklı bir delikanlıymış doğrusu. Beğendim" dedim.

Tabii bu cevabın onu tatmin ettiğini biliyordum. Önce sustu, sesini çıkarmadı. Sonra kısık sesle mırıldandı. "Hepsi o kadar mı?" "Anlamadım, daha ne olacak ki?"

“Yani”... diye kekeledi. “Başka?”

“İyi bir insana benziyor. Sana âşık olduğu da kesin.”

Hafifçe kızarmıştı Elissa. “Bunu nasıl anladın?”

Gülümsedim. “Erkekler bunu iyi anlar.”

Sevgilim kuşkuyla beni süzüyordu.

Sanki beni konuşturmak için taktik değiştirdiğini sezinledim. “Biliyorum. Beni çok seviyor, ama bunu göstermenin yollarını pek bilmiyor.”

İnadına üsteledim. “Bunu kendine dert etme. Önemli olan seni sevmesidir. Her erkek sevgisini farklı şekillerde gösterir, kimisi konuşkandır, ağzı güzel laf yapar, hislerini öyle açıklar, kimisi bu yetenekten mahrumdur, ama sevgisini jestleri ve davranışlarıyla belirtir.”

Yine bir süre düşündü Elissa.

“Ama ben bir kadın olarak gönlümü güzel sözlerle almasını yeğlerim” dedi.

“Kocan bu tipe pek uygun değil.”

“Evet, biliyorum. Ne yazık ki pek uygun değil.”

Daha başka yorumlarda bulunmamı bekler gibiydi. Pek oralı olmadan işime devam ederken mırıldandım. “Onu seviyor musun?”

Fazla düşünmedi. “Evet, seviyorum” dedi.

“Ama âşık değilsin galiba.”

Biraz mahzun bir edayla gülümsedi. “Evet, değilim. Ama Kıvanç iyi insandır ve beni çok sever. Zaten aşk dediğiniz nedir ki, gelip geçici bir ruh hastalığı değil mi?”

“Madem âşık değildin, neden onunla evlenme yoluna gittin?”

Bu defa biraz düşünmek zorunda kaldı. “Şartlar öyle gerektirdi.”

Elissa kocası hakkındaki düşüncelerimi öğrenmeye kalkışmıştı, oysa yavaş yavaş ben onu kurduğum ağa doğru çekiyor, sorguluyordum.

“Şartlar mı?” diye fısıldadım. “Ne şartları?”

Hafifçe iç geçirdi, gözleri biraz dalar gibi oldu, sonra geçmişin karanlıklarından bir anıyı üzüntüyle çağrıştırırmış gibi, “Ailem onunla evlenmemi istedi” dedi.

Hemen bastırdım. “Anladım, zengin bir aileye gelin gitmeni istediler, öyle mi?”

“Evet.”

“Hiç de fena sayılmaz doğrusu. Kocan hem yakışıklı hem de çok zengin, daha ne isteyebilirsin ki? Her kadının idealidir bu.”

En kritik noktaya gelmiştik. Bakalım ailenin borca batık durumundan bahsedecek miydi bana? Bekledim, ama ses çıkmamıştı Elissa'dan. Oysa böyle ünlü ailelerin batışı çabuk duyulurdu, saklamaya kalkışması çok anlamsızdı.

Hiç yorum yoktu sevgilimde.

"Neyse" diye fısıldadı sonunda. "Bu konuyu kapatalım. Resim nasıl gidiyor?"

Demek düştükleri zor durumdan konu açmayacaktı. Artık anlamıştım; ben de meseleyi daha fazla kurcalamaktan vazgeçtim. Bu onun yaşantısıydı.

"İyi gidiyor" diye söylendim.

Bir ara kendimi iyice işime kaptırmıştım. Gerçekten de böylesine ihtişamlı bir güzelliği ölümsüzleştirmek bir ressam için büyük zevkti. Kendimden geçmiş bir şekilde fırçalarımı kullanıyor ve konuşmuyordum. Birden Elissa'nın sorusuyla irkildim.

"Orhan Bey, siz bana âşık oldunuz, değil mi?"

Afalladım önce. Böyle bir soru beklemiyordum. Tanıdığım Elissa böyle bir soru yöneltmezdi. Ne diyeceğimi bilemedim. Vakit kazanıp uygun bir cevap vermek için yana kayıp o güzel yüzüne baktım. Acaba neden bu soruyu sorma gereğini duymuştu.

Hafifçe gülümsedim. "Neden sordun?"

"Bilmek istiyorum" dedi.

Gerçek nedeni öğrenmek için oyalamaya çalıştım. "Sence âşık mıyım"

"Lafı ağzınızda gevelemeyin ve bana doğruyu söyleyin."

Zeki bir kızdı, modellik konusundaki ısrarımı anlamıştı tabii. Gerçeği saklamadım.

"Bir kadın olarak bunu senin daha iyi anlaman lâzım, ama mademki soruyorsun ben de cevap vereyim. Evet, sana âşık oldum." Nasıl bir tepki vereceğini merak etmiştim. Hiç istifini bozmamıştı Elissa. "Ben de öyle düşünmüştüm" dedi sadece.

Yüzüne bakmaya devam ettim.

"Bu bir şey değiştirir mi?"

"Bu tamamen size bağlı bir şey. Çalışmanızdaki ciddiyeti muhafaza ettiğiniz sürece sorun yok sayılır. Beni sevmenizi engelleyemem, ama ben evli bir kadınım; lütfen bunu sakın unutmayın. Sanatınıza hayranım, ama size özel bir ilgi duymadığımı da bilmenizi isterim." Aşık olan bir adam için kuşkusuz soğuk bir beyandı bu. Fakat asıl aklımı kurcalayan

konu Elissa’nın damdan düşer gibi neden böyle bir şey söyleme gereğini duymasıydı.

Karşılık vermeden tuvalin başına dönüp resme devam ettim. Herhalde farkına varmamıştım, ama yüzüm asılmış olmalıydı. Lâkin bu gereksiz ve zamansız vurgulamanın altında bir bit yeniği sezinlemiştim. Acaba niye böyle bir şey söyleme gereğini duymuştu? Çabuk toparlandım, birden paniğe kapılmama gerek yoktu. Hafifçe fısıldadım.

“Endişe etmenize gerek yok. Size olan duygularım tamamıyla sanatsal ve estetik bir çerçeve içindedir. Bedeninize âşık olmamak kadın figürünü tanıyan ve kullanan bir ressam için adeta imkânsız gibi bir şey. Ama bu sizi korkutmasın, beğenim sadece platoniktir. Ayrıca bu ilgi sadece modelim olarak çalıştığınız saatlerle sınırlı olacaktır.”

Ne diyeceğini bekledim.

Bocalar gibi oldu. Yüzünde kararsız ve bana inanmaz bir ifade belirdi.

“Bundan kuşkuluyum” dedi.

“Neden?”

Dudak büktü. “Çalışırken bana bakışlarınızdaki ifadeyi belki mesleğinizin gereği olduğunu söyleyebilirsiniz, ama ben aynı arzulu bakışları eşimle geldiğim akşam yemeğinde de yakaladım. Sizin bana olan ilginiz, bir ressamın çalıştığı modele olan alakadan çok ötede. Buram buram arzu ve şehvet hissediliyor. Ama itiraf edeyim ki zaman zaman sıcak bir sevginin^ müşfik ve okşayıcı bir yakınlığın izlerini de yakalıyorum.”

Eh, her şey ortaya dökülüyordu artık. Bu defa yalanlamaya gitmedim.

“Doğru” dedim. “Sana âşığım, hem de kör kütük. Saklamanın anlamı yok.”

“Biliyordum zaten” demekle yetindi ve sustu. Başka da tek kelime etmedi. Artık benim devreye girmem ve konuşmam lâzımdı, ama nedense suskun kalmıştım. Oysa konuşmanın hislerimi açıklamanın tam zamanıydı, hem de tüm coşkumla.

Aramızdaki sessizlik daha da büyüdü.

Bütün dikkatimle çalışmaya devam ediyordum.

Bir ara yana uzattığı bacağının hafifçe aşağıya kaydığını hissettim. “Pozisyonunu bozma” diye mırıldandım.

“Yoruldum. Bacağım uyuştu” dedi.

“Pekâlâ. Biraz ara verelim. Kahve içer misin?”

“İyi olur.”

Elimdeki malzemeleri bırakıp aşağıya kahve hazırlamaya giderken, “Dur” dedi. “Her şeyin yerini biliyorum, ben hazırlayayım. Bana da hareket olur. Böyle heykel gibi durmaya alışık değilim.”

“Nasıl istersen.”

Elissa yarı çıplak haliyle, yalın ayak yerinden fırladı ve hızla merdiveni inip alt kata koştu. Atölyede yalnız kalmıştım. Durumu değerlendirmeye çalıştım. Bu konuşmayı neden yapmıştı acaba? Üstelik durum ortaya çıktıktan sonra herhangi bir yorum da getirmemişti.

Elissa cidden değişik bir kadındı. Ben düşüncelerimle boğuşurken tepsi içinde iki fincan kahveyle atölyeye döndü. Hâlâ sessizdim. Sadece fincanı bana uzatırken, kuru bir teşekkür ettim. Bu defa oturmak yerine tam karşıma dikilip yüzüme baktı. Bir şeyler söylemeye hazırlandığını hissettim ve beklemeyi tercih ettim.

“Çok iyi bir insansın. Büyük bir ressamsın, yarattığın eserlere hayranım, senden hoşlanıyorum, ama sana âşık değilim. Bunu bilmeni isterim.”

“Tamam. Bunu daha önce de ifade ettin zaten.”

Bir an işkilli bir şekilde yüzüme baktı.

“Bunu söylememin sebebi herhangi bir hayale kapılmaman.”

“Hayale filan kapıldığım yok.”

“Yine de resimlerimi yapmaya devam etmek istiyor musun?”

“Tabii” dedim.

“O halde mesele yok. Kahvelerimizi içelim, birazdan kaldığımız yerden devam ederiz.”

Ama hissediyordum; henüz içini boşaltmış değildi. Söylemek istediği fakat içini boşaltamadığı bir şeyler daha vardı. Kahvesini gayet ağır ağır yudumluyor ısrarla beni tartıyor gibiydi. Nihayet dayanamayıp fısıldadı. “Söyleyeceğin başka bir şey yok mu?”

Gülümsemeye çalıştım. “Ne söylememi istiyorsun ki?”

“Bilmem” dedi omuzlarını silkerek. “Beni çok sevdiğini, aşkımdan yanıp tutuştuğunu filan gibi şeyler işte.”

Bu kez iyice tebessüm ettim. “Bunları söylemek gerekli mi?”

“Aşık olan erkek hissini bir şekilde dile getirmez mi?”

İlgisiz bir şekilde mırıldandım. “Her neyse, şimdi bunları bırakalım. Kahveni bitir de çalışmamıza devam edelim” dedim.

4

İstanbul’un havası oynak kadına benzer, gün içinde iki üç kere değişir derler. Hakikaten ertesi sabah yoğun bulutlarla kaplı, insana her an yağmur boşanacağı hissini veren gök, öğle sularında tertemiz, masmavi bir hal almış, insanın içine kasvet veren görüntüsünden uzaklaşarak sanki ılık sonbahar görüntülerinden birine bürünmüştü. Benim ruhum da halkın yakıştırdığı İstanbul havası gibi şekilden şekle giriyor, kâh içimi afakanlar basıyor, kâh sevinçten uçuyor gibi oluyordum. Eh, ne de olsa âşıktım; üstelik evli bir kadına. Haliyle bu durum benim his dünyamda da birtakım çalkantılar yaratacak, sıkıntılar doğuracaktı.

Öğleden sonra ışıldayan güneşin etkisinde kaldım; bin bir düşünceyle boğuşan zihnimi biraz dinlendirmek, insana yazdan kalma intibaını veren açık havadan yararlanmak amacıyla birden atölyemdeki çalışmayı kesip kendimi sokağa attım. Belirli bir yere gitmek gibi bir düşünce yoktu beynimde. Önce Boğaz’a inmek, sahil boyunca denizin iyotlu kokusunu genzime doldurmak gibi bir hevese kapıldım, ama sonra nedendir bilinmez, aniden fikrimi değiştirerek arabamın yönünü Yıldız Park’ına çevirdim. Orman ve ağaç resimlerimde de sık sık işlediğim konulardan biriydi, ayrıca Yıldız Parkı’nı oldum olası severdim. Doğayla tarihin iç içe geçtiği şehrin nadir köşelerinden biriydi.

Arabamı bırakıp yürümeye başladım. Hava pırıl pırıl güneşli olmasına rağmen soğuk ısırıyordu. Kışın en civcivli aylarından birinde olduğumuzu unutmuştum. Hızlı adımlarla Çadır Köşkü’ne doğru yürüyordum. Hafta içi olduğundan park oldukça tenhaydı. Eşofmanları içinde koşan bir çiftten başka kimseye rastlamamıştım yolda. Fakat tam Çadır Köşkü’ne yaklaşırken ağır ağır yürüyen biri çıktı karşıma. Yaklaşık elli yaşlarında, bezgin ve yorgun bir ifade vardı yüzünde. Daha görür görmez siması yabancı gelmemişti, ama bir türlü çıkaramıyordum kim olduğunu.

Yaklaşınca adamın toparlanarak bana saygı ile selam verdiğini gördüm. Yüz hafızamın oldukça zayıf olduğunu kabul etmek zorundaydım; kendimi zorladım, ama çıkaramadım. Sadece içtenlikle gülümsedim bende. Belli ki fazla samimi olduğum biri değildi, aksi halde hatırlamam gerekirdi yü2ünü.

Sanırım içten tebessümümden cesaret almış olmalıydı ki, bir an durakladı. “Nasılsınız Üstat?” diye mırıldandı. Herhalde iş çevremden biri olmalıydı ki bana üstat diye hitap etmişti.

Ben de bozuntuya vermeden, “Teşekkür ederim, siz nasılsınız?” dedim.

Birkaç saniye yüzüme tereddütle baktı.

“Haklı olarak beni çıkaramadınız, değil mi? Geçen seneki serginizde sizinle uzun uzun sohbet etmiş ve iki eserinizi almıştım, ama kendi adıma değil.”

O zaman içime bir kurt düştü.

Gerçi hâlâ adamı çıkaramıyordum, ama pahalı olan tablolarımı başkası adına aldığını açıkça söyleyen bu adam birden aklıma Ökten ailesini getirmişti. Şansımı deneyebilirdim; “Evet sizi hatırladım” dedim. “Yanılmıyorsam Ökten ailesi adına almıştınız, değil mi?”

O da hafifçe ve filozofça gülümsedi. “Demek hiçbir şey gizli kalmıyor. Çünkü o sırada temsil ettiğim ailenin adını size vermemiştim.” Aldırmadım, “Evet isim vermemiştiniz” dedim. “Zaten ben de kısa zaman öncesine kadar tablolarımın kime gittiğini bilmiyordum. Ama çok eski bir avukat arkadaşımdan öğrendim durumu.”

Yüzü hüzünlendi birden. “Öyleyse artık gizlenmeye çalışılan bütün gerçekleri de öğrenmişsinizdir. Avukat arkadaşınız da muhtemelen ailenin borçları için harekete geçen alacaklılardan birinin vekilidir. Buna hiç şaşmadım.”

Bizim Rıfat’ın söylediği birden aklıma gelmişti; konuştuğum adam herhâlde Hayri Ökten’in yanında çalışan Celâl İpek olmalıydı. Başımı tasdik edercesine salladım. “Evet, Avukat Rıfat Meriç’ten öğrendim her şeyi.”

“Aaa, evet” dedi. “Rıfat Bey’le tanıştım. Hacze geldiği gün tablolarınızla neden ilgilendiğini şimdi daha iyi anladım. Demek sizin eski dostunuzdu.”

“Öyledir. Çocukluk arkadaşıyız.”

“Ökten ailesine çok yazık oldu. Rahmetli Hayri Bey’in herhâlde mezarda kemikleri sızlıyordun İki oğlu büyük ve yıkılmaz görülen bir servetin altından girip üstünden çıktılar ve geriye bir şey bırakmadılar.”

Konuyu eşelemenin tam sırasıydı. Merakımı belli etmez görünerek mırıldandım.

“Küçük oğlu Kıvanç’la eşini birkaç defa görmüştüm. Doğrusu o oğlanı gözümün pek tutmadığını söylemem gerekir” dedim.

Celâl İpek hemen itiraz etti.

“Asıl sorun Kıvanç değil, ağabeyi Kemal. Serseri ruhlu, küstah, kendini beğenmiş, aklı hiçbir şeye ermeyen fakat her şeyi bildiğini iddia eden bir zavallı. Servetin yitirilmesindeki asıl pay sahibi olan odur.”

Biraz şaşırmıştım.

“Ya Kıvanç?” diye kekeledim.

“O Kemal’in yanında zemzem suyuyla yıkanmış gibi kalır. Asıl pislik ağabeyi.”

“Yok canım!”

“Ah Üstat bir bilseniz ne naneler yediğini. İflah olmaz bir tiptir o Kemal. Ama o her zaman öyleydi, babasının sağlığında da. Ama Hayri Bey hep onu dizginlerdi. Ne yazık ki o çocuğuna fazla zaafı vardı ve bunu bilen Kemal de hep babasını suiistimal etmiştir. Ne var ki Hayri Bey onun bütün pisliklerini temizlerdi.”

Durum ilgimi çekmişti. “Ne tür pislikler?” diye sordum.

Celâl İpek açıklamada kısa bir tereddüt geçirdi, sonra omuzlarını silkerek devam etti. “Aklınıza ne gelirse, her şeyi yapmıştır. Hiç çalışmazdı, içki, kumar,kadın hatta uyuşturucu.”

“Yok canım! Sahi mi?”

“Ne diyorsunuz? Gerçekleri bilseniz donar kalırsınız.”

“Ya Kıvanç? O da öyle midir?”

“Aslına bakarsanız, o da ağabeyinden farklı değildir. Ama onun kafası pek çalışmaz, Kemal ise hin oğlu hindir.”

“İkisi de evli değil mi?”

“Evet, evliler.”

Konuya biraz daha yaklaştım. “Ben sadece Gül Hanım’ı görmüştüm. Mazbut, kendi halinde bir kadına benziyordu.”

Birden, Celâl İpek’in yüzünde hoşnutsuz bir ifade yakaladım.

“Onu da boş verin. Pek sağlam ayakkabı değildir o da.”

İşte bu yorum dikkatimi çekmişti.

“Yok canım! Kendi halinde, hanım hanımcık birine benziyordu. Yani benim ilk izlenimim bu olmuştu. Yanılıyor muyum?”

“Her neyse, ben onu da pek sevmem. Kültürlü bir kadındır, okumuştur, ama asıl Kemal’in hanımı Oya çok iyi bir insandır. Ben hep ona yanarım.”

Celâl’in neden Elissa’dan hoşlanmadığını anlamamıştım; o da fazla bir açıklama yapmamıştı zaten, ama adamın bir bildiği vardı herhâlde...

O sırada bunu soramamıştım.

Ama olaylar bir süre sonra o soramadığım sorunun cevabını bana açıklayacaktı.

***

Sonraki gelişinde tabii Elissa'ya hiçbir şeyden bahsetmemiştim, ama Celâl İpek adlı kişinin söyledikleri biraz midemi bulandırmıştı, sevdiğim kadından kötü bir şekilde bahsetmesi, hatta onu da dolaylı yoldan suçlar havalar takınmasını çok yadırgamıştım. Benim tanıdığım Elissa bütün bu suçlamalardan uzak biri olmalıydı.

Ama içime bir kurt düşmüştü. Çalışırken bir ara ilgisiz bir şekilde sordum. "Sahi" dedim. "Sana hiç sormadım, nerede oturuyorsunuz sız:

Kısa bir an yüzüme baktı. Sanırım sorum art niyetsiz, tamamen masumane olduğuna inanmıştı. Sonra, "Emirgan ile Tarabya arasında bir yerde" dedi.

Şaşmış gibi mırıldandım. "Ooo, Boğaz da ha?"

"Evet..."

"Tabii evinizin deniz manzarası da vardır, değil mi?"

Sorumu geçiştirdi. "Evet, var."

"Ne güzel" dedim. "Her zaman öyle bir yerde oturmayı hayal etmişimdir."

Tekrar kaçamak bir bakış atfetti yüzüme. Sanki biraz şüphelenmiş gibiydi. Görmezliğe geldim ve hemen arkasından bir soru daha yapıştırdım.

"Orada kiralar çok yüksektir, değil mi?"

"Bilmem" dedi.

Bu sefer şaşırmış gibi baktım. "Kirada değil misiniz? Yoksa kendi mülkünüz mü?" diye sordum.

"Öyle sayılır. Kocamın babasına aitti."

"Kayınpederinle birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Elissa'.ilin konuyu geçiştirmek istediğini sezinlemiştim.

"Kayınpederim öldü" dedi yalnızca.

"Vah vah" diye mırıldandım sadece.

Elissa başka hiçbir açıklama yapmamıştı. Düşünmeye başladım, aslında ailesine ait konularda bana açıklama yapmak zorunda da değildi. Bunu beklemeye hakkımda yoktu. Ayrıca konunun beni ilgilendirmemesi gerekirdi. Ama Celâl denen adamın Elissa hakkında olumsuz ifade takınarak konuşması hem beni rahatsız etmiş hem de merakımı uyandırmıştı. Bu tatlı kadının ne kötülüğünü ya da nasıl olumsuz bir davranışını görmüştü acaba.

Boşverdim; Celâl yanılmış da olabilirdi.

Elissa sakin sakin poz vermeye devam ediyordu. Konuyu değiştirmek istedim. “Yoruldun mu?” diye sordum.

“Hayır” dedi.

Hafif yana kayıp onu inceliyormuş gibi bakmaya devam ettim. Tabii o, bu incelememi pozunla ilgili sandığından hiç kımıldamadan durmaya devam ediyordu. Oysa o an, sevgilimin ne kadar güzel ve insanın kanını kaynatacak kadar çekici olduğunu gözlemliyordum.

Birden dayanamayarak fısıldadım. “İnanılmayacak kadar güzelsin Elissa” dedim.

Hafifçe gülümsedi. “İltifat mı bu?”

“Nasıl yorumlarsan.”

Yüzündeki tebessüm birden kayboldu. Bana bakmadan mırıldandı.

“Seçtiğiniz kelimeler sanki bir ressamın modeline duyduğu beğeninin ötesine geçti gibi geliyor bana. Yoksa ben mi yanılıyorum.” “Yanılmıyorsun, Elissa.”

Endişe ile yüzüme baktı. “Ne söylemeye çalışıyorsunuz?” “Korkarım sana âşık oldum.”

Yüzü masum bir ifadeyle kızardı, hafifçe yutkundu. “Benim evli bir kadın olduğumu bilmiyor musunuz? Yoksa unuttunuz mu?”

Cesaretlendim. “Evli olman neyi değiştirir Elissa? Aşık olmama engel mi evliliğin?”

Önce kanepede doğruldu, sonra ayağa kalktı. Kısık sesle, “Beni çok şaşırttınız, ne diyeceğimi bilemiyorum” diye fısıldadı.

“Sana olan hislerimi fark etmedin mi?” diye sordum. “Bilmiyorum” diye kekeledi. “Benden hoşlandığınızı fark ettim tabii, ama bu beğeninin sadece yapacağınız tablo ile ilgili olduğunu, beni hep bir model olarak düşündüğünüzü ve öyle değerlendirdiğinizi sanmıştım. Oysa siz bana şimdi âşık olduğunuzu söylüyorsunuz.” “Evet, seni seviyorum.”

“Yapmayın, Orhan Bey... Bu çok ciddi bir konu.”

“Farkındayım.”

“Üzgünüm, ama bu şartlar altında sanırım size modellik etmem artık imkânsız olacak.”

“Neden?”

“Neden mi? Nasıl olur, nasıl karşınıza bu kılıkla çıkıp size modellik yapabilirim?”

“Duygularımın modellik yapmanla bir ilgisi yok.”

“Olmaz öyle şey. Şimdiye kadar size hep farklı bir gözle baktım, sanatınıza ve ustalığınıza hayranlığımı biliyorsunuz, ama şimdi durum değişti.”

İrkildim birden. “Ne demek yani? Modelliği bırakacak mısın?” Kararsız bir şekilde mırıldandı. “Galiba en doğrusu o olacak.” Gerilmeye başlamıştım. Bu davranışını da çok anlamsızdı. Şimdiye kadar ona farklı duygular içinde yaklaştığımı anlamamış mıydı yani? Buna inanamazdım; sezinleme gücü her zaman kadınların içinde olan yüksek bir yetenekti, külahıma anlatırdı ancak bunu. Bal gibi kendisini sevdiğimi çoktan anlamıştı. Neden itirafımdan sonra böyle davrandığını anlayamıyordum. Kadınsal bir naz, üzme, zulmetme zevki miydi acaba? Sevildiğini hisseden pek çok kadın bunu yapardı zaten.

Birden tepem attı.

Olacakları fazla düşünmeden, elimdeki fırçaları masanın üzerine koyarken, “Nasıl istersen” diye mırıldandım. “Israr edecek değilim. İstiyorsan bırak.”

Gerçekten de bozulmuştum o an. Kuşkuyla beni süzdü. Bu denli kararlı davranacağımı sanmamıştı galiba. Yüzündeki ifade bir anda değişti.

“Anlamaya çalışın beni, lütfen” dedi. “Zor durumda kaldım. Bu resimlerin yapılmasını ne kadar istediğimi biliyorsunuz. Ama şimdi...” “Ne var şimdi?” diye âdeta terslenir gibi homurdandım. “Ne değişti ki? Ben seni ilk gördüğüm andan beri etkindeyim. Beni büyüledin, ruhumu esir aldın, senden başka kimseyi göremez, düşünemez oldum. Bunun adına aşk derler.”

“Anlıyorum, ama... Bilmem ki... nasıl devam eder bu durum.” “Şimdiye kadar nasıl devam ettiyse yine öyle sürer.”

Elissa kararsız bir şekilde başını salladı. “Hiç sanmıyorum.” “Neden?” diye sordum.

“Siz hassas, içli, romantik bir adamsınız. Aşkınız her geçen gün biraz daha artacaktır. Bunun platonik bir yaklaşım olmadığı da ortada. Korkuyorum, ya bir gün ben de bu heyecanın içine yuvarlanır, o girdabın içine çekilirsem ne olur sonra?”

Zevklendim, ama bunu Elissa’ya hissettirmemeye çalıştım. Belli ki korkusunda samimiydi; benim kadar heyecanlı olmasa da bana o da bir şeyler hissediyordu.

“Keşke düşündüğün gibi olsa” diye fısıldadım. “Mükemmel bir çift olurduk.”

“Siz çılgınsınız” dedi.

Gözlerinin içine baktım. “Çalışmaya devam edecek miyiz?” diye sordum.

Yeniden kanepeye oturdu, başka tek kelime çıkmadı ağzından ve pozuna devam etti.

***

O gün Elissa ile ilişkimizde yeni bir adım atmış, yeni bir sayfanın açıldığını sanmıştım. Artık kendisine âşık olduğumu açıkça söylemiştim. Rahatladığımı hissediyordum; bundan sonraki gelişmeler biraz da ona bağlıydı. Oldukça çetrefil, kısıtlayıcı, hatta biraz karanlık bir maceraya doğru adım attığımın farkındaydım, ama pek umurumda değildi, Elissa’yı seviyordum.

O gece yatağımda hayaliyle kıvranıp durdum. İnce ve narin vücudu, duru beyaz teni, gülümsediği zaman oluşan gamzeleri, ince beli, uzun bacakları, içimdeki arzuları kamçılayan güzel ayaklarıyla artık ondan kopamayacağımı anlamıştım. Elissa benim olmalıydı. Onu yalnızca erotik isteklerle değil, hayatımı paylaşacak, yaşamıma renk katacak bir hayat arkadaşı olacak gibi görmeye başlamıştım. Evliydi ve hayallerimin çabucak gerçekleşmeyeceğini düşünüyordum elbette, ama Elissa uğrunda beklemeye değecek kadar muhteşem bir kadındı. Ne var ki, bir sonraki gün hayallerimin yıkılacağını bilemezdim tabii.

Yekta Uras, akademiden arkadaşımdı.

Kafa dengi, uysal ve sanatçı niteliği ne yazık ki pek anlaşılamamış, iyi bir ressamdı. Hafif yağmurun çiselediği akşam saatinde Tünel civarında karşılaşmıştık. Sarılıp kucaklaştık, yaklaşık bir senedir görüşmediğimizden konuşulacak bir yığın meselemiz vardı. Mahcup, çekingen bir mizacı vardı Yekta’nın. Koluna girdim, hasretimizi geçiştirmek, sohbet etmek için birlikte yemek yemeği teklif ettim. Önce itiraz eder gibi oldu, ama sonunda beni kıramadı. Yanılmıyorsam, benden bir yaş küçüktü. Son senelerde Beyoğlu ve çevresinde o kadar çok meyhaneler açılmıştı ki çoğunu bilmiyordum, ama Yekta sanatçılara özgü yarı bohem hayatı sürdüren biriydi. Nitekim o beni Aşmalı Mescit civarında müdavimi olduğu bir yere sürükledi.

Rakı içmeye bayılırdı, ama doğrusu bunu adabıyla ve kimseyi rahatsız etmeden yaptığı gibi asla nefesini koklamadığınız sürece alkollü olduğunu da anlamazdınız. İşin tuhafı daha akademide öğrenciyken başladığı içki alışkanlığına rağmen ne bünyesinde ne de genel görüntüsünde alkol tahribatı hissedilirdi. Durumunu bilen arkadaşları ona “şâribü’l-leyli ve’n-nehâr” derdi. Ressamlığına hayrandım, bana yıllar önce hediye ettiği bir tablosu salonumun başköşesinde asılı dururdu hep.

Tam İstanbul terbiyesiyle yetişmiş, kibar, nazik, çelebi bir insandı. Aşırı alkolün bir gün onu mahvedeceğini tüm dostları gibi o da bilirdi, ama bu alışkanlığından bir türlü sıyrılamazdı. İki kere evlenip boşandığını ben bilirdim; hiçbir kadın kolay kolay onunla yaşayamazdı. Üstelik tanıdığım iki eşi de dünya iyisi kadınlardı fakat sürdürdüğü aşağılık hayata tahammül edememişlerdi.

Ben daha rakımdan iki yudum almıştım ki o bardağın sonunu getirmişti bile. Ayrıca içki içerken çok az şey yerdi. Daha doğru dürüst sohbete girememiştik, içki içmede ki hızını bildiğim için pek oralı olmadım. Sadece, “Eee, Yekta” dedim. “Daha ne var, ne yok?”

“Durumum çok kötü Orhan” dedi.

Önce bu yakınmanın maddi durumuyla ilgili olduğunu sandım. Ben sanatımdan yeterince para kazanan istisnai ressamlardan biriydim, ama pek çok ressam arkadaşımın sıkıntı içinde olduğunu bilirdim. “Para sorunu mu?” diye mırıldandım.

“Yok canım... Keşke öyle olsa” diye homurdandı.

İkinci olarak aklıma sağlığı gelmişti. Bildim bileli içtiğine göre bir organının iflas etmiş olması çok doğaldı. “Hasta mısın?” diye sordum.

“Eh, öyle de denebilir.”

“Karaciğer mi?”

“Yok be, Orhan... Aşığım.”

Kendimi tutamayarak gülümsedim. Buna şaşmamak gerekirdi. Yekta her zaman güzel kadınlara tutulurdu, daha doğrusu güzel olan her şeye âşıktı. Ayrıca bu defa ben de âşık olduğumdan pür dikkat yüzüne baktım.

“Bu sefer ki çok mu güzel?” diye takıldım.

“Hem de nasıl.”

Takılmayı sürdürdüm. “Ufukta yeni bir evlilik var mı?”

Yüzü birden ciddileşti. Hafifçe içini çekti.

“Yok... Ne yazık ki yok.”

“Desene bu kez baltayı taşa vurdun. Belli ki bu defa karşına çıkan hatun akıllı biriymiş. Ulan evlilik senin neyine gerek? Daha önce de mis gibi iki kızı önce kendine âşık etmiş sonra şu içkin yüzünden hayatlarını zindan etmiştin. Bırak artık evlenmeyi, gününü gün etmeye bak. Yaşa, eğlen, hayatın tadını çıkar, evlenip de ne yapacaksın?”

Beni duymamış gibi davrandı.

“Anlamıyorsun, ona deli gibi âşık oldum. Evet dese alkolü bile bırakırım, katresini ağzıma sürmem. Yemin ederim.”

Bu defa dikkatle onu inceledim. Yekta’dan ilk defa böyle itirafa şahit oluyordum. Hayatta hiçbir şey içmekten onu ala koyamazdı.

“Ciddi misin?” diye fısıldadım.

Hafif kanlı gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, doğru söylediğine inandım. Yekta aynı zaman da yakışıklı bir gençti. Biraz süfli giyinmesine, üstüne başına pek dikkat etmemesine rağmen ne zaman bir topluluğa girse hemen ilgiyi üzerine çekerdi. Bu kez merak ettim.

“Bu hatuna evlenme teklif ettin mi?” diye sordum.

“Tabii ettim.”

“Teklifini geri mi çevirdi?”

Onaylarcasına başım salladı.

“Gerekçesi neymiş?”

Yüzündeki o acı tebessüm bir daha belirmişti. “Meğer evliymiş. Bilmiyordum.”

Bu kez daha dikkat kesildim. Çünkü benim başımda da aynı sorun vardı, ikimizin de sevgilileri evli kadınlardı. İstemeden yüzümde oluşan şaşkın ifade Yekta’nın dikkatini çekmişti.

“Çok mu şaşırdın?” diye sordu.

Aslında içtenlikle şu sıra benimde evli bir kadına âşık olduğumu söylemem gerekirdi, ama sanki basiretim bağlanmış gibi, “Yoo” dedim. “Hayat bu; insanın başına her şey gelebilir.”

“Fakat bu benim başıma ilk defa geliyor” diye söylendi.

“Aldırma, her şeyin bir ilki vardır.”

İkinci kadehini doldururken güvendiği bir arkadaşı ile sohbet etmenin rahatlığı içinde devam etti. “Sandığın kadar kolay değil, Orhan” diye tarizde bulundu.

Kendi durumumu anımsayarak gülümsedim yeniden. “Neden? Sana yüz vermedi mi yoksa?”

Yekta birkaç saniye düşündü. “İnan, onu bile bilmiyorum daha” diye söylendi sonra.

“Ne demek o? İnsan anlamaz mı yahu? Kadına evlenme teklif etmişsin.”

Gözleri daldı. “Etmesine ettim de...”

“Eee?”

“Önceleri sevecen, anlayışlı ve yakın davrandı, ama sonra nedense birden uzaklaştı benden.”

Sesimi çıkaramadım. Yekta kendi kendine konuşur gibi devam etti. “Onunla nasıl tanıştım biliyor musun?”

“Yo, nereden bileyim.”

“Benim modelimdi.”

Az kaldı ağzıma götürdüğüm çatalın ucundaki peynir lokmasını düşürecektim. Nedense benzerlikler fazla artmaya başlamıştı. “Modelin miydi?” diye kekeledim.

Başını sallamıştı yeniden Yekta, tasdik edercesine. “Harika bir kadındı, ilk görüşte beynimden vurulmuşa dönmüştüm.”

Bu kez endişeyle sormuştum. “Nasıl tanıştın onunla?” İlgilenmemin altında yatan gerçek sebebi bilmeyen Yekta, bu tutumumu samimi üzüntüme verdiğinden hiç duraksamadan karşılık verdi.

“Bir gün atölyeme geldi.”

“Resimlerinin hayranı mıydı?”

“Yalnız öyle olsa mesele yok, bir sanatçı ve insan olarak da benim hayranım olduğunu söylemişti.”

Dehşete kapılarak arkadaşımın yüzüne bakakalmıştım. Kadının adını sormak dilimin ucuna kadar geliyor, ama beynimi kemiren endişeden dolayı bir türlü soramıyor, korkuyordum.

“Senden bir resmini yapmanı mı istedi?” diye sordum.

Yekta gülümsedi. “O istemedi, ben teklif ettim.”

İçimdeki endişe gittikçe büyümeye başlamıştı. Yaşananlar hemen hemen aynıdır. Önce ressamı etkileme, sonra da tabloların yapılması. “Tek bir tablomu yaptın?”

“Ne gezer? Onu kendime bağlayabilmek ve benden kopmamasını sağlamak için tam beş resmini yaptım.”

“Kocasının haberi var mıydı bu durumdan?”

“Zaten sorunlar da öyle başladı ya” diye homurdandı Yekta. “Kocası kıskandı, değil mi?”

Arkadaşım merakla yüzüme baktı. “Nereden biliyorsun?” Kekeledim. “Bilmiyorum, ama tahmin ettim.”

“Doğru... Kocası kıskandı.”

“Hep öyle olur zaten.”

“Lânet olası herifi bir de görsen, hıyarın teki. Kadına hiç yakışmıyordu. Nereden bulmuş o andavallıyı anlamadım gitti.”

Daha fazla dayanamadım. “Bu güzel hanımın adı neydi?“ diye sordum.

Gül demesini bekliyordum, ama Yekta kendinden geçmiş bir şekilde fısıldadı. “Lale.”

Bu ismi beklemiyordum.

Biraz şaşırmıştım. “Kocasının adı neydi?”

“Kemal.”

Yekta bir süre merakla yüzüme baktı. “Niye sordun? Yoksa tanıyor musun onları?”

Olumsuzca başımı sallamıştım.

“Hayır. Tanımıyorum” dedim.

5

Gecenin ilerleyen saatlerinde evime dönerken kafam karmakarışıktı. O gece rakıyı fazla kaçırmıştım, ama doğru düzgün muhakeme yeteneğimi henüz kaybetmiş değildim. Yekta’nın sözünü ettiği kadının Elissa olması çok mümkündü fakat onun olayında sadece isimler değişikti. İsimlere bile tam değişik diyemezdim doğrusu; bu defa Gül yerine Lale adı kullanılmıştı, kocasının adının Kemal çıkması da manidardı, benim vakamda da o kişi Elissa’nın kayınbiraderinin adıydı.

Bu benzerlik tamamen bir tesadüf olamaz mıydı?

Kuşkusuz mümkündü, ama oldukça dikkat çekiciydi. Eve geldiğimde beynimi kurcalayan asıl konunun, şayet bu benzerlik bir rastlantı değilse, Elissa ve ekibinin neyin peşinde koştuklarını çözmek gereği olduğunu kavradım. Ortada esrarengiz bir durum vardı. Sanki bunlar bir şebeke gibi çalışıyor, önemli ressamların tablolarını bedava topluyorlardı. Gerçekten de öyle değil miydi? Örneğin Elissa yaptığım resimleri benden almak istese, ondan bir ücret mi talep edecektim? Bu sorunun cevabı kesinlikle hayırdı.

Ortada çok güzel bir kadın vardı; önce gözüne kestirdikleri ünlü ressamların hayatına kadını sokuyorlar, onları kadına âşık ediyorlar, arkasından da resimleri bedavaya sahipleniyorlardı. Garip ve oldukça ahlaksız bir yöntemdi, ama biraz düşününce bu yolla çok para kazanılacağını anlamakta gecikmedim. Gerçi Yekta bizim memlekette resimleri fazla tutulan bir sanatkâr değildi, ama resimden anlayan biri olarak tablolarının gerçek değerini kabul etmek zorundaydım. Onun tabloları bir şekilde dışarıya çıkarılırsa Avrupa pazarlarında iyi para getireceği kuşkusuzdu. Keza benim içinde aynı şey geçerliydi.

Düşündükçe midem bulanmaya başlamıştı. Yoksa bunlar gerçek bir şebeke miydi? Elissa gibi güzel bir kadının böyle bir soygunda araç olarak kullanılmasını mantığım kabul etmiyordu. Gerçi Yekta’nın ve benim hayatıma giren kadının aynı insan olduğundan henüz kesin emin değildim, ama bu kadar benzer bir uygulama bütün keyfimi kaçırmıştı.

O gece uyuyuncaya kadar bunun sadece şaşırtıcı bir tesadüf olduğuna inanmaya zorladım kendimi. Ama kuşku tohumları içime girmişti bir defa, konuyu iyice aydınlatıncaya kadar da meselenin peşini bırakmamaya karar vermiştim. Çok dikkatli davranmalı ve Elissa’ya bir şey belli etmemeliydim. Uykunun ağırlığı üzerime çökerken hâlâ sevgilimin güzelliği gözlerimin önünden gitmiyordu. İncecik beli, zarif

ve kıvrak hareketleri, uzun saçları, gülerken yanaklarında oluşan gamzeleri hayalimde canlanıp duruyordu.

Beynim isyan ediyordu bu duruma.

Elissa bir soygun şebekesinin üyesi olamazdı. Şayet insanları biraz tanıyorsam, sevgilimin bir soyguncu olduğunu kabul edemezdim.

Berbat bir şekilde sızmıştım.

Ertesi sabah içimdeki sıkıntının ağırlığı ile uyandım. Gözlerimi açar açmaz beynimi yine aynı sorunlar kapladı. İnanmak istemiyordum. Yataktan fırladım. Saat onsularında Elissa yine bana gelecekti. Bu defa çaktırmadan ağzını arayacaktım.

***

Gayet neşeli görünüyordu Elissa. İçimi eriten sıcacık gülüşüyle yüzüme bakıp sordu. “Ne zaman biter ilk tablo?”

Yekta ile dün geceki görüşmemiz olmasa ona doğruyu söylerdim, ama şimdi içime bir kurt düşmüştü sanki. Gayet sakin görünmeye çalışarak cevapladım.

“Sanırım altı yedi ay içinde tamamlarım.”

Gözleri birden fal taşı gibi açılmıştı Elissa’nın. “Ne dedin? Altı yedi ay içinde mi?”

“Evet, tatlım.”

İnanmamış gibi homurdandı. “Şaka mı yapıyorsun? O kadar sürer mi hiç?”

“Sürer tabii... Ayrıca seninle her gün çalışma imkânım olmadığı için belki daha da uzayabilir.”

Bu cevabımdan hiç hoşlanmadığı açıkça belli olmuştu. Biraz yüzü asıldı. Ben devam ettim.

“Neden, bir sakıncası mı var? Ayrıca ben biraz ağır çalışırım.” Şaşkınlığını üzerinden atmaya çalıştı. “Şey... Ben daha çabuk biteceğini düşünmüştüm de” diye hayal kırıklığına uğramış gibi fısıldadı.

Gülümsedim. “Kolay mı sandın bir sanat eserini ortaya çıkarmayı. Ayrıca bu benim ekmek param ve çok sevdiğim bir kadının resmini yapmaya çalışıyorum. Şöhretimi korumak, iyi bir eser yaratmak için azami itinayı göstermek zorundayım.”

Kasten kullandığım bu cümle Elissa’nın daha irkilmesine neden olmuştu.

“Ekmek param demekle ne demek istedin anlamadım.”

“Bu tabloları sattığım zaman iyi para kazanacağım, dolayısıyla gereken özeni göstermek zorundayım. Onu vurgulamak istemiştim.” “Sattığın zaman mı? Sen bu tabloları bana yapmıyor musun?”

Bu kez şaşırmış gibi yüzüne baktım. “Yoo” diye mırıldandım. “Senin buradaki rolün bana modellik etmekti. Yanlış mı anladın yoksa? O kadar güzel bir kadınsın ki her ressam seni resmetmek ister. Ben de bu fırsatı değerlendirmek istedim.”

Elissa artık kızgınlığını saklamak gereğini duymuyordu.

“Ama bana böyle söylemedin” diye homurdandı.

“Ne dedim ki sana?”

“Bu resimleri bana yaptığını sanmıştım.”

“Şaka mı yapıyorsun Elissa? Ben onları satarak geçiniyorum. Ama isterseniz size satabilirim tabii. Neden olmasın, benim için müşterinin kimliği fark etmez.”

Sevgilimin yüz hatlarındaki gerginlik gittikçe artıyordu. Sinirli bir şekilde homurdandı.

“Beni sevdiğini ve bu yüzden resmimi yapmaya kalkıştığını sanmıştım.”

“Bu doğru. Seni gerçekten çok sevdim. Gördüğüm en güzel kadınsın diyebilirim.”

“Hem böyle söylüyorsun hem de yaptığın resimleri bana hediye etmiyorsun. Seven bir erkek böyle mi davranır?”

Hiç oralı olmadım. “Başka ne yapabilirim ki? Söyledim, ben de resimlerimi satarak geçiniyorum. Keşke imkânım olsaydı da sana hediye edebileceğim bir resmini yapabilseydim.”

Konuşma tarzım Elissa’nın dikkatini çekmişti. Gözlerimin içine bir kere daha dikkatle baktı.

“Şaka yapmıyorsun bana, değil mi?” dedi.

Saf görünmeye çalışarak sordum. “Ne şakası?”

Salma salma yanıma yaklaştı. Ama bu sefer yürüyüşünde işveli, baştan çıkarıcı, çapkın bir eda vardı. Parmağının ucunu göğsüme dayadı.

“Boşuna nefesini tüketme, şaka yaptığını biliyorum. Niyetin beni üzmek. Sen o resimleri benim için yapıyorsun. Geçen gelişimdeki tartıştığımız aşk konusu yüzünden bana biraz gücendin, şimdi de beni üzmek istiyorsun.”

Elissa’yı yoklama devam ediyordum.

“Resimlerin sana duyduğum sevgiyle ne ilgisi var, anlamadım” diye fısıldadım. “Resimlerini yapmasam da sana aynı sevgiyi göstermeyecek miydim yani?”

Elissa o an hiç beklemediğim bir şey yaptı ve kollarını boynuma doladı. Uzun boylu olduğundan gözlerimiz hemen hemen aynı hizaya gelmişti. Boynuma sarılmıştı, ama bedenini dikkatli bir şekilde vücudumdan mesafeli tutuyordu.

“Hadi, hadi” diye fısıldadı. “Yalan söylediğini en başından anladım zaten.”

“Ne yalanı?”

“O resimleri bitirmen hiç altı yedi ay sürer mi? İnanacağımı mı sandın?”

“Ama gerçek bu. Sen ressam değilsin ki, bir eserin ne kadar zamanda tamamlanacağını nereden bilirsin? Bu konuda hiç tecrüben yok.”

Bu lafımı da hiç beğenmemişti sanki.

Gözlerinde aniden yanıp sönen garip parıltıları fark etmiştim.

“Sen ciddisin galiba” dedi.

“Evet. Gayet ciddiyim. Şaka yapmıyorum.”

Elissa birden nevri dönmüş gibi kollarını boynumdan çözdü. Uzaklaşmak istedi, ama aynı anda onu belinden kavrayarak kendime çektim.

“Dokunma bana” diye mırıldandı. “Beni çok kırdın. Ben de bundan sonra sana modellik etmeyeceğim.”

O an, Yekta’ya oynanan oyunun, bana da oynandığını kesin anlamıştım artık. Gül veya Lale, hangi adı kullanırsa kullansın, aynı kadın olduğuna kanaat getirmiştim. Fakat nasıl bir tezgâha geldiğimizi hâlâ çözememiştim. Lâkin gerçek sorun Elissa’nın bu davranışım karşısında beni terk etmesinden kaynaklanacaktı. Onun kötü niyetli olduğunu pekâlâ anlamıştım, ama yaşamımı dolduran bana böylesine hayat veren kadının hayatımdan çıkmasına nasıl izin verecektim? Ne olduğunu anlamadığım bir amaçla hareket etse de Yekta’nın ne hale düştüğünü dün gece görmüştüm, şurası kesindi ki beni terk ettiği anda ben de arkadaşımın durumuna düşecektim.

Uzaklaşmasına izin vermedim.

Hızla kendime çekerek dudaklarından öpmeye başladım. İnanılmaz bir hazdı bu. Belini kavradığım ellerim ağır ağır sırtında dolaşmaya başlamıştı. İşin hüzün veren yanı şuydu ki, sevgilimde sanki bu

öpüşmeden zevk almış gibi bana karşılık vermeye başlamış çözdüğü kollarını yeniden boynuma dolamıştı.

Onu öpmeye devam ediyor fakat inanmıyordum. Gül bu defa beni baştan çıkarma, kendini bana bağlama oyununa girişiyordu, muhtemelen Yekta'ya yaptığı gibi. Kim bilir onu da kendine ram etmek için ne fettanca numaralar çevirmişti.

Bir ara soluklanmak için dudaklarımızı ayırdık.

“Ben de seni seviyorum” diye fısıldadı o arada. “Resimleri bana vermesen de sana modellik etmeye devam edeceğim.”

Ne yazık ki bunun içtenlikle edilmiş bir laf olduğunu çok sonra anlayabilecektim...

***

O gittikten sonra atölyede duramayıp alt kata indim. İnsan âşık olunca bazen tutku ile nefret at başı gidiyordu. Onunla öpüşürken vücudumun her zerresi zevkten titremişti, ama yeniden tuvalin başına geçtiğimde kişiliğinin yalancı ve sahtekâr yanı yüreğimi titrettiğinden içimdeki nefret hissi üstün gelmeye başlamıştı.

Çok garipti, ama çılgınca sevip arzuladığım kadından şimdi nefret ediyordum. Bu duygular içinde çalışmam olanaksızdı tabii. O gider gitmez aşağıdaki salona inip içki içmek ihtiyacı duymuştum; saat on ikiydi ve öğle vakti genellikle ağzıma içki koymazdım.

Ama şimdi şiddetle içki içmek istiyordum.

Buzlu viskimin daha ilk yudumunda aklıma Yekta geldi. O geceki sohbetimizde sanırım beynimde şekillenen pek çok soruyu ona yöneltememiştim. Aslında bu tam bir fırsattı, arkadaşımın düştüğü tuzağın ve safhalarının nasıl geliştiğini sorup öğrenmem gerekirdi. Acaba bundan sonra beni nasıl bir son bekliyordu. Öğle vakti olmasına aldırmadan Yekta'yı aradım telefonla. Nasıl olsa içki içmek için onun akşamı beklemesine gerek yoktu, günün bu saatinde çoktan içmeye başlamış olmalıydı.

Daha dün gece beraberdik, benim arayacağımı hiç ummamıştı, “Hayrola, Orhan?” dedi sesimi alınca.

“Yok bir şey” dedim. “Dün gecenin tadı damağımda kaldı. Yine demlenelim biraz.”

“Tabii olur... Niye olmasın... Aynı yerde mi?”

“Benim için yer mühim değil dostum, önemli olan doyumsuz sohbetin.”

Teklifime biraz şaşırmıştı sanırım, ama hiç itiraz etmedi.

“Oldu, akşam sekizde buluşalım.”

“Yok be, akşamı niye bekleyeceğiz yahu, şu anda neredesin?” Yekta duraklamıştı. “Şimdi olmaz” diye mırıldandı. “Biraz işim »

var.

“Ne işi? Çalışıyor musun?”

Sanki utanarak, “Hayır” demişti Yekta. “Hani sana dün gece bahsetmiştim ya hayatımda bir kadın var diye. İşte onu görmeye gideceğim birazdan.”

Bir an nefesim kesilir gibi oldu.

“Lale Hanımı mı?”

“Evet...”

“Hani ayrıldığınızı söylemiştin.”

“Doğru. Ayrılmıştık.”

“Eee?”

“Senden az önce telefon etti. Benimle görüşmek istediğini söyledi.”

“Öyle mi? Barışıyor musunuz yoksa?”

“Bilmiyorum Orhan. Ama çok heyecanlıyım.”

Başka çarem kalmamıştı. “Tamam” dedim. “Öyleyse akşam aynı yerde sekizde buluşuruz.”

“Oldu, kardeşim, akşam buluşuruz.”

Telefonu kapattığımda içimde buruk bir acı oluşmuştu.

Buz gibi soğuk bir aralık gecesi meyhanenin ön tarafına kurulan iki üç masadan birine oturmuştuk. Yekta benden önce gelmiş ve çoktan içmeye başlamıştı bile. Engelleyemediğim bir heyecanla yüzündeki ifadeyi çözmeye çalıştım. Çehresi asık, mağlubiyeti peşinen kabul etmiş bir rakibin ümitsiz çırpınışları içindeydi.

İskemleye çökerken, “Haberler kötü galiba” diye mırıldandım.

Gözleri nemliydi, ama üzüntüden mi yoksa soğuk havada titremesinden mi kaynaklanıyordu pek anlayamamıştım.

“Kötü... Hem de çok kötü” diye fısıldadı Yekta.

“Ne oldu? Lale Hanım seni niye çağırmış?”

Hemen cevap vermedi, gözleri daldı, rakı kadehinden hoyrat bir yudum daha aldı. “Beni iyi tanırsın, değil mi Orhan? Eski arkadaşız, ta akademi yıllarından.”

“Öyle...”

“Ben gurursuz, haysiyetsiz, beş para etmeyen herifin tekiyim.”

“Dur bakalım, hemen öyle abuk subuk hükümler verme. Ne oldu da böyle konuşuyorsun? Önce bir anlat, dinleyeyim.”

Utanmasa ağlayacaktı. Ruhunun incindiği çok açıktı.

“Daha ne olacak? Haysiyetimi iki paralık ettim. Kendimi sattım.”

“O da ne demek?”

“Lale’nin elinde oyuncak oldum. Kendimi bir köle gibi hissediyorum. Gel diyor geliyorum, git diyor gidiyorum.”

Meraktan çatlayacaktım. Sabırlı olmaya gayret ederek sordum. “Anlatsan be birader! Niye çağırmış seni? Barışma isteğinde mi bulundu?”

“Ne gezer Orhan, ne gezer... Benden yeni tablolarını yapmamı istedi.”

Soluğumu zor ayarladım. “Fena mı bu? Belli ki kadıncağız yeniden beraber olmak için sana bir fırsat vermek istemiş.”

“Düşündüğün gibi değil. Önce bende öyle algıladım ve koşa koşa gittim.”

“Eee? Ne oldu peki?”

“Yüzüme karşı bana en ufak bir ilgi duymadığını söyledi.”

Kalbim duracak gibi olmuştu. “Ona rağmen senden tablolarını yapmanı mı istedi?”

“Evet.”

“Para karşılığında mı?”

“Ne parası Orhan? Ondan para alır mıyım hiç?”

“Sen ne dedin? Kabul ettin mi isteğini?”

“Ettim tabii... Başka şansım mı vardı ki? Anlamıyor musun, Lale’nin kulu, kölesi olmuş haldeyim.”

İçimi o buruk acı bir kere daha doldurdu. Melek yüzlü bir şeytan tarafından sömürülüyorduk ikimizde. Yekta’ya acımam imkânsızdı, çünkü ben de aynı çarkın dişlileri altında eziliyordum. Mutlaka aptal olmalıydık. Yıldız Park’ında Celâl İpek adlı adamla karşılaşıp Elissa hakkındaki düşüncelerini öğrenmeseydim şu an benim de Yekta’dan farklı bir yanım mı olacaktı? Kuşkusuz yaptığım resimlerini bedel ödemeden ona teslim edecektim.

“Bu kadın seni çok etkilemiş, dostum” diye mırıldandım.

“Ne etkilemesi yahu! Perişan etti.”

“Dişiliği çok güçlü herhâlde” diyebildim.

Yekta gülmeye başlamıştı.

“Niye gülüyorsun?”

“Aklından geçenlere” dedi. “Hâlâ anlamadın, değil mi?”

“Neyi?”

“Ona elimi bile süremedim.”

“Amma yaptın!”

“Yemin ederim.”

Aslında pek şaşırmamıştım. Elissa istemezse ona yaklaşmak cidden zordu. Bir anlamda kendimi Yekta’dan çok daha şanslı görmeliydim. Hiç olmazsa onunla doya doya öpüşmüştüm ve ilerde daha da doyurucu anlar yaşayacağımı tahmin edebiliyordum.

“Bu senin Lale Hanım çok ilginç birine benziyor” diye fısıldadım.

“Öyledir. Gerçekten de çok ilginçtir. Bir gün seninle tanıştırmak isterim.”

Yeniden ürperdim. Öyle bir anı düşünmek bile istemiyordum. O zaman Yekta’nın düşeceği durumu hayal ettim bir an. Kim bilir sevgili arkadaşım ne düşünürdü?

“Yok canım, ne münasebet” diye geveledim ağzımın içinde.

Fakat Yekta sanki yeni bir fikre sarılmış gibi ısrar etti. “Öyle deme, Lale resim konusunda tahmin edemeyeceğin kadar bilgilidir. Zaten o da akademiden mezundur.”

“Ne? Akademiden mi mezun?”

Hayretimden öylesine yüksek sesle sormuştum ki soruyu, Yekte bile afallayarak yüzüme baktı. Herhâlde neden bu kadar şaştığımı anlamamış olmalıydı.

“Tabii ya” diye fısıldadı. “Ben de kafa mı kaldı; herhalde sana söylemeyi unuttum.”

Şimdi biraz rahatlar gibi olmuştum.

Herhalde aynı kadından söz etmiyorduk. Elissa akademiden mezunu olsa daha önce sergimdeki karşılaşmalarımızda bunu bir şekilde dile getirirdi. Belki de Yekta ile başımıza gelen benzer olaylardan dolayı böyle yanlış ve yeterince tetkik etmeden, meselenin aslını astarını öğrenmeden abuk subuk düşüncelere kapılmıştım. Hem de ne iğrenç düşüncelere. Az kaldı sevgili Elissa’yı bir soygun şebekesinin ortağı haline getirmiştim.

Rahatladığım, birden huzura kavuştuğum yüzüme aksetmiş olmalı ki, Yekta söylendi.

“Sahi, onunla tanışmak ister misin?”

“Niye olmasın? Sen istersen memnuniyetle tanışırım.”

Sonra anlayacaktım...

Bu masumane isteğe evet demem, başıma ne dertler açacaktı...

İKİNCİ BÖLÜM

1

Karaköy'deki kadı otoparkın üçüncü katındaydım. Doğrusu oldukça dalgındım ve tam arabayı bıraktığım yere doğru ilerlerken şuh bir kadın kahkahasıyla irkildim. Belki o kahkahayı başka zaman duysam başımı çevirip bakmak aklıma bile gelmezdi, ama içimden bir his sanki o sese aşina olduğumu, daha önce de duyduğumu söylüyordu.

Hızla başımı çevirip kahkahanın geldiği yöne baktım. Gördüğüm manzara kanımı dondurdu. Elissa tanımadığım bir adamın koluna girmiş katın diğer koridorunda yürüyorlardı. Ama koluna girdiği adam kocası Kıvanç değildi.

Arkaları bana dönük olduğundan beni görmeleri mümkün değildi. Yine de yerime mıhlanıp kalmıştım. Acaba yanıldım, benzettim mi diye bir kere daha dikkatle baktım. Kesinlikle oydu, zaten o ahenkli yürüyüş, bacakları birbirine sürtünür gibi adım atışları, kalçalarının ritmik sallanışları kaç kadında olabilirdi ki!

Boğazıma adeta bir tıkaç sokmuşlar gibi nefes alamadım bir an. Allah'ım nasıl bir kadındı bu; hayatında bin bir erkeğin yer aldığı basit, sıradan, ucuz biri mi? Bunu asla kabul edemiyordum, etmek istemiyordum. Ama daha şimdiden basit bir sıralama yapabilirdim. Başta zavallı kocası, dünyadan bihaber Kıvanç, şu anda neşeyle kol kola yürüdüğü adam, zavallı arkadaşım Yekta ve ben. Hiç kuşkum yoktu ki, bu erkeklerin hepsi sırılsıklam âşıktılar bu kadına.

Ne yazık ki ben de bunlara dahildim...

İçimdeki isyan hissi birden alevlendi. Bir yolunu bulup karşısına dikilmek isteği ile yanıp tutuştum birden. Kendimi gösterecek, sonra da düştüğü çaresiz hali gülümseyerek seyretmek istiyordum. Ama hemen ardından, değmez diye düşündüm; bu sadece kendi kendimi tatmin etmek olurdu. Onun için ne fark ederdi ki?

Kızgınlık ve hırsımı bastırmaya çalıştım. Arabamın kapısını açıp direksiyonun başına geçerken çoktan kararımı vermiştim bile. Ne olursa olsun yarın atölyeme geldiğinde bu işe son verecektim artık. Belki birkaç gün üzülür, arar, ama sonra onu unuturdum. Bu denli hafif bir kadının hayatımda yeri olamazdı. Bu iş burada bitmişti.

Böyle düşünmüştüm, ama düşündüğümü gerçekleştiremedim.

Anlaşılmaz bir içgüdü, onları takip et diyordu. Kendimle mücadele ettim bir süre, ani bir karar vermeliydim. Çünkü beyaz Mercedes az sonra önümden geçip gidecekti. Araba hızla süzülürken son bir kere daha direksiyon başında eğilerek kendimi saklamaya çalıştım. Ama arabayı kullanan adamı yine de rahatlıkla görmüştüm.

Uzun boylu, yakışıklı, sarışın bir adamdı.

Hayrettir, lâkin o an içimde hissettiğim tek duygu kıskançlıktı.

***

Kemankeş Caddesi’nden Tophane’ye kadar onları gayet rahat takip ettim. Necatibey Caddesi’ne vardığımızda trafik birden yoğunlaştı, mesafe kısaldı ve araya başka araçlar girdi. Böyle takiplere alışkın olmadığımdan heyecanlanmış ve direksiyonu kavrayan ellerim terlemişti. Ama hâlâ nereye gittiklerini merak ediyordum. Acaba adamın evine mi yoksa bir otele mi gidiyorlardı? Elissa’nın az önce gördüğüm neşeli hali geçirilecek bir sevişme gününün sinyaliydi sanki.

Fakat beyaz Mercedes birden dönüp Boğazkesen’e tırmanmaya başladı. O zaman biraz huylanmaya başladım. Bu yörede kalacakları doğru dürüst bir otel yoktu, son model Mercedes kullanan birinin de garsoniyeri herhâlde bu yörede olamazdı.

Çukurcuma’ya geldiğimizde önümdeki araba önce yavaşlamaya başladı, sonra da eski iki katlı bir binanın önünde durdu. Hemen arkalarında durursam Elissa’nın beni görmesi kaçınılmazdı, çaresiz yanlarından geçip sağdaki ilk sokağa saptım. Sonra hızla arabamdan fırlayıp sokağın başına kadar koştum. Köşenin başındaki evi kendime siper ederek onlara bakmaya başladım. Uzun boylu sarışın adam durdukları evin önünde kapının açılmasını bekliyordu.

Nefes nefeseydim ve kalbim deli gibi çarpıyordu.

Elissa ise hâlâ arabanın içinde oturmaktaydı. Nihayet evin kapısı açıldı ve eşikte kısa boylu, tıknaz, kel kafalı biri göründü. Uzun boylu Mercedes’in sahibini görünce saygı ile gülümsemiş ellerini ovuşturmaya başlamıştı. Evin kapısı açılınca Elissa da arabadan inmiş ve Mercedes’in bagajına doğru yürümüştü.

Hâlâ neler olduğunu anlamadan, şaşkın bakışlarla onları izliyordum. Sonra üçü birden Elissa’nın yanına gidip bagajın kapağını açtılar. İşte o zaman neredeyse gördüklerimden küçük dilimi yutacaktım. Bagajdan üstü ambalaj kâğıdıyla sarılı iki tablo indirmişlerdi. Belki başka biri, indirilen nesneler görülmediği için ne olduklarını anlayamazlardı, ama mesleğim gereği onların ne olduğunu hemen anlamıştım. Elissa ve

yanındaki tanımadığım o adam, bu eve iki tablo getirmişlerdi. Hep beraber eve girdiler.

Beynim o zaman daha rahat çalışmaya başladı.

Burası bedava elde ettikleri tabloların saklandığı yerdi. Bir tür zula yeri. Kapıyı açan adam bir alıcı olamazdı. Belki de bir komisyoncuydu ya da tablolar alıcı buluncaya kadar onları saklayan bir koruyucu. Üzerlerine kondukları tabloları burada aramak kimsenin aklına gelmezdi.

Ben bile şansımın yardımıyla olaya şahit olmuştum.

Yeniden hızla arabaya dönüp direksiyonun başına geçtim. Bakalım bundan sonra nereye gideceklerdi. Ama lânet olası Mercedes öyle sessiz çalışıyordu ki, motor homurtusunu hiç duymamıştım. Sadece gözümün önünden yıldırım gibi, geçtiğini fark ettim. Tabii arabamın motorunu çalıştırıp hemen peşlerine takıldım, fakat bu sefer pek şanslı sayılmazdım, çünkü takip ettikleri yola çıktığımda artık Mercedes'i göremiyordum.

***

Ertesi günkü randevuya tam vaktinde gelmişti Elissa.

Daha kapıyı açar açmaz ummadığım bir şey yapmış, boynuma birden sarılarak uzun uzun dudaklarımdan öpmeye başlamıştı. Karşı dairemdeki komşum birden kapıyı açar ve bizi böyle uygunsuz vaziyette görür diye, kapıyı ayağımla iterek kapatmıştım.

Elissa'nın öpücüğüne karşılık vermemek imkânsız gibi bir şeydi. Nefesinin ağzımda yarattığı nefis aromalı lezzetle ona karşılık veriyor, hemen kapının önünde çılgınca öpüşüyorduk. Bu tempo devam ederse, dün tüm gördüklerimi unutacağımı hissetmeye başladım. Dişiliğine set çekmek mümkün değildi. Avuçlarım daha şimdiden bir genç kız memesini hatırlatan yuvarlaklıklarını okşuyordu. Ama yine de ilk toparlanan ve kendini çeken ben oldum.

"Dur bakalım" dedim. "Böyle devam edersek sonu kötüye varacak."

Gözlerinin içinde öyle masum bir ifade vardı ki. "Seni seviyorum" diye fısıldadı. "Korkarım, sana âşık oldum."

Normal olarak gözlerimde mutluluk ışıltıları yanıp sönmeli, daha bir şevkle sarılıp onu kendime çekerek öpmeye devam etmeliydim. Ama ruhumun bir yerinde derin bir aldatma hissi duyuyordum. Elissa yalan söylüyordu. Bu kadına inanmamam gerekirdi. Oysa inanmayı öyle çok istiyordum ki...

Garip durgunluğumu hissetmiş olmalıydı. Bir iki saniye hareketsiz kalarak gözlerimin ta içine baktı. "Seni sevdiğimi söylememe

sevinmedin mi?”

Aklınca beni köşeye sıkıştırmak istiyordu.

İçinde bulunduğumuz duruma yakışmayacak bir soğukluk içinde fısıldadım.

“Sevindim tabii, Elissa. Hiç sevinmez olur muyum?” '

“Ama gözlerinin içinde bu sevinci okuyamıyorum.”

Zoraki gülümsemeye çalıştım. “Çünkü beni henüz yeterince tanımıyorsun. Heyecanlarımı, sevincimi, üzüntülerimi pek açıkça gösteren biri değilimdir.”

Yüzümdeki gerçek ifadeyi yakalamaya çalışıyordu.

“Hayır, sevinmedin” dedi. “Seni artık tanıyorum. Sevinsen şimdi beni kucakladığının gibi atölyeye kadar kucağında taşır ve beni öpücüklere boğardın. Ne oldu sevgilim? Daha düne kadar beni, sevdiğini her haliyle belli eden adamın aşkı birden mi söndü?”

Ona açıklama yapmak için henüz erkendi. Çevirdiği dolapları er ya da geç yüzüne vuracaktım, ama biraz daha beklemem gerekiyordu.

“Çocuk gibi konuşma” dedim. “Tabii ki seni seviyorum. Ama şimdi bunu konuşmanın zamanı ve yeri değil.”

“Neden değilmiş?”

“Önce işimizi yapalım ve çalışalım.”

Dönüp yürümek istedim, hemen kolumu tuttu. “Dur bakalım, o kadar acele etme. Beni yine şımartmanı istiyorum.”

Şaşırmış gibi sordum. “Ne şımartması?”

“Numara yapma, gözlerimin içine bak. Hani eskiden nasıl için titreyerek güzelliğimi seyrediyor, kalbin titriyorsa, yine öyle bakmanı istiyorum bana. Dudaklarında o sıcak gülümsemeyi, hayran nazarlarını görmek istiyorum. Ayrıca seni sevdiğimi, sana âşık olduğumu söyledim. Bana vereceğin cevap bu kadar sıradan mı olacaktı? Şimdi bana sarılıp merdivenleri kucağında taşımanı istiyorum. Hadi, durma!” Başka şansım yoktu. Onu kucağıma aldım. Kollarımı boynuma doladı, içimden, ah Allah’ım diyordum, keşke yüzündeki bu samimi

ifade gerçeği yansıtsaydı ve bana gerçekten âşık olduğuna inansaydım. Oysa onun ne kadar düzenbaz ve dolaplar çeviren bir kadın olduğuna şahit olmuştum. Nefret etmem, hatta hemen bu oyuna bir son vermem gerekirdi. Başladığım resmin de canı cehennemeydi, o tabloyu asla bitirmeyecektim.

Oysaki üst kata çıkan merdivenleri tırmanırken bir kedi munisliği içinde bana yaklaşmış, başını göğsüme yaslamıştı. Siyaha çalan koyu

kahverengi gözleri en sıcak bakışlarıyla yüzümde dolaşıyor, takındığım soğuk ve ilgisiz davranışımın nedenlerini çözmeye çalışıyordu.

İçim erimeye başlamıştı.

Ama irademe hâkim olmalı ve zaaf göstermemeliydim. Son basamağa gelirken uzanıp dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. “Beni sevdiğini söyle, ama tüm içtenliğinle, o alışık olduğum bakışlarınla” dedi.

“Seviyorum” dedim. “Çok seviyorum.”

“Olmadı, inanmadım. Hâlâ gözlerinde o sevgi ışıltıları yok. Onları yakalayıncaya kadar kucağından inmeyeceğim, anladın mı?”

Bozuntuya vermedim.

“Çocuklaşma, Elissa” diye mırıldandım. “Sevdiğimi söyledim ya... Unutma; vaktimiz kısıtlı, her geçen dakika çalışma saatimizden gidiyor.”

“Olsun. Ben alıştığım Orhan’ı istiyorum.”

Atölyemin kapısına gelmiştik. Kucağımdan indirmek istedim.

Bu defa daha sıkı sarıldı boynuma. “Normal haline gelinceye kadar kucağından inmeyeceğim” dedi. Elimde olmadan gülümsedim. İstediği zaman o kadar baştan çıkarıcı olabiliyordu ki. Şimdi neden erkekleri bu kadar kendine bağladığını daha iyi anlıyordum. Yüzümdeki ifade değişmiş olmalıydı ki gözleri sevinçle ışıldadı.

“Hah! Şimdi oldu işte. Sevgilim eski haline döndü. Artık beni yere bırakabilirsin.”

Kucağımdan indirdim. O da hızla paravanın arkasına kıyafetini değiştirmeye gitti. Poz verirken giydiği elbiseler benim evimde duruyordu zaten. Ben de fırça ve boyalarımı ayarlarken paravanın arkasından tatlı sesiyle söylendi.

“Seni yaramaz, koca bebek seni...”

Ne demek istediğini anlamamıştım. “Ne oldu?” diye sordu.

“Giysilerimle oynamışsın. Şortumu, sutyenimi koklayıp yüzüne gözüne mi sürdün?”

“Daha da neler?” diye homurdandım. Poz verirken giydiği eşyalarına elimi bile sürmemiştim.

Soyunup giyinmesini yarım bıraktığını paravanın arkasından bana baktığını görüyordum. Hınzırca gülümsüyordu.

“Yalan söyleme” dedi.

Yeniden itiraz ettim. “Seni temin ederim onlara dokunmadım. Ne sanıyorsun beni, eşyalarını koklayacak kadar sapık birimi?”

“Orasını bilmem artık. Ama bunu yapmana hiç gerek yoktu.”

“Ne demek istiyorsun?” diyerek kaşlarımı çattım.

Çapkınca gülümsemesine devam etti. “Öyleyse sıkı dur. Söyleyeceğim artık, daha fazla sabredemeyeceğim.”

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. “Ne söyleyeceksin?”

“Eve dönmeyeceğim. Bu gece seninle beraber olacağım, sabaha kadar. Doya doya sevişeceğiz, anlıyor musun beni?”

Aptallaşmıştım.

Hayretle yüzüne baka kaldım.

“Ya kocan? Kocan ne olacak?”

“Kıvanç mı? O bu sabah Ankara’ya gitti. Yarın öğleden sonra dönecek.”

Aslında içimi müthiş bir heyecan dalgası kaplamıştı. Elissa bu gece benim olacaktı. Daha önce duyduklarımı ve gördüklerimi yaşamamış olsam belki sevinçten havalar uçardım. Ama heyecanlanmama rağmen yeterince sevinemediğimi hissettim.

Elissa paravanın arkasından homurdanmıştı.

“Yoksa bu haberime sevinmedin mi?”

Doğrusu ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. “Sevinmez olur muyum, sadece biraz şaşırdım. Böyle bir şey beklemiyordum.”

“Sürpriz!” diye gülümsedi.

Kendimi alamamış, “Ama ne sürpriz!” diye fısıldamıştım. Sanırım dişlerimin arasından fısıltı halinde çıkan son kelimeleri duymuş olmalıydı ki, birden paravanın arkasından yarı soyunmuş olarak fırlayarak yanıma yaklaştı. Ne var ki bu kez yüzünde hırçın ve gergin bir ifade vardı.

“Ne oluyor sana kuzum? Hiç de memnun olmamış bir halin var. Merak etme sevinmediysen hemen buradan çıkıp giderim. Oysa ben sevdiğim adamı mutlu etmek için büyük bir fedakârlık ettiğimi düşünmüştüm. Unutma ben evli bir kadınım ve senin uğruna büyük bir riske giriyorum.”

Galiba bu son cümleler tepemin atmasına yetmişti. Daha fazlasına tahammül edemeyecektim. Onu küçük gören nazarlarla süzdüm bir süre. Sonra sesim atölyede kamçı gibi şakladı. “Yekta’ya da aynı oyunları mı oynadın?” diye gürledim.

Bir an yüzü renkten renge girdi. Bütün foyasının ortaya çıktığını anlamış olmalıydı. Kahredici bakışlarını üzerimde topladı ve sonra sağ eliyle yüzüme müthiş bir tokat savurdu. Hiç beklemiyordum tokadı. Sarsıldım bir an.

Konuşmaya başladığında sesi bir yılanı andıracak kadar tıslayarak çıkmıştı.

“Demek bana değil, bir ayyaşa inanıyorsun ha? Ben de seni gerçek bir adam sanmış, bana inandığını düşünmüştüm. Yazık, çok yazık.”

Bunu söyler söylemez de paravana asılı sırtından çıkardığı eşyalarını toplayarak hızla merdivenlere doğru yürümüştü.

Apışıp kalmıştım.

Ne demek oluyordu şimdi bu? Gerçeğin ortaya çıkmasına böyle mi tepki göstermeliydi? Sanki hakarete uğramış gibi tepki vermişti.

Bir türlü harekete geçemiyordum, yerime çakılıp kalmıştım öylece. Az sonra alt kattaki daire kapımın güm diye çarpılarak çıkardığı sesi duydum.

Elissa çıkıp gitmişti.

***

Kendime gelmem uzun zaman aldı. Ama içimde hâlâ bir pişmanlık duymuyordum. Bu kadın pisliğin tekiydi, hakarete uğramış gibi yüzüme tokat atması kanaatimi değiştirmeyecekti. Yekta ayyaşın teki olabilirdi, hatta olayları hayal ettiği gibi bana nakletmiş de olabilirdi, ama ya dün Çukurcuma’da gördüğüm olay, yanındaki adam, o ne olacaktı? Ben bir çocuk değildim, o sarışın adam onun sevgilisi olmalıydı. En azından bir erkekle bir kadın arasındaki yakınlığı sezecek kadar tecrübe sahibi bir insandım.

Emindim ki bana bu yaklaşımı da resimlerime bedava el koymak içindi.

Sinirden büsbütün kudurmuştum. Hem suçlu hem de güçlüydü. Bu kadarına da pes denirdi doğrusu, pespayelik, hayâsızlıktı bu yaptığı. Aklımın ermediği bir hususta kocasının durumuydu; ne geniş mezhepli bir adamdı, havsalam almıyordu. Bu kadar genç ve güzel bir kadının önüne çıkan erkeklerle düşüp kalkmasına nasıl izin verebilirdi, inanılacak gibi değildi. Paranın insanın gözünü bu denli karartmasını benim mantığım kabul edemezdi.

Hırsımı yine iki duble viskiden çıkardım. İlkini gırtlağımın yanmasına aldırmadan su gibi diktim. Yüzüm buruştu. Ancak İkincisine biraz buz ilave edebildim. Aslında içkiyle aramın pek hoş olmamasına rağmen şu son günlerde, saate bile aldırmadan içki içiyordum.

Ancak iki saat sonra yaptığımı yeniden düşünmeye başladım.

Elissa’yı kaybetmiştim; hem de sonsuza dek. Artık bir daha kapımı çalmazdı. İşin garip tarafı daha şimdiden onu kaybetmenin acısı yüreğime oturmuştu ve daha iki saat geçmeden özlemeye başlamıştım

bile. İnanamıyordum, ama neredeyse pişman olmuştum. Onun için iki tablo yapsam ve en ufak bir ücret almadan hediye etsem ne kaybederdim sanki. Zaten asıl niyetim o tabloları ona hediye etmek değil miydi? Ondan para istemeyi hiç düşünmemiştim.

Gerçeği kendimden saklamanın anlamı yoktu, ben bu kadına âşıktım. Önce Celâl denen adama içimden küfür etmeye başladım, hiç araştırmadan sanki söyledikleri mutlak doğruymuş gibi ona inanmıştım. Oysa konuyu doğrudan Elissa'ya açıp duyduklarımı kontrol edebilirdim. Ama Yekta'nın söylediklerine ne diyebilirdim? Onu da inkâra kalkışacak halim yoktu ya? Fakat kafam yine karışmaya başlamıştı; hakikaten ayyaşın tekiydi Yekta; belki de kadıncağıza sarkıntılık etmeye başlamış, karşılık alamayınca da onu suçlamaya kalkışmıştı. Olamaz mıydı yani...

Ama dünkü Mercedes'li sarışın adam aklıma gelince bile Elissa'nın suçlarını hafifletecek bir şey bulamadı ve süngüm düştü.

Çareyi üçüncü kadeh viskide bulmaya çalıştım...

Aradan iki gün geçmişti. Elissa burnumda tütüyordu. Ayrılığın beni bu kadar etkileyeceğini tahmin etmemiştim. Şimdi kendime lânet edip duruyordum, aramızdaki bağın kopmasına ben sebebiyet vermiş, sevgilime uluorta hakaret etmiştim. Bunu hak etmiştim. Yine de zaman zaman bu sonucun daha hayırlı olduğunu kabul ediyor, ilişkiye devam edersem başıma daha vahim olayların geleceğini düşünüyordum. Güvenilir, inanılır bir kadın değildi Elissa; çünkü biliyordum ki ilişkimiz devam ederse, ona büsbütün bağlanacak, belki de ondan kopamaz hale gelecektim. O türünün en tehlikeli tiplerinden biriydi, hiçbir erkek ona âşık olduktan sonra ondan daha kurtulamazdı. Kısacası pişmanlığım ile sağduyumla boğuşuyor, ama sanırım içimdeki nedamet duygusu ağır basıyordu.

Üçüncü gün iki defa cebimden telefonumu çıkarmış önümdeki sehpanın üzerine koymuş, bildiğim numarasını çevireyim mi yoksa çevirmeyeyim mi, diye dakikalarca kendimle mücadele etmiştim. Sonunda içimdeki aşk ateşine yenik düşmüştüm tam elimi telefonuma uzatacağım sırada kadranın aydınlandığını telefonun çaldığını gördüm.

Bir an yüreğim hop etti.

Çok zayıf bir ihtimaldi, ama acaba arayan Elissa olabilir mi diye, hızla telefonu kavrayıp arayan numaraya baktım. Ne yazık ki beliren numara Elissa'ya ait değildi. Zaten onun aramasını düşünmem bile artık boş bir hayalden öteye gidemezdi.

İsteksizce telefonu açıp "Alo" diyerek cevap verdim. Numara tanıdık değildi. Önce hattın öbür tarafından gelen sesi çıkaramamıştım.

“İyi günler üstadım” demişti ses. Pek yabancı da değildi ses, ama toparlayamamıştım.

“İyi günler. Bağışlayın, ama sizi çıkaramadım. Kiminle görüşüyorum acaba?”

“Üstadım, ben Kıvanç... Modeliniz Gül’ün eşi. Hatırladınız mı?”

Bir an dona kaldım. Adamın beni arayacağı aklımın köşesinden bile geçmemişti. Şaşkınlığımı hemen üzerimden atamamıştım, ister istemez kekeledim.

“Tabii hatırladım, Kıvanç Bey” diyebildim güçlükle. Bir yandan da beni niye aradığını anlamaya çalışıyordum. Herhalde Elissa aramızda geçenleri kocasına anlatmış olamazdı, bunun imkânı yoktu. O halde bu adam beni niye arıyordu acaba?

Nutkum tutulmuş bir halde Kıvanç’ın konuşmaya devam etmesini bekledim.

“Nasılsınız üstadım?”

Kafam iyice karışmaya başlamıştı. Herhâlde bu adam halimi hatırımı sormak için aramıyordu beni. Hâlâ şaşkınlığımdan tam kurtulmuş sayılmazdım, ama yüreğim hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

“Teşekkür ederim, iyiyim” diye karşılık verdim.

“Umarım sizi çalışmanızdan ala koymuyorumdur?”

“Estağfurullah” diyebildim güçlükle.

“Sizi rahatsız etmemin bir sebebi var.”

Tamam, diye geçirdim içimden. Adam konuşmaya nazik girmişti, ama asıl çıngar şimdi kopacaktı galiba. Çünkü beni araması için hiçbir sebep aklıma gelmiyordu hâlâ.”

“Eşimle düşündük de...” dedi.

Ne düşünmüşlerdi acaba? Elissa’yla yaşadığımız olaydan sonra kocasıyla baş başa verip hakkımda ne düşünebilirlerdi ki?

“Evet?”

“Biz de sizi bu akşam bir yerde yemeğe götürmeye karar verdik. Tabii davetimizi kabul ederseniz?”

Hayretim büsbütün artmıştı. Böyle bir daveti aklımın ucundan bile geçiremezdim. Kafam yine hızla çalışmaya başlamıştı. Bu davetin arkasında mutlaka Elissa vardı; davet bu ham ervah Kıvanç’ın akima gelmiş olamazdı.

Bu hükme varır varmaz ruhumu tatlı bir sıcaklık kapladı. Hemen anlamıştım durumu; mutlaka Elissa da yaptığı hatayı anlamış fakat geri

dönemediğinden, yemek davetini barışmamız için vesile olarak görmüştü. Pişmandı muhakkak. Kuşkusuz ben de hatalıydım, ısrarla beni sevdiğini söyleyen o dünyalar güzeli kadına ne kadar kaba davranmıştım. Asıl hatayı kendimde aramalıydım; hiç o kadar haşin ve suçlayıcı ifade kullanmasam Elissa'cığım bana o tokadı atar mıydı? Şimdi barışmak için bahane arıyordu. Bu yemek daveti kesinlikle onun fikriydi.

Sinirim çoktan geçmişti.

"Bu nazik davete icabetten şeref duyarım" diye kekeledim. Zevkten uçuyordum adeta. Elissa'yı yeniden görmek fırsatını yakalamıştım böylece. Körün istediği bir göz derler, oysa bu davetle iki göze kavuşmuştum. Ayrıca onurumu kırıp, Elissa'yı aramak külfetinden de kurtulmuş oluyordum.

Telefonu kapattığımda neredeyse sevinçten uçacaktım.

Düşündüklerimin bir yerinde mutlaka hata etmiştim; Elissa aklıma gelen türde bir kadın olamazdı, buna imkân yoktu. İnce, nazik, düşünceli, hassas bir kadını nerdeyse bir soygun çetesinin elebaşısı yerine koymuştum. Bu kadar aptalca bir itham olamazdı. Asıl insanları tanımayan, ham ervah olan onun kocası değil, bendim. Şimdi kendime kızmaya başlamıştım. Düşündüklerim için asıl utanması gereken de ben olmalıydım. O tokadı bana attığı içinde haklı sayılırdı kızcağız.

Akşam yemeği için henüz vakit vardı. Acele bir duş aldım, sabah tıraş olmama rağmen hafifçe gölgelenen sakalım için yeniden tıraş oldum, yüzüme losyon sürdüm, kendime en yakıştığını düşündüğüm takım elbisemi giydim. İyice havalı olmuştum; pek yakışıklı bir erkek sayılmazdım, ama giydiğimi gösteren bir yapım vardı.

Aynanın karşısında kendimi süzerken bir yandan da yaptığım kaba davranış için sevgilimden nasıl özür dileyeceğimi düşünüyordum. Bu yemek daveti belli ki Elissa'dan gelmişti, anlaşılan olayların aldığı şekilden ve birbirimizden kopuştan ikimiz de üzgündük. O kendine düşeni yapmış ve aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için bir yol bulmuştu; şimdi pişmanlık gösterisi bana düşüyordu.

Onu görünce doğal olarak alttan alacak, bakışlarım, davranışla' rımla bin kere pişman olduğumu hissettirecektim. Kocasının yanında açık açık itirafta bulunamazdım; ama o zeki kadındı, pişmanlığımı hemen anlardı.

***

Restorana girdiğimde benden önce gelip oturduklarını gördüm. Bebek'te balıklarıyla ünlü bir yere davet etmişlerdi beni. Aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi gülerek yanlarına yaklaştım. Kıvanç beni

görünce ayağa kalkmış, hatta aşırı bir sevgi gösterisiyle bana sarılmıştı hatta.

Yüzümde pişmanlığımı gösteren, şaşkın bir ifadeyle sevgilime bakarak tokalaşmak için elimi uzattım. Fakat hayret, Elissa buz gibi bir bakışla beni süzmüş ve sadece, “Nasılsınız?” demişti.

Şaşırdım biraz.

Kızgınlığı ve dargınlığı pek belliydi.

Karşılarındaki iskemleye otururken nasıl davranmam gerektiğini yeniden düşünmek zorunda kaldım. Artık Elissa’yı tanıyordum. Yüzündeki soğuk ifade beni bağışladığının işareti değildi. O halde bu daveti kim yapmıştı? Kıvanç mı?

Hiç ihtimal vermiyordum.

Hödüğün tekiydi o. Ondan böyle nazik ve anlayışlı bir jest bekleyemezdim. Ayrıca sevgilim aramızda olanları haliyle kocasına anlatmış olamazdı. O zaman şunu düşünmeye başladım; barışma isteği kesin Elissa’dan gelmişti. Kendisinden kopamayacağımı anlayacak kadar zekiydi ve bu daveti fırsat bilip koşa koşa geleceğimi de düşünmüş olmalıydı. Ama hain kız şimdi yaptığım davranışın cezasını bana kesecek, fitil fitil burnumdan getirecekti.

Eh, haklı da sayılırdı.

Ona hak verdiğimi, bin kere pişman olduğumu anlaması için sevgilimin gözlerinin içine en yumuşak bakışlarımla bakıyordum, ama hiç oralı değildi Elissa. Hatta her bakışımı ona çevirdiğimde gözlerini başka yöne çeviriyordu. Ayrıca hiç konuşmuyor desem yeriydi.

Meydan adeta Kıvanç’a kalmıştı ve ben onu pek dinlemiyordum, içkilerimizi ve balıklarımızı seçip garsona bakarken bile birkaç defa yaptığım konuşma teşebbüsüme karşılık vermemişti.

Durum hiç de tahmin ettiğim gibi çıkmamıştı. Ona rağmen yeniden sevgilime kavuşmak yüreğimi rahatlatmıştı. Bundan sonra aramıza giren buz dağlarını eritmek bana düşecekti. Bu gece balıkla rakı içmeye karar vermiştim.

Kıvanç her zamanki gibi hızla rakısını tüketiyordu.

Bir ara sorduğu soruyla irkildim. “Eee, Ustad” dedi. “Resim çalışması nasıl gidiyor?”

Berbat bir soruydu. Yan gözle sevgilime baktım. Ne cevap verecektim şimdi; Elissa’nın her şeyi yüzüstü bırakıp gittiğini mi söyleyecektim? Bunu yapamazdım.

Kocası hâlâ sırıtarak yüzüme bakıyor, cevabımı bekliyordu. Kıvanç'a bir şeyler söylemek zorundaydım fakat vereceğim cevap Elissa'yla olan ilişkimize yön verecek şekilde olmalıydı. Yutkundum, zar zor, "Fena değil, uğraşıyorum" diyebildim.

Bir bakıma amacımı tam anlatmayan bir cümle çıkmıştı ağzımdan. Sanırım sevgilimin kocası da söylediğimi yeterince açık bulmamıştı ki, "Yarıladınız mı bari?" diye fısıldadı.

Gittikçe sıkışıyordum.

"Pek sayılmaz " diyebildim ancak. Hemen ardından de yardım ister gibi tekrar Elissa'ya bakmıştım. Gözlerindeki hiddet ve somurtuk ifade hiç değişmemişti. Belli ki iyice burnumu sürtmek istiyordu. O sırada Kıvanç tablonun yapımıyla ilgili sorularını yeterli bulmuş olmalıydı ki birden konuyu değiştirip yediğimiz balıkların ne kadar güzel olduğundan dem vurmaya başlamıştı.

İşte o sırada sevgilimin sözü kulaklarımda çınladı.

"Sahi Orhan Bey, bu tablolar ne zaman bitecek?" diye sordu. Gece boyunca bana ilk defa bir soru soruyordu. Yardım dilenircesine yüzüne baktım. Kocası aramızda olmasa, bin kere pişman olduğumu, ayaklarına kapanıp özür dilemeye çoktan hazır bulunduğumu söyleyebilirdim. Ne yazık ki bu şansım yoktu. Pişmanlığımı ona ifade edecek bir şeyler gevelemeliydim.

"Hata bende oldu" dedim. "Gecikmeye ben sebep oldum. Bunun farkındayım."

Cümlemden hiçbir şey anlamayan Kıvanç, ne demek istediğimi kavrayabilmek için yüzüme bakıyordu. Tekrar sevgilime bir göz attım. O beni gayet iyi anlamıştı. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmış, inci gibi dişleri görünmüş, yanağındaki gamzeleri ortaya çıkmıştı. Ama asıl fark ettiğim şey gözlerinde beliren kazanmanın mağrur parıltılarıydı. Burnumun yeterince sürtüldüğünü, hasretinden deliye döndüğümü anlamıştı artık.

Kıvanç, "Ne hatası üstat?" demişti.

Ama artık rahatlamış ve sevgilimin affı şahanesine uğradığımı sezinlemiştim. Bundan sonrası kolaydı, resimden hiç anlamayan Kıvanç'a bahaneler sıralamak çocuk oyuncağı gibi bir şeydi. Nitekim sıraladığım abuk subuk bahaneleri teknik ayrıntı gibi anlatmıştım kocasına. Sadece başını sallamakla yetinmişti.

Aynı anda Elissa'nın elindeki şarap kadehini uzattığını ve rakı kadehime dokundurduğunu gördüm. "Hadi Hoca, şerefe içelim" dedi.

“Ayrıca bir daha böyle hata yapmayın yoksa sanatınıza leke düşer” diye fısıldamıştı.

Ne biçim bir adamdı şu Kıvanç! Gerçekten bir hödüktü! Karısının imalı lafından bile bir şey anlamamıştı.

“Haklısınız, Gül Hanım. Bu tür hatalara sebebiyet vermemeliydim. Geciktiğim için çok üzgünüm” diyebildim.

Yemeğin ilerleyen bir safhasında Kıvanç tuvalete gitmeye kalktı.

Sevgilimle masada baş başa kalmıştık.

Birden yüzünün tekrar asıldığını ve o somurtuk ifadenin geri geldiğini gördüm. Yılan gibi tıslayan bir sesle homurdandı. “Meselenin bu kadarla kapandığını mı sanıyorsun? Ya da seni böylece affettiği mi düşünüyorsun? Öyleyse yanılıyorsun. Bana yaptığın o davranışı fitil fitil burnundan getireceğim. Bu da hiçbir şey değil. Daha aradan iki gün geçmeden beni deliler gibi özledin değil mi?”

Gözlerinden şimşekler çakıyordu sanki.

“Affet sevgilim, çok hatalıyım. Bin kere pişman oldum. İnan bana bir daha böyle bir hadise yaşamayacağız. Sana söz veriyorum.”

Buz gibi bir tebessümle yüzüme baktı.

“Affetmek mi? Daha dur bakalım. Her şey asıl şimdi başlıyor. Benden çok şey çekeceksin Orhan. Daha çok yalvaracaksın.”

O gece boyunca sevgilimle daha fazla bir şey konuşamamıştım...

***

Eve döndüğümde hislerimi tam tahlil edemiyor, sevinmem mi yoksa üzülmem mi gerektiğine karar veremiyordum. Elissa çok kızgın ve öfkeliydi henüz, ama bu yemek daveti sadece öfkesini kusmak için değil, aynı zamanda bana yeniden döneceğini belirtmek için yapılmıştı. Zaten bunu gizlemiyor, daha benden çok çekeceksin diye meydan okuyordu.

Yatağa girdiğimde için için sevinmeye başlamıştım. Ne yaparsa yapsın, geri gelecek, tekrar bana dönecekti. O tabloları bitirme şansımız olacak ve onu görebilecektim. Varsın istediğini yapsın, beni üzsün, incitsin, kirşindi. Çünkü onu eskisinden daha fazla sevdiğimi ve ayrılamayacağımı şimdi çok daha iyi anlamıştım.

Yatağın içinde dönüp duruyordum. Uyumam imkânsızdı. Neden sonra durumumdan endişelenmeye başladım, hatta korktum. Her ne olursa olsun, çok sevsem de bir kadına bu kadar zaafla bağlanmak beni ürkütmeye başlamıştı. Yapı olarak duygusal ve aşırı romantik olduğumu, sevince pek çok şeye katlanacağımı biliyordum. Lâkin her şeyin bir sınırı

olmalıydı, oysa ben bu kadına çılgınca tutulmuş, aklı başında bir erkeğin bu denli taviz veremeyeceği tarzda bağlanmıştım.

Bunun sonu nereye varacaktı?

O evli bir kadındı; belki de çektiğim ve çekeceğim bütün acılar nafileydi. Ümitsiz ve sonu karanlık bir maceraya sürüklendiğim ortadaydı. Yekta’ya niye sinirleniyordum ki, ondan farklı bir yanım mı kalmıştı sanki? Ben de tablolarımı ona ücretsiz olarak teslime hazırdım. Hem hâlâ aklımı kemiren kuşkular vardı. Bir erkeği kendine bu kadar bağlayan bir kadından her türlü kötülük beklenirdi.

Kendi düşüncelerime de isyan ediyordum.

İçim rahat değildi henüz. Yemek daveti de bir oyun olabilirdi. Bu denli fettan olan bir kadın kendisine kör kütük âşık bir adamı gayet rahat kullanabilirdi. Sonra tartıştığımız son günü anımsadım. Büyük bir içtenlikle bana yaklaşmış ve beni sevdiğini söylemişti. Şayet o sözlerinde samimiyse onu anlamamam, hakarete kalkışmam, affedilmez bir suçtu. Uyuyamayacağımı anlayınca yorganı atıp yataktan kalktım. Bu hallerde en iyi çare çalışmaktı. Sırtıma robdöşambrımı geçirip atölyeme çıktım. Elissa’nın yarım kalan resminin başına geçtim.

***

Sevgilim o hafta boyunca evime gelmedi.

Ümitsizlik yeniden içimi kaplamaya başlamıştı. Büyük umutlarla geçen bekleyişlerin sonunda yeni yorumlara kalkışıyordum. Gelecekti, mutlaka gelecekti; aksi halde o yemek davetinin bir anlamı kalmıyordu. İyi ve isabetli düşünmeliydim; aslında barışma girişimi yine ondan gelmişti, ama aklınca beni cezalandırıyor, bilinmezlik içinde bırakarak üzülmemi istiyordu.

Bunda da başarılı olmuş sayılırdı.

Gerçekten de azap içindeydim. Geleceğine inandığım halde beklemek ve her geçen günün sonunda hayal kırıklığına uğramak ruhumu rencide ediyordu. Katlanması zor bir bekleyişti bu. Kaç kere telefon etmeye kalkıştıysam da sonunda irademe hâkim olup frenlemiştim kendimi. Arayıp gelmesi için yalvarırsam üzerimdeki baskıyı daha da arttıracaktı.

Sonraki haftanın sonuna doğru, yavaş yavaş umutlarımı yitirmeye başladığım sıralarda ansızın geldi. Soğuk, mesafeli ve yine asık suratlıydı. Aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmaya çalışmıştım. Sanki iki gün önceki düzenli randevusuna gelmiş, yarım kalan çalışmamıza bıraktığımız yerden devam edecekmişiz gibi.

Sabırlı ve anlayışlı olmaya gayret ediyordum. Yeterince pişman olduğumu anlaması gerekiyordu. Belirli nezaket cümleleri haricinde bir şey konuşmamış, o olay aramızda hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışıyordum. Oysa heyecandan yüreğim güm güm atıyordu. Kadın denen yaratığı az çok bildiğime inanırdım; ben susarsam o nasıl olsa dayanamayacak ve bir noktada patlayacaktı yeniden. En iyisi onun içini dökmesi, kızgınlığını dışa vurmasıydı.

Paravanın arkasında soyunmuş, poz verdiği giysileri giyerek kanepedeki yerini almıştı. Eskiden çalışmanın o safhasındaki heyecanımı hatırladım; her zaman çenem düşer, ona güzelliğiyle ilgili binbir iltifatta bulunurdum. Oysa şimdi hiç konuşmuyor, sabırla bekliyordum.

Sabrımın meyvesini de aldım. Nihayet patladı.

“Dilini mi yuttun? Yoksa konuşamayacak kadar utanç içinde mi-

Bence, nazik, hoş ve etkileyici bir saldırı değildi. Daha farklı ve kırıcı bir saldırıda da bulunabilirdi. Bana biraz avam, halk ağzı, hatta çocuksu gelmişti tarizi.

“Artık seni incitmek istemiyorum, sevgilim” dedim.

Hemen bağırdı. “Sus! Bana sevgilim deme! O fasıl kapandı artık. Buraya sadece yarım kalmış bir işi bitirmeye ve verdiğim sözü yerine getirmeye geldim.”

Palavraydı. Atıyordu.

Sırf beni üzmek için konuştuğunu anlamıştım.

“Sen nasıl istersen öyle olsun, sevgilim” diye karşılık verdim.

“Bak, yine sevgilim diyor! Şunu kafana sok artık, senin sevgilim değilim.”

“Tamam” dedim. “Nasıl istersen. Bir daha o kelimeyi kullanmam.”

“Kullanmayacaksın tabii.”

Hâlâ burnundan soluyordu ve rahatlamadığı belliydi. Ne yapmamı bekliyordu acaba? Ayaklarına kapanıp özür dilememi ya da sarılıp öpmemi mi? Aslında bunları seve seve hem de coşku ve tüm samimiyetimle yapabilirdim. Ne olursa olsun onu seviyor ve arzuluyordum. Ama beni engelleyen bir şey vardı. Belki mantığım, belki hâlâ benliğimden silemediğim o kahredici kuşku, belki de ne olduğunu net adlandıramadığım bir şey.

Bekliyordum öylece...

Hareketsiz kaldığımı görünce hakaret eder gibi homurdandı.

“Ne bekliyorsun? Başlasana çalışmaya.”

Kısa bir cevap verdim. “Olmuyor.”

“Ne olmuyor?”

“Yakalayamıyorum. O eski halini, yüzünün nefis masumiyetini, sıcaklığını, duruluğunu, beni mahveden, aşk ve sevgiye boğan ifadeyi bulamıyorum bir türlü. O kadın sanki gitmiş, şimdi yerine kin ve hiddet kusan, tanımadığım, nefret dolu bir yüz gelmiş. Benim resmetmeye can attığım o kadın yok artık.”

Bir an durakladı. Gözlerini yüzüme çevirdi.

“O kadını bulamazsın tabii. Onu yok ettin. Sen uzaklaştırdın onu. Artık ne görüyorsan onu resmedeceksin. Başka çaren yok.”

Sesinin tonu yumuşamıştı artık.

Sanki eski, sevdiğim Elissa gibi konuşuyordu. Yavaş yavaş yaklaştım. Önünde diz çöktüm. Titreyen sesimle, “Affet beni, Elissa” diye inledim. “Hata yaptım. Çok pişmanım. Artık sensiz olamayacağımı anladım. Berbat günler geçirdim.”

“Beter ol” dedi. Ama bu sefer sesi bir öncekinden de yumuşak çıkmıştı. Affedildiğimi anlamıştım. Başımı dizlerinin üzerine koydum. Mutluluğun, bağışlanmanın hazzı tekmil bedenimi kaplamıştı. Ruhum o an o kadar hassaslaşmıştı ki ağlayabilirdim. Farkında değildim, belki de gözpınarlarımda yaşlar oluşmuştu.

Nihayet ince uzun güzel parmaklarının saçlarımın arasında usul usul dolaşmaya başladığını, saçlarımı okşadığını hissettim.

Barışmıştık.

“Ama bu son olsun” dedi. “Bir daha beni kıracak en ufak jestinde ya da imalı bir sözünde Elissa’nı sonsuza kadar kaybedeceğini sakın aklından çıkarma, anladın mı?”

“Anladım, sevgilim” diye inledim.

Sonra elleri çeneme doğru kaydı, başımı dizlerinden ayırdı. “Hadi şimdi öp sevgilini, sana izin veriyorum” dedi.

***

Böyle bir barışma sonrası çalışamazdık tabii. Poz verdiği kanepenin üzerinde çılgınca sevişmeye başladık. İnanılmaz bir arzu girdabının içine çekilerek. Adeta kendimizden geçmiştik. Hiç durmuyorduk.

Hayatımın en mutlu anlarını yaşamıştım.

Daha doğrusu vuslata ermenin ne olduğunu ilk defa o gün öğreniyordum.

Elissa çok farklı bir kadındı.

3

Bu mutluluğun devam edeceğini düşünmüştüm.

Heyhat! Meğer ne yanılmışım... Hepsi topu topu bir hafta sürdü. O bir hafta içinde bana modellik yapamadı, çünkü her gelişinde resim yapmayı unutup çılgınlar gibi sevişiyorduk sadece. Üstelik sevişmelerimizden o da aşırı zevk aldığından hemen hemen her gün geliyordu. Daha içeriye girer girmez birbirimize sarmaş dolaş oluyor, yatak odama zor gidiyorduk. Birbirimizi yolda soymaya başlıyor, Elissa evden çıkarken giysilerinin çoğunu yatak odama giden koridordan topluyordu.

O günlerin birinde sabah saat onda gelmiş, akşam beşe doğru güç bela benden koparak evine dönmüştü. Yorgunluktan bitap bir halde uykuya dalmak üzereydim ki başucuma bıraktığım telefonum çalmaya başladı. İsteksizce telefona uzandım.

Arayan Yektaydı.

Öyle bir sevişmenin sonunda en konuşmak istemeyeceğim kişi.

Ama açmıştım bir kere, dinlemek zorundaydım. Herhâlde yine dertlerini sıralayacak, yakınacak ve Laleyi ne kadar sevdiğini anlataçaktı. Doğrusu bu yorgunluğumla onu dinleyecek halim de yoktu. Fakat bir şey dikkatimi çekmişti. Yekta'nın sesinde ne bıkkınlık, ne üzüntü ne de hayata küskünlüğün emaresi vardı. Aksine sesi tok, canlı ve hayat dolu geliyordu.

Söylediklerine kulak kesildim.

"Sana bir müjdem var" dedi. "Bu müjdeyi ilk defa sana vermeyi uygun gördüm. Ne de olsa eski bir dost olarak sıkıntılarımı çok dinledin. Hem de tam bir içtenlikle."

"Ne müjdesi?" diye sorarken içimde hafif bir burulma ve merak doğmuştu. Aklıma gelenin olması imkânsız gibi bir şeydi, yine de nefesimi keserek bekledim.

Yekta müjdesini bir solukta açıkladı.

"Onunla barıştım. Her şey yoluna girdi."

Aptal aptal mırıldandım. "Kiminle?"

"Kiminle olacak canım, Laleyle."

"Yaaa" diyebilmiştim sadece.

Duraklamıştım. Henüz Yekta'nın âşık olduğu kadının Elissa'nın olduğuna dair elimde kesin bir kanıt yoktu. Sadece birtakım benzerlikler, şüpheyi çeken olaylar zinciri söz konusuydu. Ama bu habere inanmak

istemiyordum; olamazdı. Hele Elissa'yla çılgınlar gibi sevişmeye başladığımız şu sıralarda.

"Sevinmedin mi?" diye sordu Yekta.

Kelimeler boğazıma takılmıştı. "Sevinmez olur muyum hiç?" "Öyleyse bu akşam bunu kutlayalım. Bu kez sen benim davetlimsin.

Yutkundum, hemen cevap veremedim. Bu işte bir terslik olmalıydı. Mutlaka yanılıyordum, hele böyle bir sırada Elissa'nın Yekta'ya yaklaşması mümkün değildi. Ama aynı anda beynimi kemiren bir soru ok gibi kafama saplandı. Elissa ile kavga ettiğim gün Yekta'nın adını verdiğimde, o da kim, sen kimden bahsediyorsun diye bir soru sormadığı gibi ayyaşlığından söz etmişti. Bu kadarı bile ressam arkadaşımı tanıdığını gösteriyordu. Yani onu tanıdığım kabul etmişti. Şimdi de yeniden barıştıklarını öğreniyordum.

Nasıl olurdu bu?

Yoksa bizim Yekta iyice keçileri mi kaçırmıştı? Hiç kara sevdaya uğramamıştım, ama işitirdim, bu illetin bağımlısı olanlar bazen halüsinasyonlar görür, olmadık vakaları yaşanmış hissederlerdi. Belki de Yekta kara sevdaya kapılmış, Elissa'nın hiçbir günahı olmadığı halde arkadaşım pek çok şeyi yaşanmış görmeye başlamıştı. Artık bu gece bunu aydınlığa kavuşturmalıydım, çünkü ben de şüphe içinde yaşayamazdım.

"Tamam" dedim Yekta'ya. "Bu gece buluşalım."

Rahatlamam için başka çarem kalmamıştı.

***

Asmalı Mescit'teki barda buluştuk.

Ben geldiğimde Yekta her zamanki gibi çoktan havaya girmişti. Beni abartılı bir coşkuyla karşıladı, sarılıp öptü. Daha iskemlesine oturur oturmaz, "Çok mutluyum, Orhan" diye mırıldandı. "Yeniden hayata dönmüş gibi hissediyorum kendimi."

Bir süre yüzüne baktım. Zaten uyanık olduğu her dakika içerdi. Nasıl ayakta kaldığına, nasıl resim yaptığına, hatta o harika tabloları nasıl yarattığına hep hayret ederdim. Üstelik şimdi kara sevdaya kapılmıştı, yani dengesizliği daha da artmış sayılırdı.

Soğukkanlılığımı kaybetmeden fısıldadım.

"Anlat bakalım, sevgilin nasıl döndü sana?"

"Ben de bilmiyorum. Dün birden atölyeme geliverdi."

Düşündüm, imkânsızdı bu; çünkü dün de akşam saatlerine kadar Elissa ile evimde baş başa sevişmiştik. Ya Yekta uyduruyordu ya da Lale

gerçekten benim sevgilim olan kadın değildi. Ama bu sefer işi sıkı tutacaktım.

“Sahi mi?” dedim. “Demek atölyene geldi.”

Hiç tereddütsüz başını salladı. Belki de atölyesine kimse gelmemişti, bütün söyledikleri hasta beyninin uydurduğu hayallerdi.

“Ne hoş bir sürpriz olmuştur senin için. Kaçta geldi?”

Gözleri sevinçle ışıldıyordu Yekta’nın.

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. “Akşam altıda.”

Kaçta geldiğini sormam çok abes bir soruydu ve beni ilgilendirmezdi. Ama Elissa dün gününü benimle geçirdiğini için saati sormuştum. Elimde olmadan irkildim; çünkü emindim, Elissa dün benim evimden dörtte çıkmıştı. O akşam kocasının eve erken döneceğini söylemişti bana.

Kuşku berbat bir duygudur, bir kere insanın içine çöreklenmeye görsün, sonra onu silip atmak veya kökünü kazımak oldukça zordur. Elissa bana yalan söylüyorsa aslında gayet dün benim evimden çıktıktan sonra Yekta yla da buluşmuş olabilirdi.

Midemden başlayan ve bütün göğüs boşluğuma yayılan bir sızı hissettim. Saat olarak Yektaya gitme olasılığı vardı, ama buna bir türlü inanmak istemiyordum. Olamazdı, kabul edemezdim böyle bir ihtimali. Bu durumda sevgilim ne hale düşüyordu, pespaye bir sokak kadını, sıradan bir fahişe mi? İnsaf, bunu düşünmek bile çok çirkindi. Geçirdiğimiz ateşli aşk saatlerinden sonra benim koynumdan çıkıp Yekta’ya koşacaktı, öyle mi?

Bunu hayal bile edemezdim.

Kendimden utanmalı, böyle bir ihtimali aklıma getirdiğim için yerin dibine geçmeliydim. Ama kuşku tohumları kafama girmişti bir kere. Zoraki gülümsemeye çalıştım.

“Eh gözün aydın öyleyse” diyebildim. “Nihayet, sevgiline kavuştun ha!”

Yekta’nın yüz ifadesi hafifçe gerildi. Yüzündeki o mutluluk ifadesi biraz gölgelendi.

“Tam düşündüğün gibi değil lâkin büyük bir aşama kaydettik sayılır.”

Bakışlarımı gözlerinin içine çevirdim. “Ne demek bu?” diye sordum.

“Senin anladığın manada yaklaşmama yine izin vermedi, ama en azından barıştık. Tekrar bana modellik edecek, birlikte çalışmaya başlayacağız yeniden. Onu sık sık görme şansım olacak, kim bilir belki ilerde daha da yakınlaşabilirim.”

Sanki yüreğime su serpilmişti biraz. Ama sözünü ettiğimiz kişi Elissa ise demek bana yalan söylemeye devam ediyordu.

“Hani beni sevgilinle tanıştıracaktın” dedim.

“Evet, Orhan. Onu tanımanı gerçekten isterim. Harika bir kadındır.”

“Bana biraz tarif etsene” dedim gülümseyerek.

Belki bunu söylememe gerek bile yoktu, çünkü bu gece sırf ondan bahsedeceğimize adım gibi emindim, zaten buluşma sebebimiz oydu. Yektaya kara sevdaya tutulmuş, acınacak biri gibi bakıyordum, sanki benim durumum ondan farklı mıydı? Bu gece, hoşlanmadığım bu meyhaneye neden gelmiştim sanki sırf Yekta’nın heyecanına ortak olmak için mi? Kesinlikle değildi, amacım aynı kadına âşık olup olmadığımızı aydınlığa kavuşturmaktı. Benim için de durum bir hayli acıydı.

“Tek kelimeyle mükemmeldir o” diye fısıldadı Yekta dalgın gözlerle.

“Bir kadında bulunması gereken tüm niteliklere sahiptir.”

Anlamamış gibi mırıldandım. “Yani fiziksel olarak mı?”

Yekta tekrar başını salladı. “Hem bedensel hem de ruhsal olarak. Uzun boylu, incecik, körpe, dal gibi, canlı, hareketli, girdiği her mekânı ısıtan, havasını bir anda değiştiren, ilgi odağı haline dönüştüren, dikkatleri üzerine çeken bir kadındır. Sen de ressamsın, bedii güzelliği iyi anlarsın, müthiş çarpıcı bir güzelliği vardır. Ona ilk görüşte tutulmuştum.”

“Ne zaman?” diye sordum hemen.

“Geçen sene açtığım sergiye gelmişti. Orada tanıştım.”

Gayri ihtiyari bir daha titredim. Aynı şeyin tekrarı gibiydi. Bana da öyle olmamış mıydı?

“Sonra?” diye mırıldandım.

“Tablolarımla ilgilendi ve konuşmaya başladık. Resimden anlıyordu veya bayağı bilgiliydi. O zaman bana akademiden mezun olduğunu söylemişti.”

Kuşkum gittikçe yoğunlaşıyordu. “Sanırım onu çok beğendin ve modellik yapmasını istedin, değil mi?” diye sordum.

“Evet, aynen öyle oldu. Teklifimi kabul etti. Ama biraz zorlandı önce.”

“Kocasından izin alması gerektiğini söyledi değil mi?”

Hayret Yekta sorularım karşısında hâlâ uyanmamıştı. Alkol alışkanlığının artık beynini iyice çürüttüğünü anlamıştım. Eskiden uyanık ve zeki bir oğlandı; bu sorularım karşısında hiç olmazsa bunları nasıl tahmin ettiğimi düşünmesi gerekirdi.

“Doğru, söylediğin gibi oldu.”

“Sonra kocası izin verdi sanırım.”

“Evet.”

“Kocasıyla da tanıştın mı?”

“Birlikte yemek yedik, üçümüz.”

Dudaklarımda soğuk bir tebessüm oluşmuştu. Yekta ilk defa o zaman yüzümde beliren buz gibi acı ifadeyi sezinlemişti galiba. Dikkatle yüzüme bakmaya başlamıştı.

“Nasıl tahmin ettin bunu?” diye sordu.

Artık kuşkum kalmamıştı; ikimizde tuzağa düşürülmüş zavallılardık. Ama ben soruyu duymamış gibi davranarak mırıldandım.

“Şimdiye kadar kaç resmini yaptın sevgilinin?”

Yekta içini çekti. “Sekiz tane.”

“Hepsini de ona hediye ettin ve beş kuruş almadın, değil mi?”

“Saçmalama Orhan” diye çıkıştı bana. “Lale’den nasıl para alırım, para aklımın ucundan bile geçmedi.”

“Öyleyse şöyle sorayım, sevdiğin bir kadına sekiz tablo hediye etmen biraz abartılı değil mi?”

“Ne demek istiyorsun? Ne abartı olabilir ki bunda? İmkânım olsa bütün resimlerimi ona vermek isterdim.”

Yekta çoktan zokayı yemişti ve anladığım kadarıyla durumu benden de vahimdi. Yekta’ya düştüğümüz açmazı anlatmanın pek yararı olmadığını kavrıyordum şimdi, boşuna nefes tüketmek olacaktı. Korkarım onun durumu benden daha ağır klinik bir seyir gösteriyordu. İkimiz de fena halde âşıktık, ama o durumu idrak edemeyecek haldeydi.

“Sana bir soru sorsam kızmazsın, değil mi?” dedim.

Yüzü biraz asılır gibi oldu. “Laleyi bırakmam konusunda tavsiye ve öğütler vermeye kalkışacaksan hiç başlama. Çünkü bunu yapamam.” “Hayır, öyle bir şey söylemeyeceğim. Çünkü o kadını ne kadar sevdiğini görmemem için kör olmam lazım.”

“Öyleyse sor. Ne öğrenmek istiyorsun?”

Kısa bir tereddüt geçirdim.

“Acaba modelinin diziyle kalçası arasında iki ben var mı? Ya da boynundan göğüslerine doğru yayılmış çiller mevcut mu?”

Yekta dehşete kapılmış gibi yüzüme baktı. Hayretler içindeydi. “Bunu nereden biliyorsun?” diye kekeledi.

Artık ok yaydan çıkmıştı. Durumu sevgili arkadaşıma açıklamak zorundaydım. Bu gidişata bir son vermeliydim. Yektayı severdim, ama

bu içki alemlerinde aynı âşık olduğumuz kadından bahsetmek beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Ayrıca Elissa'nın foyası da artık ortaya çıkmıştı. Bu durum muhtemelen Yekta ile olan dostluğumuzun sonu olacaktı, ama başka türlü davranamazdım.

"O kadın bana da modellik ediyor" dedim.

İnanmazmış gibi yüzüme baktı Yekta.

"Kim? Lale mi?" diye şaşkınlıkla fısıldadı.

"Evet. Sen onu Lale diye tanıyorsun, ben de Gül."

Bana inanmadığı hâlâ yüzünden okunuyordu.

"Şaka yapıyorsun, Orhan. Sana inanmıyorum."

"Aklını başına topla Yekta. Aksi halde benleriyle çillerini nasıl bilebilirdim."

"Ama o profesyonel bir manken değil ki?" diye söylendi.

"Keşke öyle olsaydı."

Bardakta kalan rakısını bir yudumda dikiverdi. Kendini toparlamaya çalıştığını uyarım hakkında düşünmeye başladığını hissediyordum. Sonra ağır ağır mırıldandı. "Keşke öyle olsaydı demekle ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Bak, Yekta" dedim. "O kadın ikimizi de sömürmeye kalkan kötü bir insan. Kendini bize âşık edip bizlerden bedava resim toplamaya çalışıyor."

Arkadaşımın gözleri irileşmişti. "Neler söylüyorsun sen?" diye homurdandı.

"Senin başına gelenlerin aynısı benim başıma da geldi. Bana da aynı oyunu oynadı."

Yekta söylediklerimi kabullenmekte zorlanıyordu. Ağlamaklı bir şekilde fısıldadı. "Yanılmadığına emin misin?"

"Kesinlikle."

"Sen de ona tablo hediye ettin mi?"

"Edecektim. Son anda uyandım."

"Nasıl?"

Bütün başıma gelenleri birer birer Yekta'ya anlattım. Fakat sonunda buruk bir iç çekmeyle bana garip bir soru sordu.

"Sen de ona âşık mısın?"

Biraz düşündüm ve nihayetinde arkadaşıma dürüst davranmaya çalıştım.

"Evet, hem de sırılsıklam âşığım" dedim.

Yekta kahkahalarla gülmeye başlamıştı.
Muhtemelen bir sinir krizi geçiriyordu.

4

Aldatılmış olma duygusu Yekta ile beni daha yakınlaştırmıştı. O gece barda arkadaşım bir süre kendine gelememiş, dakikalarca gülmüştü duruma, ama daha sonra saatler geçtikçe tam bir çöküntü yaşamaya başladı. Bunca yıldır tanıdığım Yekta'yı içkinin böylesine yıprattığını görmemiştim. Çok fazla içti o gece, kaç dubleydi sayamadım. Ayrıca ben de çok kaçırmıştım rakıyı. Bir ara onun sızıp masada kalacağını anladım, iyice kendinden geçmişti. Gözleri yarı aralık fakat sabitleşmişti, konuşamıyordu ve oturduğu iskemlede bile yarı çarpık duruyordu.

Ben de araba kullanacak halde değildim. Hesabı ödeyip zar zor Yekta yı masadan kaldırarak meyhaneden çıktım. Onu bu halde yalnız bırakamazdım. Bir taksi çevirip babasından kalma Vişnezade'deki evine getirdim. Allah'tan şoför çok anlayışlı biri çıkmıştı. Dairesine kadar taşımama yardım etti. Daha doğrusu o taşıdı. Ben de berbat bir haldeydim. Daha sonra aynı taksi beni evime bırakmıştı. Hemen kendimi yatağa atıp sızacağımı sanmıştım.

Ama öyle olmadı.

Başım çatlarcasına ağrıyor, midem bulanıyordu. Uyuyamadım. Birkaç sade kahve içtim, uzun süre soğuk suyun altına başımı soktum, hiçbir işe yaramadı. Ağrı dinmedi.

Neden sonra asıl sorunun ruhumdan kaynaklandığını hissettim. Bu sadece fazla kaçırdığım içkinin tesiri değildi. Her geçen saniye içimi öfke kaplıyordu. Bulanık muhakeme gücüme rağmen Elissa'ya ateş püskürüyordum. Aldatılmış olmak, oyuna getirilmek içimde derin bir yara açmıştı. Deli gibi sevdiğim kadından nefret etmeye başlamıştım şimdi. O an sevgilimi karşımda bulsam onu boğabilirdim. İçimdeki hırs durmadan alevleniyordu.

Yarın sabah her şeyden habersiz yine bana gelecekti. O sarhoş halimle bile sabah olunca ondan nasıl bir intikam alacağımın planlarını kurmaya başlamıştım çoktan. Ama aklıma gelenlerinin hiçbirini beğenmiyordum, beni tatmin etmiyor, onu çok üzecek yaptıklarına bin pişman edecek bir şeyler arıyordum.

Kızgınlıktan boğulacak haldeydim. İşin garibi kaçta ve ne zaman uyuyakaldığımın da farkına varmadım. Gözlerimi açtığımda çoktan sabah olmuştu. Salondaki büyük koltuklardan birinin üstünde sızdığımı o zaman farkına vardım. Baş ağrım dün gecekinden daha şiddetliydi. Üşümüştüm, titriyordum.

Saate bir göz attım, dokuzu on geçiyordu.

Elissa tam on da gelirdi. Güçlükle oturduğum koltuktan kalktım. Senelerdir alkolü bu kadar fazla kaçırmamıştım. Aşırı alkol alanlar ertesi sabahın berbatlığını iyi bilirler. Yorgun, isteksiz ve bitkin bir haldeydim. Dün gece kravatımı bile boynumdan çıkaramamıştım. Dikkat ettim, gömleğimde ve pantolonumum sol tarafında bazı yemek artıklarının kurumuş yağ izleri vardı.

Kendimden tiksindim.

Önce hemen bir duş almalıydım. Banyoya girdiğimde aynaya yansıyan görüntümden huylandım. Sakalı uzamış, sapsarı bir yüz gördüm aynada. Kendimi tanımakta zorlandım. Görüntüm korkunçtu. Saçlarım yağlanıp dikleşmiş, belki de mide bulantısından yüzüm sarı-yeşil bir görüntüye bulanmıştı. Sarhoşluğun had safhası geçmiş fakat şimdi en döküntü kısmını yaşıyordum.

İçimden her şeye lânet okudum.

Ne hallere düşmüştüm. İnanamıyordum, beni bir kadının bu hale sokacağını kabul edemiyordum bir türlü. Birden aklıma Yekta geldi; acaba o ne haldeydi? Bencil bir tavırla omuz silktim, o zaten gece gündüz içki içerdi, alkole alışıktı, belki dün geceki gibi rezil ve küfelik hallere düşmezdi sık sık, ama idmanlı sayılırdı.

Banyodan çıktım, duş alacak halim yoktu. En iyisi yatağa gidip yeniden uykuya dalmaktı. Saat kaçtan itibaren koltuğun üzerinde sızıp kaldığımı hatırlamıyordum; bütün bedenim uyuşmuş gibiydi, alkolü henüz vücudumdan atamadığım aşikârdı. Zaten bu halimle Elissa ile tartışacak, kinimi kusacak halde de değildim. Alt tarafı gelince kapıyı çalar çalar giderdi. İşin bu safhasını başka bir güne ertelemeliydim, en azından alkolün tesirini üzerimden attığım bir zamana.

Soyunmadan kendimi yatağın üzerine attım.

Hemen uyuyacağımı sanmıştım. Ama o lanet baş ağrısı beni uyutmuyordu. Şakaklarım güm güm atıyordu. Midemdeki bulantı da tam geçmemişti. Yatağın üzerine yüzü koyun serilmiş, kuş tüyü yastığımı dertop ederek şakaklarıma bastırmıştım.

Sonunda kapı çalındı.

Elissa tam zamanında gelmişti yine. Kapıyı açmamaya karar vermiştim. Mücadeleye hazır değildim henüz. Evde olmadığımı düşünüp gideceğini sanıyordum. Ama öyle olmadı, içimdeki iblise yenik düştüm. Cidden şaşılacak bir haldi, çünkü kalkıp kapıyı açmak, onu karşımda görmek istiyordum. Daha sonraya ertelediğim mücadele kararı, kin ve nefretimi yüzüne vurma isteği yavaş yavaş şiddetini kaybediyordu.

Bir süre kapıyı açmayayım diye direndim.

Yapamadım. Yataktan kalkıp kapıyı ardına kadar açtım. Elissa irileşen gözleriyle eşikte yüzüme bakakaldı.

“Nedir bu halin? Ne oldu, sevgilim?” diye kekeledi.

Sadece, “Yok bir şey” diyebilmiştim.

Kaşları çatıldı Elissa’nın. “Sen sarhoşsun!” diye homurdandı. “Açıkça belli oluyor. Nedir bu halin?”

“Beni rahat bırak. Git” dedim.

Hiç aldırmadan içeriye girdi. Kolumdan tuttuğu gibi beni yatak odama sürükledi. “Seni bu halde bırakamam. Baksana ayakta duracak halin yok.”

“Seni görmek istemiyorum. Beni yalnız bırak.”

Hiç oralı olmadı. Başka soru da de sormadı. Getirip beni yatağın kenarına oturttu. Gömleğimin düğmelerini çözmeye beni soymaya başladı. Sanırım hâlâ söyleniyordum, beni yalnız bırak, gitmeni istiyorum filan gibi şeyler. Hiç kulak asmadı, artık bir şey söylemiyor, sadece makine gibi çalışıyordu. Gömleğimi çıkardıktan sonra beni geriye itti, sırt üstü yatağa uzandım. Çoraplarımı ve pantolonumu da çıkardı. İtirazlarım kesilmiş, susmuştum. Sonra yatırıp üstümü örttü.

“Miden bulanıyor mu?” diye sordu.

Bir şeyler mırıldandım, ama ne dediğimi kendim de duyamadım.

“Başın ağrıyor mu?”

Galiba “evet” anlamında gözlerimi açıp kapamıştım. Başucumdan kalktı, sanırım banyoya gidip kolonya getirdi, çünkü az sonra o narin parmaklarıyla alnımı, şakaklarımı ovmaya başladığını hissettim. Ovması başımdaki ağrıya iyi gelmişti sanırım, az sonra uykuya dalmıştım.

***

Gözlerimi araladığımda saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçkiden öylesine rahatsız olmuştum ki, zaman durmuş, içinde bulunduğum saati anlayamaz hale gelmiştim. Ama baş ucumdaki komodinin üzerindeki lamba yanıyordu, gece olmuştu.

Elissa ise yorgun bakışlarla bana bakıyordu.

“Kendine geldin mi nihayet” dedi. Sesi kırgın ve sitemkâr çıkmıştı. “Saat kaç?” diye sordum ilk olarak.

“Gecenin dokuzu.”

“Senin ne işin var hâlâ burada?”

“Seni bu halde nasıl bırakabilirdim? Adeta alkol komasına girmiş gibiydin. Mutlaka o kaçık Yekta ile içtin, değil mi?”

Bir şey söyleyemedim. Başımı salladım sadece.

“Tahmin etmiştim zaten. Hâlâ anlamadın mı, o kendi âleminde hayaller kuran, zavallı bir alkolik, içkiden bir kurtulabilirse, harika eserler verebilecek bir yetenek. Ne yazık ki alkolle kendini mahvediyor. Ona acıyorum. Yine neler söyledi de seni komaya soktu böyle.” Kendimi toparlamaya çalıştım. İçimdeki hınç yeniden köpürmeye başlamıştı. Fakat gayet sakin bir sesle mırıldanmayı başardım.

“Sana sırılsıklam âşık” dedim.

Hiç inkâra kalkışmadan, “Biliyorum” diye fısıldadı. “Dargınmışsınız. Ama dün akşam buradan çıktıktan sonra Yekta’nın atölyesine gitmişsin ve barışıp ona cesaret vermişsin.

“Hayır, yalan bu” diye bağırdı Elissa. “Uydurmuş.”

Başımı olumsuzca salladım. “Yekta doğruyu söylüyordu, bunu onun gözlerindeki sevinç pırıltılarından anladım.”

Sevgilim diretti. “Ben onun atölyesine gitmedim. Sokakta karşılaştık. Hatta ben onu görmedim bile, beni görmüş, koşarak yanıma geldi. Yanımdan da kovamazdım ya.”

“Seni deli gibi seviyor.”

“Ne yapabilirim ki? Sevmesini engelleyemem ya!”

“Ama en azından ümit vermezsin.”

“Ümit verdiğimi o mu söyledi?”

“Evet.”

“Yalan söylemiş alkolik. Ondan tiksiniyorum. Ben ona hiçbir zaman ümit vermedim.”

“Yeniden ona modellik yapacakmışsın.”

“Bu da yalan.”

“Daha önce ona modellik yaptığında yalan mı?”

Elissa kısa bir an durakladı. “O doğru” dedi. “Evet, ona modellik yaptım.”

“Ama bana şimdiye kadar hiç modellik yapmadığını söylemiştin.” Hafifçe yüzü kızardı sevgilimin. “Haklısın” diye fısıldadı. “Çünkü sana modellik yapmak istemiyordum.”

Şaşırarak yüzüne baktım. “Neden? Yektaya modellik yaptın da neden bana yapmak istemedin.”

“Bunu anlaman biraz zor.”

“Olsun, söyle. Aptal biri değilim, açıklarsan anlarım.”

Yüzüne çaresiz bir ifade takındı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Çünkü sana âşık oldum. Karşına model olarak çıkmak istemedim.” Acı bir şekilde gülümsedim. “Bu çok ucuz ve anlamsız bir gerekçe. Beni inandıracağını mı sanıyorsun?”

“Anlamayacağını biliyordum zaten.”

“Yanılıyorsun. Seni çok iyi anladığımı sanıyorum. Sana acıyorum Elissa.”

Asıl nefretle yüzüme bakan o oldu.

“Çok yazık” diye söylendi. “Seni çok farklı biri sanmıştım. Oysa bütün erkeklerden senin de farkın yokmuş. Kadın ruhunu hiç anlamayan biriymişsin.”

“Öyle mi sanıyorsun?”

“Artık sanmıyorum. Buna eminim.”

Yerinden kalktı gitmeye davrandı, uzanıp bileğini kavradım. “Dur bakalım, o kadar çabuk gidemezsin. Sana söyleyeceklerim daha bitmedi.” Hırsla homurdandı. “Yeniden bir tokat yemek istemiyorsan kolumu bırak. Bu son görüşmemiz oldu. Bir daha yüzümü asla göremeyeceksin.”

Sırıttım pis pis. Damarına basacak şekilde konuşmaya devam ettim. “Hadi, Yekta hakkında söylediklerini kabul edelim bir an. Ya öteki sevgilin hakkında ne diyeceksin? Yoksa onu da mı inkâra kalkışacaksın?”

Hayretle yüzüme baktı. “Öteki sevgilim mi? Oynattın mı sen? Kimden bahsediyorsun?”

“Numara yapmayı bırak. Ben her şeyi gördüm.”

“Gördün mü? Neyi gördün?”

“O adamın kolunda nasıl zevkle dolaştığını.”

Kızgınlıktan kırmızı görmüş boğa gibi soluyarak yüzüme bakıyordu. “Açık konuşsana, ne anlatmak istiyorsun sen?”

“illaki pisliğini yüzüme vurmamı mı istiyorsun? Tamam, öyleyse söyleyeyim. Karaköy’deki garajda sizi arabaya binerken gördüm. Uzun boylu sarışın bir adam vardı yanında. Doğrusu yakışıklı biriydi, bunu kabul ediyorum. Anlamadığım husus beni niye oyaladığın, niye benim evime gelip seviştiğin... Sen nasıl bir kadınsın?”

Ne kastettiğimi anlamış olmalıydı.

Dudakları gerildi, kahredici bir bakış fırlattı yüzüme.

“Vah zavallı vah!” diye homurdandı. “Meğer senin beynin Yekta’dan da acınacak hale gelmiş. O adamın kim olduğunu bilmiyor musun? O

kayınbiraderim Kemal'di. Koluna girmişsem, mutlaka sevgilim mi olması gerekir? Yazıklar olsun sana!"

İrkildim bir an.

Böyle bir olasılık hiç aklıma gelmemişti.

"Kayınbiraderin mi?" diye kekeledim.

Ama bana cevap vermediği gibi hızla bileğini çekerek benden kurtuldu ve kapıya doğru yürüdü. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Bir an yerin dibine batar gibi hissettim kendimi. İkinci kere Elissa'ya büyük bir haksızlık ediyordum. Bana ne kadar kızsa haklıydı. Ayrıca bir başkasını sevse, sabahtan beri başucumda niye bekleyecekti ki? Saat gecenin dokuzu olmuştu.

Neden sonra hatamı anlayıp onu durdurmak için peşinden koştum. Ama Elissa kapıyı vurup dairemden çıkmıştı.

Yaptığım gafla baş başa kaldım.

Sevgilim bu sefer kesin beni affetmeyecekti...

***

Bütün gün uyuduğumdan hiç uykum yoktu artık, günün saatlerini şaşırmış, vücudumun dengesi bozulmuştu. Sırtıma yün bir gömlek, altıma da kanvas pantolon çekerek önce kılık kıyafetimi düzelttim. Evin içinde atlet ve donla dolaştığımı neden sonra fark etmiştim. Herhâlde alkol komasına girmemiştim, o hadise daha ciddi bir şey olmalıydı, ama hiç alışık olmadığım kadar içtiğimden dengem bozulmuştu.

Ağzımda ekşi, kekremsi bir tat vardı. Kendi kokumu alamıyordum, ama nefesimin hâlâ alkol koktuğundan emindim. Önce banyoya girip uzun uzun dişlerimi fırçaladım. Tabii bu sabah tıraş olmadığımdan sakalım uzamış, yanaklarım gölgelenmişti. Yüzümün ifadesi ne kadar çökük ve yorgun olduğumu gösteriyordu.

Herhâlde içkiyi fazla kaçırdığımdan olsa gerek, müthiş susamıştım. Kana kana soğuk su içmek için mutfağa daldım. O zaman ocağın üzerindeki tencereyi görünce irkildim. Yoksa Elissa bana yemek mi yapmıştı? Merakla tencerenin kapağım kaldırdım. Hâlâ sıcak bir çorba duruyordu tencerenin içinde, içecek halde değildim, fakat salona dönerken yeniden düşünmeye başlamıştım.

Elissa sabahın onunda gelmiş ve o halimi görünce gece saat dokuza kadar başucumda beklemişti. Şayet beni sevmese bu kadar itina ve ihtimam ile başucumda bekler miydi? İlk geldiği saatlerde hayal meyal başımı ovduğunu da hatırlıyordum. Bunları ancak gerçekten seven bir kadın yapardı. İçime yavaş yavaş o acı çökmeye başlamıştı.

Aynı hatayı daha öncede yapmış ve sonra bin pişman olmuştum.

Aşk dengelerimi bozduğundan çocuk gibi davranıyor, meselenin aslı astarını öğrenmeden hemen sevgilimi suçlamaya kalkıyordum. Yanlış ve çirkindi bu yaptığım. İşin asıl acı yanı ona inanmayıp, günün her saati sarhoş dolaşan, alkolik ve dengesiz sayılan arkadaşıma inanmayı tercih ediyordum. Yekta’nın gerçekten bir hayal âleminde yaşadığı şüphesizdi. Elissa mutlaka haklıydı, sokakta karşılaşmış oldukları da kesindi, ama Yekta hayal âleminde barıştıklarını varsaymış ve ona uygun bir senaryo çizerek karşıma gelmiş olmalıydı.

Gittikçe kendime kızmaya başlıyordum.

Sevgilim, Mercedes’teki sarışın adamı da gayet rahat açıklamıştı bana. Kayınbiraderi olduğunu hiç aklıma getirmemiştim doğrusu. Şimdi düşündükçe ne kadar haklı olduğunu görüyorum.

Adamın simasını gözümde canlandırmaya başladım. Gerçekten de kocası Kıvanç’a çok benziyordu. Ne aptallık etmiştim; insan sevdiği kadını kesin bilgi edinmeden, hiç böyle ulu orta suçlar mıydı? Düşündükçe utançtan kahroluyordum...

Elissa bir daha bana dönmezdi, kesin dönmezdi. Biraz gururu olan bir kadın bunca hakarete asla tahammül etmezdi; hele bu hakaretler sevdiği adamdan geliyorsa. Omuzlarım çökmüş, üzüntü ile koltuğa büzülüp kalmıştım.

Elissa artık beni bağışlamazdı...

***

Tabii başıma gelen olaylar bu kadarla bitmeyecekti. Âşık olan herkes, üç aşağı beş yukarı buna benzer kıskançlık olayları yaşardı. Psikologlar kıskançlığın özünde ferdin kendine olan güvensizliğinin yattığını söylerler. Şayet bu bilimsel bir tespitse, doğru olduğunu kabul etmek zorundayım. Ama aradan iki gün geçtikten sonra durumumu daha sakin bir kafayla düşünmeye başlamıştım. Yoksa bir erkek, daha doğrusu seven bir erkek olarak, kendime güvensizliğim mi vardı?

Neden Elissa’yı da kendimi de bu kadar üzüyordum?

Aramızdaki ilişkide bir tutarsızlık, aksayan bir yan mı vardı? Evli oluşu muydu buna sebep? “Hayır” diyebilirdim rahatlıkla; Kıvanç’ı asla kendime rakip olarak görmüyordum. Hatta hiç umurumda değildi kocası, ama Elissa’yı herkesten kıskanmaya başlamıştım.

Böyle yürümeyeceğini aklım kesmişti artık. Daha da kötüsü onu kaybetmiştim; Elissa bir daha bana dönmeyebilirdi. Yapmam gereken

değiştiğimi ona kanıtlayıp yeniden gözüne girmekti, ama bunu nasıl becerecektim? Asıl sorunum buydu şimdi.

Dördüncü günün sonunda hasretinden yerimde duramaz hale gelmiştim. Gözümde tütüyordu. Sevişerek geçirdiğimiz bir haftada ona feci şekilde bağlanmıştım. Onsuz yaşamak, onu göremeden günler geçirmek canıma ot tıkıyordu.

Hayatımı normal akışı içinde geçiremiyordum. Her şey durmuştu benim için. En önemlisi çalışamıyordum artık. Evimde olduğum zamanlar, üst kata, atölyeme çıkamıyordum. Evde durmak da istemiyor, sık sık kendimi sokağa atıyordum. O geceden sonra ağzıma bir katre alkol almamıştım, içkiden ikrah gelmişti.

Yekta da bir daha beni aramamıştı.

Bunca yıllık arkadaşımla sanki iki rakip olmuştuk.

Gündüzleri daha ziyade Bebek’e gidiyor, Rumeli Hisar’ına kadar deniz kenarında yürüyordum. O günlerden birinde yine hiç beklemediğim bir olay oldu. Güneşli bir kış günüydü, ama hava soğuk ve rüzgârlıydı. Dalgın, hayallerime dalmış, Elissa’ya bir daha nasıl yaklaşacağımı düşünerek ağır ağır ilerliyordum.

Birden o Mercedes’in sahibi adamı fark ettim, yani sevgilimin kayınbiraderini. Kemal denen zatı. Karşıdan yaklaşıyordu. Nefesim kesilir gibi oldu. Ne yapacağımı şaşırdım. Bu kadar heyecanlanmamın anlamı yoktu, adam beni tanımıyordu bile. Ayrıca yanında hoş bir hanım vardı, kol kola girmişlerdi.

Birden aklıma Celâl İpek denen adamın söyledikleri takıldı. Kemal’den çok kötü bir insan olarak bahsetmişti. Ama şurası bir gerçekti ki adam zevk sahibi biriydi. En azından güzel kadın seçimi konusunda bir hayli becerikliydi.

Yaklaşırlarken yanındaki kadına bir daha baktım. Yüz hatları benim zevkime pek uymasa da kadının boyu posu, endamı, havası çok dikkat çekiciydi, içimdeki fesat duygular yeniden kabardı bir anda; acaba bu adam Elissa’nın söylediği gibi Kıvanç’ın ağabeyi miydi? Bu kuşkunun neden beynime takıldığını o an anlamamıştım. Kemal’e bir daha baktım. Elissa’yla tartışırken o an adamın gerçekten Kıvanç’a benzettiğimi hatırlamıştım, ama şimdi sarışın oluşları dışında bir benzerlik göremiyordum.

Kendi kendime kızmaya başladım.

İşte kıskançlık denen illet böyle bir şeydi, hemen insanın akima olmayacak şeyler çağrıştırıyor, bir anda gerçekleri inkâra sürüklüyordu. Şayet Elissa’ya inanıyorsam, Kemal’in de onun kayınbiraderi

olduğundan şüphe etmemem gerekirdi. Sevgilim bana neden yalan söyleyecekti ki?

Söyler miydi acaba?

Öfkem büsbütün artmaya başladı. Neydi düştüğüm bu hal? Asıl kendime bozuluyordum, her geçen gün biraz daha acınacak hale düşüyordum.

Kemal'le yanındaki havalı hanım yanımdan geçip gittiler. Kuşkularım ve öfkemle bas basa kalmıştım...

5

Aradan bir hafta daha geçti. Sakinleşip yokluğuna alışmam gerekirken büsbütün acınacak hale gelmiştim. Elissa gözümde tütüyordu. Sonunda dayanamayacağımı anladım ve onu aramaya karar verdim.

Başka çarem yoktu. Telefon edecektim; muhtemelen beni tersleyecek, bu ilişkinin bittiğini yüzüme sert bir şekilde vuracak, hatta belki de telefonu konuşmadan yüzüme kapatacaktı. Ama ben olabilecek her sonuca razıydım, bu tempo, bu bilinmezlik devam edemezdi. Kesin olumsuz cevap alırsam da rahatlardım, daha neyi bekliyordum ki?

Kararımı uyguladım.

Cep telefonumdan sevgilimi aradım. Telefon çalarken heyecandan tıkanmak üzereydim.

Nihayet sesini duymuştum. “Merhaba Orhan” dedi.

Yumuşak, sanki özlem dolu tatlı bir sesle. Yanılıyor muydum acaba, ses tonunda hiç de kızgın ve öfkeli bir hal yoktu.

“Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?” diye fısıldadım. “Ben aptalın tekiyim, senin gibi bir kadına nasıl böyle kaba, dengesiz ve küstahça davrandığımı bir türlü anlayamıyorum. Acaba beni bağışlayacak mısın?”

Verdiği cevap çok ilginçti.

“Ben de seni özledim” dedi.

“Yaptığım affedilmez kabalıklara rağmen mi?”

“Evet.” •

“Beni bağışlayacak mısın?”

“Bilmiyorum, belki.”

“Öyleyse, bana bir şans daha tanı. Söz veriyorum bundan böyle bambaşka, değişmiş biri olarak karşına çıkacağım.”

“Bundan çok kuşkuluyum.”

“Göreceksin. Bana bu şansı verirsen sana değiştiğimi ispat edeceğim.”

Birkaç saniye düşündü.

“Seni özlediğimi itiraf ediyorum, ama değişeceğinden şüpheliyim.

“Görüşelim, lütfen Elissa. Bu ayrılığa tahammül edemiyorum artık.”

“Pekâlâ. Sana son bir fırsat daha tanıyacağım.”

“Çok teşekkür ederim, sevgilim. Yarın seni bekleyeyim mi?”

“Evine gelmem. Sokakta bir yerde buluşalım. Örneğin yarın öğleden sonra dışarıda bir kahve içeriz.”

“Tamam, anlaştık” diye fısıldadım.

Buluşacağımız yeri belirledik ve sözünden cayacağı korkusuyla hemen telefonu kapattım. Başlangıç için bu kadarına da şükretmeliydim. Bu kız beni gerçekten seviyordu, aksi halde yaptığım bunca haksız itham, aşağılamaya rağmen benimle buluşmayı kabul etmezdi. Ayrıca sızıp kaldığım o sabah, akşam kendime gelinceye kadar da başucumdan hiç ayrılmamıştı.

Acaba kendimi ona nasıl affettirecektim?

Sadece kuru kuruya özür dilemek yetmezdi. Düşünmeye başladım; onun gönlünü alacak bir jest yapmalıydım, örneğin güzel bir hediye olabilirdi. Sonra keyiflenerek sokağa fırladım. Yol boyunca ne alabileceğimi düşündüm hep. Nihayet bir zümrüt yüzük almaya karar verdim. Fena bir hediye sayılmazdı. Bulduğum ilk mücevherciye daldım. Genç bir hanıma yüzük almak istediğimi söyledim.

Heyecanımdan dükkân sahibi bunun bir sevgiliye alınacak hediye olduğunu sezinlemişti. Dört beş yüzük çıkardı koydu önüme. İçlerinden birini gerçekten beğenmiştim. Zümrüt taş oldukça temiz ve lekesizdi, etrafındaki pırlantalarda hoştu. Fiyatına aldırmadan yüzüğü aldım, şık bir kutuya koydurup cebime attım. Artık yarını dört göz bekleyebilirdim.

***

Taksim’deki Kitchenette’te öğleden sonra saat üçte buluşmayı kararlaştırmıştık. Saat iki buçuk sularında oradaydım. Mekân her zaman ki gibi kalabalıktı. Arka taraflarda bir yer bulup oturdum. Heyecanım son raddedeydi. İçimde hâlâ bir korku vardı. Ben de seni özledim demesine rağmen ses tonundaki gergin ve kırgın ifadeyi çok iyi hissetmiştim. Barışsak bile bunun geçen seferkiler gibi kolay olmayacağını tahmin edebiliyordum.

Elissa saat tam üçte içeriye girdi.

Daha kapıdan girdiğini gördüğüm anda ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıştım. Elissa’ya tutulan bir erkek, şayet kadından biraz anlıyorsa, ondan asla vazgeçemeyeceğini bilmeliydi. Gayri ihtiyari

aklıma Yekta geldi ve onun adına üzüldüm. Ben hepsinden şanslı sayılırdım, hatta kocası Kıvanç’tan da. Yüzüme karşı söylememişti, ama kocasını sevmediğini biliyordum. Hiç olmazsa Elissa bana âşıktı. Aksi halde bunca yaşanan şeylerden sonra buraya gelmezdi.

Onu görür görmez iskemlemden ayağa kalktım.

O harika yürüyüşü ile yaklaşmaya başladı. O an çevremle ilgilenemiyordum, ama emindim ki bütün gözler sevgilimin üzerine çevrilmişti. Fiziği ve inanılmaz çekiciliği mutlaka herkesin ilgisini üzerinde toplamaya yetmişti.

Sırtında dar siyah bir palto, uzun topuklu boyunu daha da uzun gösteren zarif ayakkabıları ve füme rengi çoraplarıyla masama geldi. Elimi sıkarken, sarılıp öpme isteğimi geri çeviren usturuplu bir manevrayla bedenini hafifçe geri çekmişti.

Hiç itiraz etmedim, sesim çıkmadı. Bu kez beni üzeceği belli olmuştu. Sırtından paltosunu çıkarmasına yardımcı oldum. Biraz soğuk bir şekilde teşekkür etti. Sonra karşılıklı oturduk. Tabii benim söze girmem gerekiyordu.

“Gösterdiğin anlayışa teşekkür ederim” diye lâfa girdim.

“Önemli değil. Ben de seni özlediğim için geldim. Büyük bir sanatkâr olduğunu biliyorum, ama bu vesile ile yeni bir şey de öğrendim. Galiba sizler yaşamı sıradan insanlardan biraz farklı algılıyorsunuz” dedi.

Merakla yüzüne baktım; acaba cümlesini nasıl tamamlayacaktı. Alaycı bir şekilde devam etti.

“Kendinizi fazla yukarılarda hissediyor, etrafınızdaki insanları küçümseyip hor görüyorsunuz. Ve bu sizlere o kişilere kaba davranma hakkı tanıyor sanıyorsunuz.”

“Yapma, Elissa” diye mırıldandım. “Böyle bir insan olmadığımı bilirsin.”

“Bilir miyim? Kaçıncı kere beni incittiğinin farkında mısın?” “Evet, farkındayım. Bu yüzden de kendimi bağışlamıyorum. Ama bunun gerekçesi kendimi beğenmişliğim değil, seni aşırı derecede sevmemdir. Hayatımda ilk defa seni tanıdıktan sonra kıskanma illetine tutuldum.”

Soğuk bir şekilde gülümsedi.

“Makul bir kıskanmayı anlarım. Seven her insan belirli ölçülerde kıskanabilir, ama kıskançlık sevgiliyi aşağılamaya kadar varırsa, ortada bir ruh bozukluğu var demektir. Tıpkı Yekta’nın yaptığı gibi.”

“Haksızlık ediyorsun, sevgilim. Beni onunla mukayese edemezsin.” “Hiç de değil. Sen ondan da betermişsin. Hiç olmazsa onun savaşı

kendisiyleydi. Bana saldırıp durmuyordu.”

“Ama....” Diye mırıldandım.

“Elini kaldırıp beni susturdu. “Buraya bunları tartışmak etmek için gelmedim.”

Merakla kara gözlerinin içine baktım. Bekledim.

“Artık seninle sevgili değiliz” dedi.

Şaşkınlıkla fısıldadım. “Neyiz peki?”

“Sadece arkadaşız, ilişkimiz arkadaşlıktan öteye gitmeyecek.”

“Bu söylediklerine inanamıyorum. Seni çılgınlar gibi sevdiğimi biliyorsun. Nasıl sadece arkadaş gibi sana davranabilirim. İmkânsız bu.”

“Sen bilirsin. Bu şartımı kabul etmezsen bir daha beni göremezsin.” “Şaka mı bu, yoksa ciddi mi söylüyorsun?”

“Son derece ciddiyim.”

Kapris yapıyor, beni yokuşa sürüyor, belki yeniden sinirlenmemi bekliyordu. Beni deniyordu sanki. Bu tuzağa düşmeyecektim. Hemen taktiğimi ona göre ayarladım. Şu an, yapma etme diye yalvarmamın anlamı yoktu. Suyuna gitmem gerekiyordu.

“Pekâlâ” diye fısıldadım. “Öyle istiyorsan, öyle olsun. Ne yapabilirim ki, bütün kozlar senin elinde. Artık sensiz yapamayacağımı biliyorum. Beni kendine esir aldın.”

Gözlerinde mağrur bir ifade belirdi.

“Sakın unutma. Sadece arkadaş olarak kalacağız.”

“Anladım” diye inledim.

Çaresizliğimi ve ileri sürdüğü şartını kabul etmek zorunda kaldığımı görünce daha da zevklenmişti. “Bundan böyle asla bana dokunmayacaksın. Öpmeye, sevişmeye kalkışmayacaksın. İyice anladın mı ne söylediğimi.”

“Evet, Elissa.”

“İyi, öyleyse.”

Garsonun getirdiği çayımızı yudumlarken yeni bir teşebbüste bulundum.

“Seni incittiğimin, kabalık ettiğimin farkındayım. İki arkadaş olarak da kalsak hatamı telafi etmek için sana ufak bir hediye aldım.” Gözlerini yine yüzüme dikti. “Ne hediyesi?”

Cebimden yüzük kutusunu çıkarıp önüne doğru uzattım. Küçük kutuya bir süre baktıktan sonra homurdandı. “Nedir bu?”

“Aç görürsün. Umarım hoşuna gider.”

Mutlaka hediyemin bir yüzük olduğunu anlamıştı, fakat anlamamış gibi görünerek zarif ve uzun parmaklarıyla kutuyu açmaya başladı.

Heyecanla yüzünde beliren ifadeyi anlamaya çalışıyordum. Zümrüt yüzüğü görünce gözlerindeki ilk ifadeden çok beğendiğini anlamıştım. Ama hırsını henüz alamamış gibi homurdandı.

“Yani bir yüzükle yeniden kalbimi kazanacağını mı sandın?” “Hayır” diye fısıldadım. “Sana olan tutkum ve aşkım bir yüzükle ölçülemez. İmkânım olsa sana bütün dünyaları verirdim. Bu sadece hatamın telâfisi için basit bir armağan. O zarif parmaklarında taşıdığın sürece belki beni hiç unutmazsın.”

Önce elini kavradım, sonra yüzüğü kutusundan çıkarıp parmağına geçirdim. Memnuniyetini belli etmemeye çalışıyordu hâlâ. Damarıma basmaya devam etti.

“Senin gibi kaba biri için doğrusu ince jest. Hiç beklemezdim. Teşekkür ederim.”

“Lütfen, Elissa. Beni çok üzdüğünün farkında değil misin?”

“Asıl sen beni nasıl kırdığının farkında değil misin?”

“Söz veriyorum. Bir daha asla olmayacak.”

“Bakalım, yaşayacak ve göreceğiz.”

Bu defa onu nazik yerinden vurmaya çalıştım.

“Yarım kalan resimlerini tamamlamak istiyorum. Bana modelliğe devam edecek misin?”

Biraz düşünür gibi yaptı. Sonra sakin bir şekilde fısıldadı. “Olabilir. Bunu düşünebilirim.”

Bu cevap benim için yeterliydi.

O an, Elissa’yla yeniden barıştığımızı hissetmiştim.

***

Aradan üç gün geçti, sevgilimden ses seda çıkmamıştı. Yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştım yine. Poz vermeyi düşünebilirim demişti, ama kesin olarak geleceğim de dememişti. Yoksa gelmeyecek miydi?

Kararsızlık içinde bocalamaya başladım. Tekrar arayamaz ne zaman geleceksin diye, soramazdım. Her sabah, sanki gelecekmiş gibi kalkıyor, hazırlanıyor sonrada düş kırıklığına uğruyordum. Ama dördüncü günün sabahı tam saatinde kapı çalındı.

Deli gibi kapıyı açmaya gittim.

Ne yapacağımı, nasıl karşılayacağımı çok önceden planlamıştım. Hasretinden tutuşan bir âşık gibi değil, normal bir modelini karşılayan

ressam gibi buyur ettim içeri. Olanca irademi kullanarak fazla sevinç göstermemeye gayret ettim. Bunu başardım da sayılır. Hatta mümkün olduğunca gözlerinin içine bile bakmıyordum. Sakin, telâşsız, sıradan ve olağan bir karşılamaydı bu. Önce salona aldım, normal hal hatır sordum, çay veya kahve içer misin dedim.

Teşekkür edip, hayır, dedi.

Ama artık onu yeterince tanıyordum. Karşılamamda ve davranışlarımdaki sıradanlık merakına mucip olmuştu. Az sonra beni ilgiyle izlediğini fark ettim. Ah, şu kadınlar; biraz ilginin dozunu azaltırsanız hemen dikkatlerini çekiyordu. Anladım ki, fazla heyecanlanacağımı, her isteğini kayıtsız yerine getireceğimi ve ezik bir âşık gibi hareket edeceğimi sanmıştı.

Oysa gayet rahat hareket ediyordum. Başarılı bir sınav verdiğimden hiç kuşkum yoktu. Hatta yavaş yavaş bozulduğunu bile hissediyordum. Dakikalar ilerledikçe bendeki rahatlık onu huzursuz etmeye başlamıştı.

“Eh,” dedim. “Atölyeme çıkıp çalışmaya başlayalım mı?”

Keskin bakışlarını bir kere daha yüzüme çevirdi.

“Çıkalım, bana göre hava hoş.”

Sözde, benim de aldırdığım yok, nasıl istersen, demeye getirmişti.

Hiç oralı olmadım. Aksine merakını körüklemek için daha da ilgisiz davranmaya başladım.

“Sen üst kata çık, kıyafetini değiştir, birazdan ben de gelirim.”

Oysa onun paravan arkasında soyunup giyinirken ne kadar heyecanlandığımı, o anlarda yanında bulunmaktan ne denli keyif aldığımı çok iyi bilirdi. Biraz suratı asıldı, ama hiç sesini çıkarmadan atölyeme giden merdivenleri tırmanmaya başladı. Alt katta kalarak biraz oyalandım; aslında yapacağım hiçbir iş yoktu, sırf artık üstüne fazla düşmeyeceğim düşüncesini beynine sokmak istiyordum. Aklımca denediğim yeni bir taktikti. Fakat alt katta biraz fazla oyalandığımı hissedince koşa koşa yukarıya fırladım. Yine anlamsızdı yaptığım, bu taktik bana ne kazandıracaktı ki? Aşk insanı gerçekten çocuklaştırıyor, salim kafayla düşünmekten alıkoyuyordu, ilgisiz görünmek acaba Elissa’nın umurunda mı olacaktı.

Atölyeye girer girmez hemen mırıldandım. “Kusura bakma, seni biraz beklettim” dedim.

“Önemli değil” diye karşılık verdi.

Boya ve fırçalarımla uğraşıyor görünüyor, hâlâ gözlerinin içine bakmıyordum. Nasıl olsa çalışmaya başlayınca doya doya onu

seyredecektim. Hazır olduğumu belli edince pozuna dikkat ettim. Sola doğru uzanması gereken bacağı fazla arkada duruyordu.

“Bacağın” dedim. “Biraz arkaya kaymış, lütfen biraz öne doğru al.” Bu kez bacağını fazla aşağıya sallandırdı. Yeniden uyardım. “Olmadı. Şimdi de biraz geri çek.”

Sıkılmış gibi homurdandı. “Öf! Nereye uzatayım?”

“Bacağının nerede durduğunu unuttun mu Elisa? Bu ilk çalışmamız değil ki?”

Sinirli bir şekilde söylendi. “Gel de sen göster.”

Tamam, dedim içimden. Sevgilim eskiye dönüyordu. Bacağının duruş pozisyonu numaraydı, kurt gibi zeki bir kadındı o. Aslında yaklaşıp dokunmamı istiyordu kendisine. Elim çıplak bacağına değince birden onu arzulayacağımı düşünmüş olmalıydı. Ama renk vermedim. Yaklaşıp tam bacağını tutmak üzereydim ki tiz bir sesle söylendi.

“Bacağıma dokunma. Sadece durması gereken yeri işaret et. Ben oraya uzatırım.”

Anlamıştım; hâlâ beni deniyor, bu arada da kızgınlığını belli ediyordu. “Tabii” diye fısıldayarak kanepe üzerinde bacağının durması gerektiği yeri gösterdim. Sonra hızla tuvalin başına döndüm. Aklınca damarıma bastığını, kızgınlığının devam ettiğini kanıtlıyordu bana.

Tepki vermemiştim. Ama onun beklediği bu değildi. Yalvarmamı, yakarmamı, ayaklarının önüne diz çökmemi bekliyordu. Hiç konuşmadan bir saat kadar çalıştık.

“Biraz ara verelim, yoruldum” dedi.

“Olur Elissa, sana bir kahve hazırlayayım mı? Arkadaşça içeriz.”

Soğuk bir bakış attı yüzüme. “Olabilir” dedi, ama cümlemdeki arkadaşça vurgulaması gözünden kaçmamıştı tabii.

Az sonra kahveleri hazırlayıp getirmiştim. Bir yudum aldı, “Şekerini fazla kaçırmışsın, hâlâ öğrenemedin mi fazla şekerli kahve sevmediğimi?” diye homurdandı. Devamlı bir hoşnutsuzluk belirtmek istiyordu. Gayet rahat sordum. “Beğenmediysen yenisini pişiririm Elissa, ister misin?”

“Gerek yok” dedi.

Ses çıkarmadan başımı eğdim. Her istediğine şartsız uyan âşık pozlarmdaydım. Belki durumu biraz abartıyordum, ama gerçekten de istediğim buydu, artık onu kıracak, gücendirecek bir şey yapmamaya çok dikkat ediyordum. Belki onu için için kızdıran şey aşırı sessiz olmam, onu konuşmadıkça benim sesimin çıkmamasıydı.

Kahveyi zoraki içiyormuş gibi davrandı. Sonra yine dayanamayıp parladı.

“Bugün ne kadar soğuk burası, kaloriferlerin yanmıyor mu?”

Oysa atölye yeterince sıcaktı. Her zamankinden hiç farkı yoktu.

“Üşüdün mü?” diye sordum.

“Üşüdüm tabii. Aralık ayındayız, şu sırtımdakilere baksana. Yazlık giysiler.. Yarı çıplağım.”

“İstersen aşağıdan sana bir battaniye getireyim. Dinlenirken örtünürsün..”

Yine ters ters yüzüme baktı. “Daha neler?”

“Ama üşüdüğünü söyledin...”

“Herhâlde battaniyeye sarılacak kadar da değil” dedi.

Yine tevekkülle başımı önüme eğmiştim.

Ama bu sefer yerinde duramayan oydu. Sanki kavga çıkarmak istiyordu. “Bir garip halin var senin bugün” diye homurdandı.

“Nasıl yani?”

“Suskun, süngüsü düşmüş, sümsük bir haldesin. Garibime gitti.” Hafifçe gülümsedim. “Ne yapabilirim ki? Seni kızdırmamak için elimden geleni yapmaya çalışıyorum. En ufak bir gafımda kapıyı vurup gidiyorsun. Sonra da hasretine dayanamayıp perişan oluyorum.” Bana şöyle bir tepeden baktı.

“Hımm! Demek sonunda yaptığın hataları anladın ve kibar bir beyefendi gibi davranmaya karar verdin, ha!”

“Evet, öyle” dedim.

“Aferin. Bak bu hoşuma gitti. Yola giriyorsun sonunda.”

Acaba bu tahriklere ne kadar devam edecekti, içimden ya sabır çekip sustum. Artık maksadı apaçık belliydi. Taşmamı, kabıma sığamamamı, homurdanmamı istiyordu, ama bu fırsatı ona vermeyecektim. O sırada beni şok eden bir cümle çıktı ağzından.

“Sana bir haberim var” dedi. “Sevineceğine eminim. Kıvanç’tan boşanmaya karar verdim.”

Bir an şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Hayretle yüzüne baktım.

“Neden? Ne oldu ki?”

Bakışlarını yüzümden ayırmadan söylendi.

“Ne o sevinmedin mi yoksa? Kocamdan hiç haz etmediğini sanırdım.”

Sevinç dalgası yavaş yavaş benliğimi sarıyordu. Aslında müthiş bir haberdi tabii. Aslında onun da beni sevdiğini çok iyi biliyordum.

“Sevindim Elissa” dedim. “Hem çok sevindim. Kocan cidden sana lâyık bir adam değildi. Ama neden böyle ani bir karar aldın, onu anlamadım.”

“Sebebi basit. Anlamadın mı, âşık oldum.”

Sevincin bütün zerreleri yavaş yavaş benliğimi kaplıyordu. Nihayet sevdiğim kadına kavuşacaktım. Bundan daha güzel bir haber olamazdı. Yüzümdeki ifadeyi tatlı bir gülümsemeyle izliyordu. “Ben sevineceğini tahmin etmiştim.”

Neredeyse dudaklarım kulaklarıma değecekti. Elimdeki kahve fincanını bırakıp bana verdiği bu güzel haber için dizlerinin dibine çökük şükranlarımı ona arz etmek istedim. Tam ayağa kalktığım sırada o konuşmasını sürdürdü.

“Onunla tanıştığın zaman senin de beğeneceğine eminim” dedi. “Seni onunla tanıştırmak istiyorum.”

Bir an ayakta sendeledim. Ne diyordu bu kadın? Kiminle tanıştırmaya kalkacaktı beni? Acaba son cümlesini yanlış mı anladım diye, yüzümde hasıl olan dehşet ifadesiyle süzdüm onu.

“Kimden? Kimden bahsediyorsun?” diye kekeledim.

“Orçun’dan. Yani yeni sevgilimden tabii. Onun hakkındaki fikirlerin benim için çok önemli olacak. Ne de olsa sen benim güvendiğim, insanları tanıyan bir arkadaşımsın.”

Az kalsın yere yuvarlanacaktım...

Yalan söylüyordu. Hayatında Orçun diye biri yoktu, her şeyin üstüne iddiaya girebilirdim. Aklınca benden intikam almaya kalkışıyor, azap çekmemi istiyordu. Allah’ım nasıl bir kadına çatmıştım ben, neydi benim günahım? Tanrı bu kadar azabı, neye bana lâyık görüyordu. Niye sıradan, normal bir kadına âşık olmamıştım da bunun gibi aklı fesat dolu, zıpır bir kadına tutulmuştum.

Amacını anlamıştım.

Kısa bir an nasıl davranacağımı düşünmeye çalıştım. Niyeti beni yalvartmak, kendisiyle evlenmem için dil dökmemi beklemek, hatta ayaklarına kapanıp ağlatmaktı.

Yoo, ona bu fırsatı vermeyecektim. Elissa biraz fazla ileri gitmişti bu defa. Ben kaçın kurasıydım, dilersem onu dereye susuz götürüp, susuz getirirdim.

Ani bir kararla mırıldandım.

“Elissa’cığım, senin adına çok sevindim, inşallah bu sefer iyi bir seçim yapmışsmdır. Kuşkusuz sevgilinle tanışmak ister, sonra da iyi bir arkadaşın olarak fikrimi açıkça söylerim.”

Şeytani bakışları gözümün içindeydi. Sanırım uydurduğu masalı yutmadığımı anlamıştı. Fakat masalında ısrar ediyordu.

“Bu gece uygun mu sana? Üçümüz bir yemeğe çıkalım mı?” diyiverdi.

Elimde olmadan afalladım. Emindim, Orçun diye biri yoktu, ama günün bu saatinden sonra akşama kadar hayali bir sevgili nasıl yaratabilirdi? Belli de olmazdı, Elissa bir şeyi kafasına takarsa sonuna kadar giderdi, ondan korkulurdu.

Ama aynı anda onun uygulamaya çalıştığı planı galiba beynimde çözmüştüm. İçin için sırıttım lâkin belli etmedim. Yaptığım iki kaba ve haksız davranıştan sonra bana fena halde içerlediği ve burnumu sürtmek istediği kesindi. Eh, güzel Elissam biraz da haklıydı doğrusu. Niyetini keşfetmiştim, akşama kadar beni üzecek, acılara sokacak fakat yemeğe tek başına gelecekti kuşkusuz. Sonra da o muzip edasıyla gülecek, “Bunu hak ettin, değil mi sevgilim” diye karşımda gülecekti.

Hayatında yeni bir sevgili olması mümkün değildi. Daha bir hafta öncesine kadar her gün deliler gibi sevişiyorduk. Bana âşık olmuştu. Henüz geleceğe yönelik projeler çizmiyorduk, ama insan gönlü bakkalın defteri değildi herhâlde; bu kadar çabuk bir sevgilinin defterini dürüp atamazdı.

Aksine yavaş yavaş sevinmeye başlamıştım. Belki de bu akşam ki buluşma sadece baş başa yiyeceğimiz bir yemekle kalmaz sonra evime dönerek sabaha kadar çılgın bir sevişmeyle noktalanırdı.

Hiç bozuntuya vermeden sordum.

“Peki, kocana ne söyleyeceksin?”

“O hiç umurumda değil. Zaten üç günden beri evlerimizi ayırdık.”

Sanırım yine uyduruyordu. Tabii üstelemedim. Anlattıklarına inanmış gibi sordum.

“Şu yeni sevgilin Orçun’dan ona da bahsettin mi?”

Kısa bir an durakladı. “Henüz söylemedim, ama zamanı gelince öğrenecektir tabii. Öncelikle senin fikrini almak istiyorum. Bakalım sevgilimden hoşlanacak mısın?”

Yine içimden “Pes doğrusu” diye fısıldadım. Bin yıl düşünsem aklıma böyle bir öç alma yolu gelmezdi.

“Tamam, sana düşüncelerimi açıkça söylerim” dedim.

Biraz üzülmüş gibi yüzüme baktı. “Orhan bana kızmadın, değil mi.

Afallamış taklidi yaparak mırıldandım. “Niye kızacağım ki?”

“Anla lütfen. Bana âşık olduğunu, beni çok sevdiğini biliyorum. Belki senden böyle bir istekte bulunmamalıydım, ama sen benim en

güvendiğim insansın. Elimde değildi, Orçun'u görür görmez kanım kaynadı ve bir anda ona âşık oluverdim. Bana gücenmedin, değil mi?"

Elissa iyi rol yapıyordu, ama yine de bunun rol olduğunu anlamıştım.

"Takma kafana" dedim. "Bizimki de gerçek bir aşk sayılmazdı. Beni çok etkilediğini biliyorsun, ama aramızdaki ilişki daha çok tenseldi, arzuya dayanıyordu. Sanırım ikimizde hevesimizi aldık birbirimizden."

Fena halde bozulmuştu. Kaşları çatılmış, o güzel burnunun delikleri oynamaya başlamıştı. En kötüsü ise, söylediklerimin doğru olup olmadığını kestiremiyordu.

"Eh, iyi öyleyse" diyebildi. Konuşacak hali kalmamıştı. "Sakıncası yoksa ben gideyim. Kuaföre uğramalıyım. Orçun'un beni bu halde görmesini istemem."

"Tabii, Elissa" diye mırıldandım. "Akşam görüşürüz."

Hiç de umduğu etkiyi yaratamadan evden çıkmıştı.

Arkasından kıs kıs güldüm. Asıl pandomim akşam yemeğinde kopacaktı...

6

Çıkmadan önce evi havalandırdım, yatak odasına hava spreyi sıktım, yatak takımlarını değiştirdim. Bu gece Elissa'yla uzun uzun sevişeceğime inanıyordum. İyice neşeliydim, muhtemelen sevgilim bu geceyi yanımda geçirecekti. Bu şişirdiği balon yemekte sönecek, restoranda kalabalığa aldırmadan boynuma sarılacak baş başayken takındığı o delişmen havasıyla, sevgilim sende bunu hak ettin, yüreğini hoplattım, değil mi, diyecekti.

Artık onu iyi tanıyordum.

Uydurduğu yalan öylesine belliydi ki, hatta onun gibi zeki bir kadının daha değişik bir manevrayla beni üzmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Yine de keyfime diyecek yoktu, gecenin ilerleyen saatlerinde ona kavuşacak, vücudunun inanılmaz sıcaklığını özümseyecektim. Gerçekten onun kadar güzel bir kadına sahip olmamıştım şimdiye kadar.

Her yönüyle harikaydı. Daha şimdiden sevişme isteğiyle tutuşmaya başlamıştım. Bir yandan da yaptığı çocuksu davranışlar aklıma geldikçe gülümseyip duruyordum. Ben de oyunu biraz sürdürmeye karar verdim. Bugün öğleye doğru atölyemden çıkarken nasıl da bozulmuştu; hâlâ bir çocuktu o, gelişmiş mükemmel fiziğine rağmen, ruhu, istekleri tam yerli yerine oturmamıştı. Sevdiği adamdan hoşuna gitmeyen en ufak bir jest

gördüğünde, aklını kullanacağına, duyguları harekete geçiyor, intikam alma hevesine kapılıyordu.

Tarabya'daki bir restoranda buluşacaktık.

Orada onu yalnız bekletmemek için verdiği saatten biraz erken gittim. Tabii henüz gelmemişti. Yanıma yaklaşan garsona beklediğim bir misafirim var, siparişi sonra veririm, diye savdım. Kararlaştırdığımız saat geldi ve on dakika da geçti. Elissa hâlâ ortalarda yoktu.

O zaman birden uyanır gibi oldum.

Galiba aslında başka bir tuzağa uğramıştım. Tabii ki Orçun diye biri yoktu, ama belki beni kandırıp randevuya geleceğimi, azap ve içimi yiyerek bekleyeceğimi düşünmüştü. Doğrusu bu da fena bir öç alma sayılmazdı. Onları beklerken kim bilir nasıl bozulacağımı, hiddetten köpüreceğimi düşünmüştü.

Aslında biraz bozulmuştum. Kendi kendime söylenmeye başladım. Bu oyuna gelmemem gerekirdi. Davranışım çocukça bulmuştum, ama hiç de fena bir numara değildi. Söylediklerine gerçekten inanmış olsam, beklerken deliye dönerdim.

Her şeye rağmen bir on dakika daha bekledim.

Artık gelmeyeceğine aklım kesmişti. Belki de restoranı gören bir yerde gizlenmiş beni seyrediyor da olabilirdi.

En iyisi burada karnımı doyurup öyle eve döneyim derken kapıdan girdiğini gördüm. Ama beni asıl çılgına çeviren şey yanında koluna girdiği adam oldu. Gözlerime inanamadım. Orçun denen adamla birlikte gelmişti. Beynim zonklamaya başladı. Demek sabahtan beri yanılan kişi bendim. Onun numara peşinde olduğuna yüz de yüz inanmak gafletini göstermiştim.

Gülerek masaya doğru yaklaşıyorlardı.

İlk defa o zaman içimden, şirret, ahlaksız, utanmaz kadın diye homurdanmaya başladım. Daha bir hafta evvel yatağımda al külah ver külah sevişen kadın, şimdi koluna yeni sevgilisini takmış masama geliyordu. Hiddetten köpürmek üzereydim.

Ona unutamayacağı bir ders vermeliydim. Öfkeyle ayağa fırladım, ama son anda kendimi frenlemeyi becerebildim. Öfkemi göstermemin yararı olmayacaktı, çünkü daha bu sabah atölyede buluşmayı kabul eden bendim. Kendimi daha da zor duruma sokmam anlamsızdı. Sakinleşmeye çalıştım, en iyisi sevgilime kendi silahıyla karşılık vermekti.

Bir an yüzümde esen öfke fırtınası görüp görmediğini bilemiyordum, ama yanındaki adam sünepe görünümlü, sıradan biri gibi gelmişti gözüme. El sıkıştık, büyük bir irade gücüyle sessiz kalmayı başarmıştım. Oldukça genç biriydi Orçun, taş çatlasa ondan bir iki yaş büyük olabilirdi. Ayrıca hiç de yakışıklı biri sayılmazdı. Nereden bulmuştu acaba bu zibidiyi?

Elissa'nın meraklı gözleri devamlı üzerimdeydi. Sanırım ilk izlenimimi merak ediyordu. Orçun'u ünlü bir alışveriş merkezinin sahibinin oğlu olarak tanıtmıştı bana. Son derece sıkılgan, utangaç bir tip olmalıydı, doğru dürüst iki kelimeyi bir araya getirip konuşamıyordu da. Öfkeliydim, ama asıl kızgınlığım Elissa'nın seçimlerindeydi; kocasının ne halt olduğunu görmüştüm, bu delikanlı büyük bir servetin varisi de olsa eblehin tekiydi bence. Nesinden hoşlanmıştı bu oğlanın? Ama daha sonra gerçeği yakalar gibi oldum; aslında mesele basitti, Elissa galiba bir servet avcısıydı. Önce büyük bir sanayicinin oğlu, şimdi de rantı inanılmaz gelirlere ulaşan bir emlâk kralının veledini ele geçirmişti.

Bu kez gerçekten Elissa'dan tiksindiğimi hissettim.

Ruhu kokuşmuş bir pislik gibi geldi gözümün önüne. Sanırım duygularım yüzüme de aksetmişti ki, nefretimi yüzümden okuyan Elissa gittikçe neşeleniyordu.

Komaya girecek kadar içkiyi kaçırdığım o geceden sonra rakıdan tiksinti gelmişti. Uzun bir süre anason kokusunu kaldıramayacağımı bildiğimden balıkla birlikte az miktar beyaz şarap içiyordum. Kesinlikle sarhoş da değildim. Yavaş yavaş karşımdakilere olan ilgimde azalmıştı, canları cehenneme diye geçiriyordum içimden. Delikanlı zaten çok az konuşuyor, fazla içki içmiyor, başını önüne eğmiş balığını yemeğe çalışıyordu.

Çenesi düşen, daldan dala atlayarak konuşmaya çalışan hep sevgilimdi. Arada sırada da kendisini onaylasın diye Orçun'un kolunu çekerek konuşmaya dahil etmek istiyor, sünepe oğlan da sırıtarak "evet" veya "hayır" diye başını sallıyordu.

Bir ara Elissa makyajını tazelemek için masadan kalkarak tuvalete gitti. İçimdeki nefret öylesine yoğunlaşmıştı ki başka zaman olsa dikkatle arkasından bakar, o ahenkli yürüyüşünü zevkle izlerdim. Şimdi kılım bile kıpırdamamıştı.

Ama asıl sürpriz o an patlak verdi.

Sevgilimin masadan kalkışını ve uzaklaşmasını dikkatle izleyen Orçun birden bana dönerek, "Orhan Bey" diye fısıldadı. "Ben bu oyuna daha

fazla devam edemeyeceğim. Fazla zamanını yok, Elissa hanım her an dönebilir. Lütfen beni can kulağıyla dinleyin.”

Biraz hayretle oğlanın yüzüne baktım. Konuşmasını bekledim.

“Benim adım Orçun filan değil. Ben hanımefendinin kuaföründe çalışan bir kalfayım. O bana her şeyi anlattı. O size deli gibi âşık anladığım kadarıyla. Sırf sizi kıskandırmak için benim elime para sıkıştırdı ve bu oyuna alet etti. Lütfen beni bağışlayın ve ona da anlayışlı davranın. O sizi çok seviyor.”

Vay canına, dedim içimden.

Ne oyunbaz kadındı şu Elissa! Böyle bir numara yapacağı doğrusu aklımın ucundan bile geçmemişti. “Adın ne senin delikanlı?” diye sordum.

Kısık sesle ve ürkerek, “Seyfi” dedi.

“Tamam. Hiç bozuntuya verme, ikimizde bilmiyormuşuz gibi davranalım. Sen gerisini bana bırak.”

“Teşekkür ederim” diye fısıldadı Seyfi.

***

Az sonra rujunu tazelemiş, kuaförden yeni çıktığı belli olan saçlarını düzeltmiş halde yanımıza döndü Elissa. Keyfim yerine gelmişti artık. Ufak ufak sırıtmaya bile başlamıştım. Yüzümdeki ifadeyi bir an yakalarmış gibi olan sevgilim hafif endişeli bir edayla mırıldandı.

“Ne kaynattınız ben yokken? Yoksa kafa kafaya verip beni mi çekiştirdiniz?”

“Yok canım, daha da neler? İki sevgilinin arasını bozacak adam mıyım ben?”

Masadan kalktığına pişman olmuş gibi bir hali vardı Elissa’nın. Ben konuşmaya devam ettim.

“Zaten, Orçun Bey pek konuşkan biri değil. Üstelik ne sorsam “evet” veya “hayır” diye cevap veriyor bana.”

Kuaför çırağı Seyfi kızarıverdi birden.

Sevgilim hemen atıldı. “Doğru, pek konuşkan değildir. Mahcuptur hatta.” Sonra oğlanın elini okşayarak pervasızca devam etti. “Ama sen onu birde baş başa kaldığımız zaman gör. Bana öyle tatlı aşk cümleleri fısıldar ki.”

Şimdi rol yapmak sırası bendeydi. Suratımı asarak söylendim.

“Orçun Bey’i tanıdığıma çok memnun oldum. Ama bana izin verirseniz kaçacağım. Genç âşıkları baş başa bırakmak istiyorum. Ne de olsa konuşacağınız çok şey vardır.”

Elissa biraz bozulur gibi oldu. Oyunun bu kadar çabuk bitmesini istemediği belliydi, keyfini yarım bırakmış oluyordum. Hemen itiraza kalkıştı.

“Daha çok erken değil mi? Ne güzel konuşuyorduk.”

“Yeni bir tabloya başladım, Elissa” dedim. “Atölyeme dönüp çalışmak istiyorum.”

Çaresiz kalarak, “Nasıl istersen” demişti.

***

Eve zevk içinde dönmüştüm. Aslında içimi sevinç kaplamış, Elissa’nın sevgisinden abuk subuk şeylere kalkışması, aşkının çocuksu tezahürleri beni mutlu etmişti. Soyundum, sırtıma spor bir şeyler geçirip üst kattaki atölyeme çıktım. Artık içim rahattı, mutlaka yarın gelecek Orçun diye bana yutturmaya çalıştığı delikanlıyı nasıl bulduğumu soracaktı. Yarın tam bir komedi yaşanacaktı burada, tabii sakin bir şekilde ona nasıl cevap vereceğimi düşünmeliydim. İçim içime sığmıyordu.

Moralim yeniden yerine geldiği için artık biraz çalışabilirdim. Onun yarım kalan resminin başına geçtim, çalışmaya başlamıştım. Yaklaşık yarım saat sonra kapının çalındığını işittim. Bir ihtimal Elissa’ydı, ama onun yarın sabah uğrayacağını sanıyordum; bu saatte de evime pek sürpriz ziyaretçi gelmezdi.

Yanılmamıştım gelen, Elissa’ydı.

Kısa bir an kapıda durup baktı. Yüzünde merak dolu bir ifade vardı sanki. “Girebilir miyim” diye mırıldandı. “Doğrusu senin gibi iyi bir dostun, özverili bir arkadaşın, sevgilim hakkında ne düşündüğünü çok merak ettim. Senin için geç değilse, biraz sohbet edebilir miyiz?”

Çılgın kız, diye geçirdim içimden.

Hiç akıllanmayacaktı anlaşılan. Hâlâ numarasını yuttuğumu sanıyordu. Biraz kaşlarımı çatarak, “Geç bakalım içeri” dedim. “Daha erken.”

Sevinçle içeriye daldı salona yürüdü. Bacak bacak üstüne atıp şuh bir şekilde oturdu. Galiba eteğine özellikle dikkat etmemişti, içimin erimesi için tahrik edici bir halde yerleşmişti koltuğa. Özellikle bakışlarımı bacaklarından kaçırdım.

Acelesi varmış gibi telaşla mırıldandı. “Söylesene Orhan, nasıl buldun Orçun’u, meraktan çatlayacağım.”

Ağır ağır karşısına geçip oturdum. Düşünceli bir eda ile dudaklarımı sarkıttım.

“Vallahi, ne desem ki Elissa, bilemiyorum” diye fısıldadım. “Yoksa beğenmedin mi? Ayol, çok yakışıklı bir çocuk değil mi?” “Evet...

Yakışıklı olmasına yakışıklı ama...”

“Eee? Beğenmediğin nedir? Zengin, kibar, anlayışlı ve bana kör kütük âşık. Daha ne olsun? Arayabileceğim bütün vasıflara sahip.”

“O halde mesele yok demektir. Seçim senin, ne diyebilirim ki?” “Ama pek beğenmemişe benziyorsun.”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Yüzündeki ifaden anlıyorum. Yoksa onu kıskandın mı?”

“Yok canım! Nereden çıkardın şimdi kıskanmayı. Yok öyle bir şey.” “Bana numara yapma. Daha sevgilimi görür görmez betin benzin attı. Tıpkı Yekta gibi kıskançlıktan kurdurdu, değil mi? Siz ressamlar çok kıskanç oluyorsunuz. Hadi açıkça söyle, kıskandım de. Seni tanıyorum artık, şu anda yeni sevgilimi çok beğendiğini, kendine yedirip söyleyemiyorsun, bunu hissediyorum. Belki de beni sevdiğini düşünüp bunu hiç yapmamalıydım. Yanlış yaptığımı şimdi anlıyorum. Seni zor duruma düşürdüm galiba.”

Teslim olmamı, bağırıp çağırmamı, kıskançlıktan kudurmamı istiyordu. Gerçeği öğrenmesem belki bunları yapardım da, ama hiç oralı olmadım. Ellerimi cebime sokup biraz üzülmüş gibi mırıldandım.

“İşin aslına bakarsan pek beğendiğimi söyleyemem. Çocuk bana bakkal çırağı, kuaför kalfası ya da bir taksi şoförü gibi yavan geldi. Kısacası sana pek uygun biri değil.”

Özellikle kuaför kalfası lafım irkiltmişti Elissa’yı. Hemen toparlanmak gereğini duydu.

“Amma yaptın!” diye söylendi. Ama o andan itibaren bütün neşesi kaçmış hatta bana bakışları değişmişti. Şimdi dikkatle beni süzüyordu. Beynindeki kuşkuyu yakalamıştım tabii, kuaför kalfası lafını acaba bilerek mi söylemiştim, yoksa tesadüfen ağzımdan çıkan bir laf mıydı?

Omuzlarımı silktim, “Valla bana fikrimi sordun, ben de söyledim işte. Bundan sonrası artık sana kalmış, nasıl istersen öyle karar ver.”

Zeki bir kadındı, böyle aptalca bir oyuna nasıl kalkışmıştı pek anlamamıştım, ama yavaş yavaş yalımının indiğini görüyordum.

“Demek beğenmedin, ha?” diye mırıldandı.

“Hem de hiç.”

Neşesi kaçmış, aldırmazlığım ve oyununun tutmaması karşısında bozularak ayağa kalkmıştı.

“Ne o, gidiyor musun yoksa?” diye sırıtarak sormuştum.

“Gayet tabii, gidiyorum. Buraya fikrini öğrenmek için uğramıştım sadece.”

Hiç kalması için ısrar etmeyerek, “Eh, sen bilirsin” demiştim. Artık damarına basma sırası bana gelmişti. Onu kapıya doğru uğurlamak için yürürken, kolundan tutup kendime çevirdim. Sarılıp öpeceğimi sandı önce ve şikâyet eder gibi mırıldandı.

“Yapma Orhan, biliyorsun biz artık arkadaşız sadece.”

“Merak etme, bir şey yapacak değilim. Yalnızca öğrenmek istiyorum.”

“Neyi?”

“Bu çılgın zırvalığm nereden akima geldiğini?”

Birden beti benzi attı, ürkerek gözlerimin içine baktı.

“Ne zırvalığı?” diye kekeledi.

“Bu akşam bana yaptığın numara. Seyfi her şeyi anlattı.”

Çok utanacağını sanmıştım. Oysa hiç de öyle olmadı. Bir an duraksamadan yaşının verdiği hız ve heyecanla adeta atlar gibi üstüme sıçradı ve çılgın gibi öpmeye başladı beni. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Narin bacaklarını belime sarmış, kollarını bedenime dolamış durmadan öpücüklere boğuyordu beni. Konuşmama fırsat vermiyordu. Güçlükle salona dönüp kanepenin üzerine yuvarlandık. Bundan sonrası tahmin edebilirsiniz; hoyrat, yakıcı ve delice seviştik. Ne kadar zaman sonra yatağa geçtiğimizi hatırlamıyordum bile.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Ertesi sabah kahvaltıya oturduğumuzda saat on biri geçiyordu. İkimiz de dün gecenin yorgunluğunu üzerimizden tam atamamıştık. Çayımızı yudumlarken tatlı tatlı gülümsüyordu bana. Yanaklarındaki gamzelerden gözümü ayıramadan fısıldadım.

“Sen bir çılgınsın” dedim. “Neydi dün akşam yaptığın çocukluk?”

Haşarı ufak bir kız gibi omuz silkti. “Ne yapayım? Arkadaş olarak kalma fikrine o kadar çabuk evet dedin ki, çok bozuldum. Seni çok seviyordum, gerçekten birden tepem attı. Şuna bir oyun oynayayım da görsün bakalım, diye düşündüm, ama yüzüme gözüme bulaştırdım. Hiç yutmadın, değil mi?”

Kahkahayı koyuverdim. “Yutmadım tabii. Seçtiğin aktör çok kötüydü.”

Elissa homurdandı. “Gösteririm ben ona. Benden zırnık bahşiş alamaz artık.”

“Kızma çocuğa” diye söylendim. “Gerçeği bana açıklamakla fena mı yaptı?”

“Seni bir gece üzüntüyle kıvrandırmak istemiştim. Kıskançlıktan çatlatmaktı niyetim. Bir gece üzülmen yeterdi, zaten bu sabah gelip kollarına atılacaktım yine.”

Birden ciddileştim.

“Sanırım konuşacağımız daha önemli bir konu var” dedim.

“Hangi konu?”

“Boşanma işin. Neden bana daha önce bahsetmedin?”

Elissa kısa bir an durakladı. Sonra başını önüne eğip düşünmeye başladı.

“Evet, seni dinliyorum. Herhâlde anlatacağın bir şeyler vardır. Boşanma kararını ne zaman aldın, ne zaman mahkemeye müracaat ettin, neden bana daha önce bu düşüncenden bahsetmedin?”

Elissa susmaya devam ediyordu.

“Sevgilim, bir şeyler söylesene” dedim.

Neden sonra bakışlarını önündeki tabaktan kaldırıp yüzüme baktı. “Her şeyi olduğu gibi anlatırsam, bana kızmazsın değil mi?” “Kızmam, tabii.”

“Emin misin?”

Garip bir soruydu bu. Huylanmaya başlamıştım. “Yoksa boşanma meselesi de uydurduğun bir yalan mıydı?” diye terslendim.

Başını salladı olumsuzca iki yana. “Ben zaten evli değilim ki” dedi. Kendimi tutamamıştım, ağzımdan bir şaşkınlık nidası yükseldi. “Ne! Evli değil miydin?”

“Ben hiç evlenmedim.”

“Peki o Kıvanç denen herif kimdi?”

Elissa kekeledi. “Bir arkadaş. Sadece bir arkadaşımdı.”

Bu kez cidden tepem atmıştı. Acaba yeni bir numara mı yapmaya kalkışıyordu bana. Galiba bu kadın bir tür ruh hastasıydı. Tıbben hastalığım teşhis edemezdim tabii, ama etrafındakilere yalanlar uydurarak çevresindeki insanları üzmekten zevk alan bir illete müptela olmalıydı. Hırsımdan dudaklarımı kemirmeye başlamıştım. Birkaç dakika hırsımın geçmesini bekledim. Sonra bağırmadan gayet sakin bir şekilde mırıldandım.

“Niye bana sık sık yalan söylüyorsun, Elissa?”

Gözlerini önündeki tabaktan kaldırmamıştı. Güçlükle, “Sana olan aşkımdan” diye fısıldadı.

“Aşkından demek? İnsan sevdiği kimseye böyle yalanlar söyler mi?” “Beni gerçekten sevip sevmediğine emin olmak istemiştim.” Sinirli bir şekilde gülümsedim. “Öyle mi? Bunu hayatımda ilk defa işitiyorum. Demek bir erkeğin sana olan sevgisini ona yalarlar söyleyerek ölçüyorsun, ha? Çok komik, böyle bir anlama yöntemine hiç şahit olmamıştım daha önce. Bana öyle geliyor ki, yine yalan söylüyorsun.” “Ne yalanı?”

“Sen Kıvanç’la evlisin.”

“Hayır değilim. Öyle olsa burada ne işim var? Alkolü fazla kaçırdığım gecede yanında kaldım, dün gecede. Evli olsam kocama ne derdim?”

“Orasını bilmem artık. Nasıl olsa herkese mükemmel yalanlar söylüyorsun, belki kocana da uygun bir yalan kıvırmışsındır.”

Bakışlarını önündeki tabaktan kaldırıp yüzüme dikti.

“Yine beni acımasızca itham ettiğinin farkında mısın?”

“Sana inanmıyorum Elissa. Korkarım sen bir ruh hastasısın.” Yüzüme öyle öfkeli bir şekilde baktı ki, bir an korktum. Sonra bakışlarındaki o öfke yavaş yavaş yumuşadı, hatta öyle bir an geldi ki bana acıyarak baktığını hissettim.

“Çok üzgünüm” diye fısıldadı neden sonra. “Ve de çok yanılmışım” diye devam etti. “Genç ve tecrübesiz olabilirim, ama insanları yeterince

tanıdığımı sanıyordum. Oysa seni hiç tanıyamamışım. Hata ettiğimi daha iyi anlıyorum şimdi. Bu kez aramızdaki ilişki cidden sona erdi. Bir daha seni asla görmek istemiyorum.”

Hep aynı şeyler, diye düşündüm. Bu kadın gerçekten rahatsızdı. Her mutlu geçen bir günün veya gecenin devamında olay çıkartmaya bayılıyordu. Küsüyor, tartışıyor ve sonra uzaklaşıyordu. Bu sağlıklı bir insanın davranış biçimi olamazdı. Uydurduğu yalanlar hastalığının tezahürü olmalıydı.

İçimi bir hüzün kapladı.

Hiç kuşku yok ki, onu çok seviyordum. Hayatım boyunca karşıma çıkan en güzel ve en değişik kadındı. Ama onu anlamakta zorlanıyordum. Şimdi yine ne yapacağımı, nasıl davranacağımı şaşırmıştım. Söylediği yalanlar ve olay çıkarma isteği galiba nöbetler şeklinde geliyor ve her seferinde onu sarsıyordu. Şimdiye kadar böyle bir hastalığı görmediğim, duymadığım için de ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum. Üstüne varmak, kızmak, bağırıp çağırmak belki de yanlış olacak, nöbeti büsbütün kamçılayacaktı. Belki de huyuna gitmek, söylediklerini kabul etmiş görünmek krizi atlatması için daha iyi bir yoldu. Bu kez bunu deneyecektim. Bakalım ne olacak, nasıl davranacaktı. Ama artık kuşkum kalmamıştı, karşımda ruhen hasta biri vardı. Bu hükme varınca kızgınlık göstermemin bir anlamı olmadığını anladım.

“Fakat ben seni seviyorum” diye fısıldadım.

Boş bakışlarla beni süzdü.

“Seviyor musun? Hiç seven bir insan sevdiği kadını yalancılıkla itham eder mi, ruh hastasısın der mi? Sen bana inanmıyorsun Orhan.”

İnanmıyordum tabii. Ama vardığım hükümden sonra yüzüne karşı bunu söyleyemezdim ki.

“İnanıyorum” diye fısıldadım.

İskemlesini itip ayağa kalktı. “Üzgünüm, ama bu ilişki burada bitti. Ne amaçla böyle davrandığını hiç anlamadım. Seni artık hayatımdan siliyorum.”

Palavraydı tabii. Nöbeti atlatınca yine koşup bana gelecekti. Bunu biliyordum, daha önce de bunu yapmıştı. Başımı salladım. “Sen nasıl istersen” dedim.

Elissa gitmişti...

Onu durdurmaya çalışmadım.

Nasıl olsa, bir süre sonra geri gelecekti. Bunu biliyordum artık.

Arkasından uzun uzun düşünmeye başladım. Elissa'yı gerçekten de çok seviyordum, ona âşıktım, ama hasta olduğunu yeni yeni öğreniyordum ve tabii bu bende hayal kırıklığı yaratmış ve üzülmeme neden olmuştu. Kahvaltı masasından kalkmadan kendime bir çay daha koydum.

Paldır küldür evi terk edişini arkasından hüzünle seyretmiş fakat uğurlamak için arkasından kapıya kadar bile gitmemiştim. Biliyordum, nöbet geçince toparlanacak yeni bir bahane yaratarak yine geri dönecekti. Nöbet anlarının dışında gayet zeki bir insandı; onu sadece güzelliği için değil zekâsı, yumuşaklığı, olağanüstü içtenliği ve sıcak yaklaşımlarıyla da seviyordum. Ama o bir hastaydı. Zaman zaman rahatsızlığı tutunca tahammül edilmez biri oluyordu.

Nasıl bir illetti bu?

Çevremde, arkadaşlarım arasında tanıdığım bir nörolog veya psikiyatr yoktu ki onlara danışıp, hatta gerekirse muayene ettireyim. Ne yapacağımı kara kara düşünmeye başladım. Onu kaybetmek istemiyordum.

Sonra birden aklıma arkadaşım avukat Rıfat geldi. Ökten ailesiyle bağlantısı vardı; gerçi bu ailenin hasımlarının avukatlığını yapıyordu, ama aileyi yakından tanıdığını da biliyordum. Birden ona telefon edip bilgi almayı düşündüm. Emin değildim tabii, ama bizim Rıfat'ın kulağı deliktir ve çevresindeki tüm dedikoduları da bilirdi.

Yerimden kalkıp telefonumu aldım ve Rıfat'ı aradım. Günün bu saatinde duruşmada olması mümkündü, ama telefonunun ikinci çalışında açtı. Her zaman ki gibi önce sitem etti.

"Ooo, hangi dağda kurt öldü de beni aramayı akıl ettin, Orhan Bey" diye sitem etmeye başladı. Doğrusu onun sitemlerine hiç katlanacak halde değildim. Hemen sordum.

"Neredesin şu an?"

"Nerede olacak, adliye koridorundayım tabii. Duruşma sıramın gelmesini bekliyorum."

"Anladım. Meşgulsün."

Sesimin tonundan önemli bir arayış sebebim olduğunu sezinlemişti tabii. Birden ciddileşti.

"Ne oldu, bir şey mi var?"

"Evet, var. Seninle acele görüşmek zorundayım."

"Hayrola? Meraklandırıyorsun beni."

"Ne zaman görüşebiliriz?"

"Sen ne zaman istersen."

“İyi. Öyleyse bu akşam bana uğrayabilir misin?”

“Olur. Akşam beş sularında şendeyim.”

Teşekkür edip kapatmıştım.

O günü oldukça huzursuz geçirdim. Elissa aklımdan hiç çıkmıyordu. Bir ara aklıma kocası Kıvanç takıldı; ne biçim adamdı bu, karısının rahatsızlığıyla hiç mi ilgilenmiyordu? Mutlaka Elissa ona da bu tür yalanlar söylemiş olmalıydı, insanın öyle güzel bir karısı olur da ilgisiz kalabilir miydi? Ama günahını da almamalıydım, belki de kapı kapı doktorlar dolaşmış ve bir netice alamamış da olabilirdi. Fakat elimde olmadan yine de kocasına bozuluyordum, en azından onu bu kadar başıboş bırakmamalıydı.

Rıfat tam söylediği saatte evime geldi. Yüzümdeki ciddi ve endişeli ifadeyi görünce merakının daha da arttığını sezinlemiştim. Sabırla konuşmamı bekledi. Doğrudan konuya girdim.

“Ökten ailesinin gelinlerini tanıyorsun, değil mi?” diye sordum. Yüzünde hemen bir hayret ifadesi oluşmuştu. Ama belli etmemeye çalışarak sorumu cevapladı. “Evet, tanıyor sayılırım. Her ikisiyle de birkaç kere görüşmüştüm. Neden sordun?”

“Ailenin küçük oğlu Kıvanç eşinden boşandı mı?”

Rıfat şaşkınlıkla yüzüme bakmaya devam etti. “Bilmem. Haberim yok. Ama boşanmış olsa mutlaka duyardım. Çünkü o ailenin alacaklılarının yarattığı bir avukat ordusu var. Çoğunu tanırım, bir boşanma olsa, herhalde haberdar olurdum.”

Ben de öyle tahmin etmiştim zaten. Boşanması da yalandı, hiç evlenmemiş olması da. Üsteledim, “Kıvanç’ın karısı Gül Hanım’ın resmini görsen mutlaka tanırsın, değil mi?”

“Tanırım, tabii.”

“Gel öyleyse benimle” dedim ve Rıfat’ın kolundan çekerek üst kattaki atölyeme sürükledim. Avukat arkadaşım hâlâ ne olduğunu anlamamıştı. Peşimden atölyeye girdi. Elissa’nın henüz tamamlanmamış resmini göstererek, “Bu o mu?” diye sordum.

Tablomda Elissa’nın çehresi tüm güzelliğiyle duruyordu. Resme bakan Rıfat şaşkınlığını belirten bir ıslık çıkardı dudaklarından.

“Benle dalga mı geçiyorsun, Orhan? Bu resimdeki hatun fıstık gibi biri yahu. Gül hanım, kaknem, somurtuk, tatsız biridir. Kesinlikle bu o değil.”

Birden aptallaşmıştım.

“Emin misin?” diye kekeledim.

“Eminim tabii. Köşklerinde birkaç defa kadınla konuştum.”

Titremeye başlamıştım. Halimi gören Rıfat homurdandı.

“Peki, resimdeki bu hanım kim?”

Omuzlarım çökmüştü. “Kendini Gül Ökten diye tanıtan bir kadın.”

Arkadaşım sırıtarak homurdandı. “Dalga geçiyorsun.”

“Hayır, doğruyu söylüyorum.”

“Fakat tablondaki kadın kesinlikle sözünü ettiğin kişi değil. Buna yemin edebilirim.”

Yüksek sesle, “Lânet olsun!” diye homurdandım.

“Neler oluyor, yahu?” diye sordu Rıfat.

Arkadaşıma cevap verecek halde değildim. Elissa’nın poz verirken oturduğu kanepeye çöküp kaldım. Yanıma yaklaşan Rıfat tebessüm ederek sararan yüzüme bakıyordu.

“Galiba bir şeyler sezinliyorum. Aldanmıyorsam sen bu tablodaki kadına âşıksın.”

Gerçeği Rıfat’tan saklamak gereği duymadım. “Evet, âşığım” diye fısıldadım.

“Ee? Sorun nedir öyleyse? Bir isim benzerliği olamaz mı?”

“Hayır, olamaz. Kocasının adının Kıvanç, kayınbiraderininse Kemal olduğunu söyledi bana. Bu kadar tesadüf bir araya gelemez.”

“Şey... Bu hanım niye kendisini gerçek Ökten ailesinin gelini olarak tanıttı sana? Amacı ne olabilir?”

“inan bir fikrim yok” diyebildim. Ama beynimde çöreklenen bir sürü kuşkumdan ona söz etmedim. Rıfat bana o ailenin bildiği özelliklerini anlatmaya çalıştı. Artık onu can kulağıyla dinlemiyordum, asıl öğrenmek istediğim şeyi öğrenmiştim zaten. Elissa, Gül Ökten değildi fakat kimin nesiydi ve bana neden öyle söylemişti?

***

O gece evden dışarı çıkmadım. Aklım karma karışıktı. Elissa’nın bir dolaplar çevirdiği kesindi, ama beni ilgilendiren bana olan yaklaşımıydı. Beni sevdiğini hissediyordum; bir erkeğin bunu anlamaması için kör olması lâzımdı.

Rıfat gittikten sonra sevgilimle aramızdaki ilişkiyi uzun uzun analiz etmeye çalıştım. Çözemediğim o kadar çok mesele vardı ki. Düşündükçe aklım daha da karışıyordu. Bu akşama kadar Elissa’nın psikolojik bazı sorunları olduğunu varsaymıştım. Ama şimdi onun hasta olmadığını düşünüyordum. Fakat inkâr edilemez gerçek bana yalanlar söylediğiydi;

önce bunun ruhsal bir hastalıktan kaynaklandığını sanmıştım, ama bu sabah ki kahvaltıda yaptığımız konuşmada sevgilim galiba bana ilk defa gerçek yüzünü göstermek niyetiyle açıklamalar yapmaya kalkışmış, ben de onu illetli bir olarak görmüştüm.

Belki bu vesileyle ilişkimizin sona ermesi benim için hayırlı olmuştu. Benim durgun, monoton ve renksiz geçen hayatıma uygun biri değildi. Fazla hareketli, delişmen, sorumsuz ve ne yazık ki galiba fazla maceraperest bir kadındı. Kayınbiraderim diye söz ettiği adamla Çukurcuma'daki eve götürüp bıraktıkları tabloları hatırlamıştım şimdi. Evli değilse, bana Kemal diye bahsettiği o adam kayınbiraderi olamazdı. Üstelik birbirlerine çok yakın görünüyorlardı.

Düşündükçe ilişkimizin işin içinden çıkılmaz bir muammaya dönüştüğünü görüyordum. Hatta Elissa gözümde esrarengiz bir tipe dönüşüyordu. Bana kocam diye tanıttığı adam da garipti; aslında onun Ökten ailesinin gerçek bir ferdi olmadığını tahmin etmeliydim, o ilk buluştuğumuz yemekte adam sadece gümrük komisyonculuğundan konuşmuştu.

Ne var ki bir süre sonra Elissa'dan kopamayacağımı fark ettim.

Ona sırılsıklam âşık olmuştum. Bu kaçıncı olaydı, aramızda hır gür çıkıyor, koptuğumuzu sanıyor fakat sonra şiddetle birbirimizi arzulayarak dönüyorduk. Kendimi aldatmaya çalışmamalıydım, henüz kendimi Elissa'dan kopacak kadar güçlü görmüyordum. Fakat beni düşünceye sevk eden nedenlerden biri de bu kadına gösterdiğim zaaftı. Hatta zayıflayan irademden korkmaya başlamıştım.

İşin ilginç yanı, Elissa'nın o gece bile gelebileceğini düşünmemdi. Onun da beni sevdiğine inanıyordum. Sonra birden irkildim ve acı gerçeği kabullendim. Sevgilim hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tüm anlattıkları yalanlar üzerine kuruluydu. Ona ulaşabileceğim tek şey cep telefonunun numarasıydı.

Fakat bir daha beni aramazsa ne yapabilir, ona nasıl ulaşırdım.

İlerleyen saate aldırmadan iki kere telefonla aradım. Telefon çalıyor, fakat açılmıyordu.

Yarım saat sonra bir daha şansımı denedim; Elissa bu kez telefonunu kapatmıştı, işte o zaman içime bir acı düştü, galiba bir daha bana yüz vermeyecekti.

2

Hava iyice kararmış, sokaktaki evlerin ışıkları çoktan yanmıştı. Çukurcuma şehrin pek yenilenmeyen semtlerinden biriydi. Çocukluk yıllarımdan hafızamda kalan görüntüler aynen devam ediyordu. Elissa'nın Kemal dediği o sarışın adamla birlikte geldikleri ve arabanın bagajından iki tablo çıkarıp bıraktıkları evi rahat görebileceğim bir yerde durmuş, o haneyi gözetliyordum.

Evin tüm ışıkları sönüktü.

Niye mi o evi gözetliyordum? Aslında bu sorunun cevabını tam olarak bilmiyordum ben de, ama Elissa muammasında beni çözüme götürecek sırrın bu evde toplandığına inanıyordum. Bu rastlantı olamazdı, sevgilimle kendi sergimde tanışmıştım, sonra ondan hoşlanıp bana modellik yapmasını istemiştim ve aramızdaki ilişki böyle başlamıştı. Fakat aynı zamanda ilgimi çekecek başka olaylar da olmuştu, örneğin Elissa'nın ressam arkadaşı Yekta'ya da modellik yapmıştı. Oysa bana ilk defa modellik ettiğini söylemişti. Bu onun yakaladığım ilk yalanıydı. Sonra birbiri peşine birtakım tutarsız olaylara şahit olmuştum. Sevgilimin, Ökten ailesinin gelini olmaması, kayınbiraderim diye söz ettiği yakışıklı adamla bu eve gelip tablo bırakmaları ve Celâl İpek denen adamın anlattıkları kafamı iyice karıştırmıştı. Ortada henüz aydınlığa çıkaramadığım dönen birtakım dolaplar vardı ve bunlar tahminimce Elissa'nın modellik yaptığı tablolarla ilgiliydi.

Çeşitli ihtimaller kafamda şekilleniyordu, ama kesin bir karara varamamıştım henüz. Yine de kesin olan şey birtakım kirli dolapların döndüğüydü ve ne yazık ki Elissa bu karanlık olayların odağındaki kişilerden biriydi. Sanırım henüz ne olduğunu tam bilmesem de yasadışı resim ticareti yapılıyordu ve gözetlediğim bu ev, o ticareti yapan çetenin gizli deposuydu. Yanılmıyorsam, resimler önce bu evde toplanıyor sonra alıcılara gönderiliyordu.

Bu aklıma gelen bir ihtimaldi, ama pek de mantıklı gelmiyordu bana. Sanki aksayan, anlamsız gelen bir yanı vardı. Sabırla işi sürdürmeye ve gizemi çözmeye kararlıydım. Bu evde toplanan resimler arasında henüz benim tablolarım yoktu, ama emindim ki, kalbimi çalan kadının modellik yaptığı bir yığın resim vardı.

Yapmam gereken en mantıklı iş, boşverip uzaklaşmaktı; ortada yasadışı bir faaliyet varsa bununla polis ilgilenmeliydi, ama böyle davranamayacağımı çok iyi biliyordum, çünkü sevdiğim kadın da bu çetenin bir elemanıydı.

Gözlerimi eski, yıpranmış, en azından seksen senelik ahşap iki katlı evden alamıyordum bir türlü. Beynimde dans edip duran bir yığın sorunun cevabını bu evde yattığına adım gibi emindim, iki de bir saatime bakıyordum. Yedi buçuk olmuştu ve gözetlediğim evde hâlâ tek bir ışık yanmamıştı.

Oysa burada birilerinin yaşadığını biliyordum. Hava soğuktu ve dikkat çekmemek için arabamın dışında bekliyordum, üşümeye başlamıştım. Hatta bir ara lanet olsun deyip gözetlemeyi bırakmak da aklımdan geçti. Nefsimle bu tartışmaya girişmiştiğim sırada, yaşı elli civarında, kısa boylu, tıknaz bir kadın evin önüne gelip durdu. Sırtında kısa boyunu daha da sakil gösteren uzun bir palto, başında da sıkıca örten bir eşarp vardı. Çantasından çıkardığı bir anahtarla kapıyı açıp içeri girdi ve gözden kayboldu. Az sonra evin ilk katında yanan ışık bütün perdeleri kapalı pencerelerden görülüyordu. Evi gözetleyişim hiçbir plana bağlı değildi, daha açık bir ifadeyle; buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum. Beni buraya çeken tek şey önsezilerimdi.

Burada resimlerin depolandığına inanıyordum. Sevk edilecekleri sahiplerine gönderilmeden önceki saklama mahalli olmalıydı.

Daha önce gördüğüm adam, herhâlde az önce içeri giren kadının kocası olmalıydı. Evde kaç kişi yaşıyordu bir fikrim yoktu tabii. O an çılgınca bir fikre kapıldım; bu eve girmek istiyordum, içerde kaç resmin saklandığım, daha ötesi, o resimlere Elissa'nın modellik yapıp yapmadığını öğrenmek istiyordum. Bu isteğimin de saçma olduğunu farkındaydım, ama kendimi alamıyordum.

Kuşkusuz kapıyı çalıp içeri giremezdim. Kadın beni içeri sokmazdı. Daha sonra aklıma çılgınca bir fikir geldi. Biraz tehlikeli olacaktı, ama denemeye değerdi doğrusu. En azından aptalca merakımı gidermeye yarayabilirdi. Hızla az ilerde bıraktığım arabama döndüm. Yarın buraya tekrar gelecektim.

***

Eski bir tablomdu. Şöhretimin yayılmadığı, adımın sanat çevrelerinde daha yeni yeni konuşulduğu devrelerde yapmıştım o resmi. Kemerburgaz'daki bir çeşmenin önünde testilerine su dolduran köylü kızlarının resmiydi. Nedense pek beğenmezdim. Atölyemde nereye tıktığımı bile hatırlamıyordum. Arayıp buldum, sonra bir güzel ambalaj kâğıdıyla sarıp sarmaladım. Akşam altı sularında da Çukurcuma'ya gitmek üzere yola çıktım. Bu kez arabayı malum evin tam önünde durdurdum.

Heyecandan yüreğim deli gibi çarpıyordu.

Tehlikeli bir işe kalkıştığımın farkındaydım, ama aklımdan geçenlerin doğruluğunu kanıtlayamazsam hasta olacaktım. Kafaya takmıştım artık ve geri dönemezdim. Alt kattaki ışıklardan biri yanıyordu. Umarım evde sadece o kadın olurdu. Onun cahil biri olduğunu biliyordum, bu işlerden hiç anlamadığı belliydi, ama Elissa'yı ilk defa takip ettiğim sırada gördüğüm adam evde olursa başım ağrıyabilirdi.

Derin bir soluk alıp, tablomu da koltuğumun altına sıkıştırarak arabadan indim. Kapıyı çaldığımda yüreğim duracak gibiydi. Kapıyı o kadın açtı. Beni tanımadığı için yüzüme yadırgayarak baktı bir süre. Belirgin bir Anadolu şivesiyle, "Kimi aramıştınız?" diye sordu.

Tabloyu sokak kapısının biraz kenarına koymuş elime de sanki arıyormuş gibi evin daha önceden bir kâğıda yazdığım adresi almıştım. Adresi kadına okudum, "Burası mı?" diye sordum.

"Evet" diye başını salladı.

Ama kuşkulu bir şekilde yüzümü bakıyordu. Kadındaki huzursuzluğu hissedince onu rahatlatmak için fısıldadım. "Bir resim getirmiştim de."

Bu kez işkillenmiş gibi beni süzdü. "Ne resmi?"

"Bilmem. Beni ressam Yekta Bey yolladı, bu tabloyu bu adrese getirmemi istedi. Sizin haberiniz yok mu?"

Benim zararsız biri olduğumu anlamıştı, ama yine de tereddüt yaşıyordu.

"Öyle birini tanımıyorum" dedi.

Şaşırmış numarası yaptım. "Yanlış adres mi verdiler acaba" diye söylendim. Kadın bir şeylerden şüphelenirse planım yatabilirdi. Tabloyu alıp arabama doğru yürümeye kalkışmıştım ki, "Durun bir dakika" diye mırıldandı kadın. "Kim gönderdi demiştiniz?"

"Yekta Bey... Ressam..."

"Kocam böyle işler yapar, ama ben anlamam. En iyisi siz bir saat sonra gelin, onunla konuşun."

Başımı iki yana olumsuzca salladım. "İmkânsız, bu akşam çok işim var. Bekleyemem."

Kadın karar veremiyordu. "Öyleyse Selim'in dükkânına gidin."

"Selim kim?"

"Eşim."

"Dükkânın yerini bilmiyorum ki!"

"Buraya yakın. İki yüz metre ilerdedir."

"Tamam. Oraya bir uğrayayım."

Kadın bana eşinin dükkânının tam yerinin tarif etmişti.

***

Dükkânı bulmakta zorlanmadım, kadının verdiği tarif üzerine elimle koymuş gibi buldum. Ufak bir dükkândı. Ama beni bir sürpriz bekliyordu; dükkânın sahibinin kadının kocası olacağını düşünmüştüm, oysa asıl sahibi arkadaki masanın başına geçmiş oturan zayıf, uzun boylu, çenesinde seyrek keçisakalı olan, entel kılıklı bir adamdı. Kadının kocası da oradaydı, ama onun dükkânda çalışan yardımcı olduğunu daha içeri girer girmez anlamıştım. Sergilenen eşyaların tozunu almakla meşguldü. Burası sıradan, ucuz tablolar satan bir yerdi ve biraz hayretime mucip olmuştu. Ama asıl sürprizi sonradan yaşadım.

Benim kapıdan içeri girdiğimi gören entel kılıklı dükkân sahibi hemen yerinden fırlamış, “O, bu ne şeref, ünlü ressamımız bizim mütevazı dükkânımızı ziyaret ediyor. Buyurun Orhan, buyurun lütfen” diye ayağa fırlamıştı.

Elimde tablomla öylece kalakalmıştım. Beni tanıyacaklarına ihtimal vermemiştim doğrusu, ama ne de olsa ünlü bir ressamdım ve camiadan birinin tanıması doğaldı. Bozuntuya vermedim, çaresiz gülümseyerek içeriye girdim.

Adamcağız bana saygıyla yer göstermişti oturmam için. “Sizi buralarda görmeye pek alışık değiliz” diye iltifat etti aklınca. Ben de gülümsedim. “Böyle yerler her zaman ilgimi çeker, içerde ne var, ne yok diye bir bakayım dedim.”

Sonradan adının Ekrem olduğunu öğrendiğim adam tam bir alçakgönüllülükle, “Aman Üstat” diye mırıldandı. “Burada sizin yaptığınız kalitede veya sizin zevkinize uygun eserler bulamazsınız tabii ki. Bizimkiler halka hitap eden, amatör çalışmalardır. Çerçeve işleri de yapıyoruz, ekmek paramızı çıkarıyoruz işte.”

Lâkin bunları söylerken bir yandan da koltuğumun altındaki resimle ilgilenmeye başlamıştı. Doğrudan sormamakla beraber gözü iki de bir yanımdaki tabloya kayıyordu. Kadının kocası olan yanındaki yardımcı da sanki beni tanıyormuş gibi bir yandan temizlik işlerine devam ederken, bir yandan da çaktırmadan beni süzüyordu.

Beynimdeki soru şimdi daha da genişlemişti. Acaba bu dükkân bazı kıymetli ressamların elinden bir şekilde toplanıp sonra resimden anlayan bazı koleksiyonculara fahiş fiyatlarla satılmak için bekletilen bir depo muydu? Etrafa şöyle bir göz attım; adamın masasının biraz gerisinde nereye açıldığı pek belli olmayan bir kapı vardı. Toplanan resimler rahatlıkla orada saklanabilirdi. Etrafta sergilenen resimlerin çoğu spatulla

yapılmış, ucuz ve sıradan tablolardı gerçekten. Ama Ekrem denen adamın resimden anladığı kuşkusuzdu.

Nihayet merakım yenemeyen adam yanımdaki üstü örtülü tabloyu işaret ederek, “O resmi satın mı aldınız?” diye sordu.

Belki evet, diyerek geçiştirmem lâzımdı, ama karşımdaki adam meraka kapılıp satın aldığımı veya bir ressam arkadaşımın hediyesi olduğunu düşünerek bakmaya kalkışabilirdi. Beni bir ressam olarak iyi tanıdığını ve fırçamın hatlarını, tarz ve tekniğimi biliyor olabilirdi. Gerçeği söylemeye karar verdim birden.

“Hayır” dedim. “O benim yaptığım bir tablodur.”

Gözleri ışıldamıştı birden.

“Yoksa satmayı mı düşünüyorsunuz?” diye mırıldandı kısık bir sesle.

Yine, “Hayır” dedim gülümseyerek. “Onu birine hediye edeceğim.”

Hafif neşesi kaçmış gibi yüzüme baktı.

“Doğrusu çok şanslı biriymiş hediye edeceğiniz kişi” dedi. “Manevi değeri bir yana tablolarınızın yüksek fiyatlarla satıldığını işitmiştim.”

Hiç tevazu göstermeyerek sırıttım. “Evet, öyle.” Ama şimdi oyun oynama sırası bana gelmişti. “Bu tablomu genç ve güzel bir hanıma hediye etmek düşüncesindeyim” diye devam ettim.

“Doğrusu şanslı bir hanımmış.”

“Bana modellik yaptı. Bu kendisine borcumdur artık.”

Model kelimesi ne hikmetse yüzünde kısa bir an gölgeler yaratmıştı. Gözümden kaçmadı. Sanki o ilgisi de kaybolmuş gibiydi.

“Belki tanırsınız” dedim.

İlgilenmezmiş gibi görünerek mırıldandı. “Ben ressamlara modellik yapan kişileri pek tanımam, ama yine de bir söyleyin.”

Böyle diyeceğini tahmin etmiştim.

“Ona Elissa derler dostları. Çok tatlı bir kızdır.”

Ekrem renk vermemişti. Ama asıl yanında çalışan adamın irileşen gözlerinin üzerime çevrildiğini hissettim. Yardımcı da bir şekilde beni tanıyor olmalıydı, adımı duymaktan çok, tablomu modelime hediye edeceğim diyince irkilmişti, özellikle de Elissa adını duyduktan sonra. Artık bu dükkânda bir dolaplar döndüğünü, gizli kapaklı bir şeyler çevrildiğini anlamıştım.

Ekrem daha zeki bir adamdı tabii, olumsuz bir eda ile başını salladı.

“Ne yazık ki, o isimli bir model tanımıyorum” dedi.

Buna hiç şaşırmadım, tanıyorum demesini beklemiyordum zaten. Fakat bana bir ricada bulundu. "Üstadım acaba eserinize bakmama izin verir misiniz? Siz yaşayan en büyük ressamlardan birisiniz, itiraf edeyim ki eserleriniz beni daima heyecanlandırır. Son serginizdeki "Ada da Bahar" adlı tablonuzun karşısından ayrılamamıştım."

Vay canına diye mırıldandım içimden. Yalan söylemiyordu, gerçekten de son sergimde en fazla beğenilen resimlerimden biriydi o. "Pekâlâ" dedim.

Ekrem yerinden kalkıp heyecanla tablomun üzerindeki ambalaj kâğıtlarını yırtarken, "Siz hiç merak buyurmayın" diye fısıldadı. "Bizim İlyas size onu daha şık bir biçimde sarar." Sonra yardımcısına dönüp, "Hadi İlyas, beyefendiye demli bir çay hazırla, her zaman böyle kıymetli bir misafirimiz olmaz" diye seslendi.

Ekrem gerçekten tablonun karşısına geçip derin bir heyecanla resmimi seyrederken hiç ummadığım bir şey oldu ve İlyas getirdiği çay fincanını uzatırken, benim bile zor duyacağım bir ses tonuyla, "Çıkınca dışarıda beni bekleyin" dedi.

Bir an hayretle adama bakakaldım.

Daha fazla bir şey sormama gerek yoktu. Sanırım aradığım fırsat ayağıma gelmişti. Şimdi heyecanım daha da artmıştı ve ilginç birtakım gelişmelerin olacağın! anlamıştım.

Ekrem tablomu metheden birtakım cümleler sıraladı, ama hiçbirini can kulağıyla dinlememiştim. Aklım fikrim İlyas'ın fısıldadığı cümledeydi artık. Ekrem'in yardımcısı tablomu yeniden itina ile ambalajlamıştı. Çayımı içtikten sonra izin istemiş ve dükkândan ayrılmıştım.

Arabama bindikten sonra biraz uzaklaşmış, sonra arabanın burnunu çevirerek dükkânın çıkışını görecek şekilde beklemeye başlamıştım. Bir süre sonra Ekrem ayrıldı dükkândan; anlaşılan İlyas'da dükkânı kapatıp peşinden çıkacaktı.

Tahmin ettiğim gibi de oldu. Kepenkleri indiren yardımcı daha o sırada heyecanla etrafta beni aramaya başlamıştı bile. Ekrem olmadığı için daha rahattım. Arabanın kapısını açıp kendimi gösterdim.

İlyas koşa koşa yanıma gelmişti. Yan kapıyı açıp içeriye atladı. Heyecanım doruktaydı artık. Adam ilk laf olarak, "Ben sizi tanıyorum, Orhan Bey" diye söylendi. Son derece telaşlı ve ürkek bir hâli vardı. Ben bozuntuya vermeden sordum.

"Beni burada bekletmenin sebebi nedir İlyas Efendi?" dedim.

Heyecanına rağmen pişkince yüzüme baktı. “Önünde sonunda geleceğinizi biliyordum” diye fısıldadı. Gayet sakin, “Dükkâna mı?” diye sordum.

“Hayır, Elissa Hanım’ın izini bulmaya.”

Artık aynı ipte oynayan iki cambaz gibiydik. Dikkatle onu süzüyordum. İlyas konuşmaya devam etti. “Ben fakir bir adamım Orhan Bey, ama namusluyumdur. Size de kötü bir oyun oynamaya kalkıştılar. Neler olduğunu çok iyi biliyorum. Konuşmamız lâzım. Bildiğim her şeyi size anlatabilirim.”

İlyas’ın tipinden hiç hoşlanmamıştım. Konuşma tarzı da bende şüpheler uyandırmıştı. Daha da ötesi havada pis bir tuzak kokusu alıyordum.

“Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum” diye ısrar ettim. “Anlıyorsunuz, hem de çok iyi anlıyorsunuz. Rahat olun. Siz dükkânda Ekrem Bey’le konuşurken karım beni telefonla aradı ve sizin ziyaretinizden bahsetti. Önce evime gitmişsiniz.”

Gerçi İlyas’tan hoşlanmamıştım, ama göründüğünden daha zeki biri olduğunu kabul etmek zorundaydım. Kaşlarımı çatıp bir daha esmer yüzüne baktım.

“Ne anlatmaya çalışıyorsun sen?” diye çıkıştım. Sesimin tonu sertleşmişti.

“Durum tahmin ettiğiniz gibi değil. O genç kızın günahını almayın, O masum.”

Bu kez gürledim. “Benim kimseyi itham ettiğim yok.”

Aniden pişman olmuş gibi durakladı. Konuşmasını kesti, hatta yüzünde belirgin bir pişmanlık ifadesi oluştu. Kısa bir kararsızlık anından sonra arabanın kapısını açıp bir ayağını dışarıya uzattı. İlyas’ın gideceğini anlamıştım. Adama sert davrandığım kafama dank etti, ama huylanmıştı bir kere. Arabamdan çıkarken, “Kusura bakmayın, galiba yanıldım” dedi.

Peşinden, “İlyas!” diye birkaç kez seslendim, ama pire gibi sekerek yokuştan aşağıya hızla inmeye başlamıştı ve bir daha durup arkasına bakmadı.

***

Öyle kalmıştım arabanın içinde.

Aptal gibi davranarak adamın konuşmasına, anlatacaklarına, vereceği bilgileri açıklamasına engel olmuştum. Homurdanmaya başlamıştım.

İsteğim bu adamı konuşturmak, dönen dolapları çözmek, bu belirsizlik içinde Elissa’nın rolünü öğrenmek değil miydi? Üstelik adam kendi ayağıyla önüme gelmişti. Daha ne isteyebilirdim ki?

Düpedüz aptallık etmiştim. Az sonra hırsımdan köpürmeye başladım. Ayrıca İlyas beni sevgilime götürecek bir köprü de olabilirdi. Sevgilime ulaşmak için elimdeki tek veri telefonunun numarasıydı, ama Elissa aramalarıma karşılık vermiyordu. Ne evini biliyordum ne de çevresini.

Sonra biraz sakinleşmeye başladım.

İlyas'la ilk karşılaşma olumsuz sonuçlanmıştı, ama ona her an yeniden ulaşma şansım vardı. Hatta bir an peşinden evine gitmeyi bile aklımdan geçirdim. Ama o kadar acele etmemin de anlamı yoktu. Önce her şeyi enine boyuna bir daha düşünmeliydim. Nasıl olsa zamanım vardı. Arabayı çalıştırıp ağır ağır evime yollandım.

Bu kadın beni öldürecekti, yokluğuna tahammül edemiyordum, ama bir araya gelince de durmadan hırlaşıyorduk. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ama onsuz geçen her gün her saat, içimdeki özlemi daha dayanılmaz kılıyordu. Artık telefonlarıma da cevap vermiyordu. Oysa, her saat başı onu ısrarla arıyordum.

Hayat düzenim, dengem bozulmuştu; değil çalışmak, evde olduğum zamanlar yemek bile yemiyordum doğru dürüst. Ümitsizlik ve çaresizlik beni yeniden içkiye itmişti. Çukurcuma'dan döndüğüm gecenin saat onunda artık rutin hale getirdiğim aramayı tekrarladım. Telefonun açılmayacağını biliyor, ama yine de bekliyordum.

Bu kez birden Elissa'nın gürleyen sesini duydum.

"Ne laf anlamaz adamsın sen! Kaç kere sana beni aramamam söyledim. Bitti bu ilişki, hâlâ kafana sokamıyor musun? Artık seni görmek istemiyorum."

Bangır bangır bağırıyordu.

Kızgınlığı çok belliydi.

"Ben de seni görmek istemiyorum" diye fısıldadım. Palavraydı tabii.

"Eee? Öyleyse her saat başı beni niye rahatsız ediyorsun?"

"Sadece şu resmi bitirmek istiyorum."

Bir an durakladı.

"Ne yaparsan yap, umurumda değil. Modelsiz tamamla."

"Denedim, ama olmuyor. Seni karşımda görmedikçe çalışamıyorum."

"Öyleyse kendine başka bir model bul."

inler gibi mırıldandım. "Şaka mı yapıyorsun? O resme bütün ruh veren şey senin güzelliğindi. Hangi model o güzelliği geri getirebilir!"

"Sana yalvarıyorum. O resim bitinceye kadar dişini sık. Sonra istersen beni terk et, bir daha hiç arama. Her şeye razıyım."

“Olmaz.”

“Söz veriyorum, dilersen ağzımı açmayacak, tek kelime etmeyeceğim.

Sanki inadı kırılmış, direnci biraz hafiflemiş gibiydi. Israra devam ettim.

“Bu resim benim için çok önemli. Tamamlanırsa çok değerli bir eser yaratmış olacağıma bütün kalbimle inanıyorum.”

“Beni hiç ilgilendirmiyor.”

“Lütfen, beni kırma Elissa. Bu senden son ricam.”

Sevgilim birkaç saniye daha düşündü. Sonra o bağırtılı ses temposuyla homurdandı.

“Tamam. Ama bana elini sürmeye kalkışırsan, inan senin gözlerini oyarım. Artık senden nefret ettiğimi sakın unutma. Anladın mı?” “Anladım, Elissa. Söz veriyorum. Sana kesinlikle dokunmayacağım. Ne zaman çalışmaya başlayabiliriz?”

Yine biraz düşündü. “Yarın onda gelirim” dedi ve telefonu kapattı.

Keyifle gülümsedim.

Bütün kadınlar böyleydi; gerçekten nefret etse, teklifimi kabul eder miydi hiç? Onun da beni özlediğine emindim. Ama haklı olarak beni üzecek, naz yapacak, biraz hır çıkaracaktı.

O gece gayet rahat uyudum. Çocuk gibi sevinçliydim. Ve bir de karar almıştım, artık ufak tefek kaprislerine daha anlayışlı davranacaktım, çünkü onsuz yapamayacağım kafama dank etmişti.

3

Kapıyı açtım. Yüzü bir karış asıktı. Doğru dürüst yüzüme bile bakmadı, sadece gergin bir sesle, “Acele et” dedi. “Sana sadece bir saat ayıracağım bugün. Yapacak bir yığın işim var.”

Hiç sesim çıkmadı. Yüreğim pır pır atıyordu, ama ona belli etmeden ve tek kelime konuşmadan hızla merdivene doğru yürüdüm. Gayet mesafeli ve isteklerine uyacak bir güven verme telaşı içindeydim. Tabii bir yandan da kızgınlığının ne denli gerçek olduğunun merakındaydım. Haliyle bir süre kapris yapacak, bu defa burnumu sürtmeye çalışacaktı. Haklı da sayılırdı, hakikaten onun kalbini kıracak bir yığın hata yapmıştım.

Atölyeme çıktık. Alışık hareketlerle paravanın arkasına geçip poz verirken kullandığı giysileri sırtına geçirmeye başladı. Ama tanıdığım Elissa dayanamayacak, bir yerde saldırıya geçecekti, biraz sabırlı davranırsam bu mücadeleden galip çıkacağımı biliyordum. Daha şimdiden hissetmiştim, uysal ve her istediğini kabul eden davranışlarım onu biraz şaşırtmış gibiydi. Aldanmıyorsam, önünde diz çökmemi, tüm olanlar için yeniden özür dileyip yalvarmamı bekliyordu.

Bu iyiye işaretti; bir kadın o bekleyişe girmişse zaten affetmeye meyilli sayılırdı. Ama bu sefer dikkatli davranacak ve onu şaşırtacaktım. “Verdiğiniz pozu hatırlıyorsunuz, değil mi?” diye sordum. Özellikle siz diye hitap etmiştim. Araya mesafe koyduğumu, ciddi davranacağımı hissettirmek için.

Cevap vermedi, ama başını çevirip bana öyle bir baktı ki, o bakışla sorumun anlamsızlığını yüzüme vurmak ister gibi bir hali vardı. Fırçamı elime alıp çalışmaya başladım. Aslında ona her bakışımda yüreğimde bir şeylerin eridiğini hissediyordum. Konuşmamaya özel dikkat gösteriyordum bu arada. Çalışırken bile onun güzelliğine kapılır, çenem düşer, gevezelik ederdim.

Bir ara yerinde devamlı kıpırdadığını fark ettim. Özellikle sanki sırtında bir kaşınma varmış gibi hareket ediyordu. Ölçülü tavrımı bozmadan sordum.

“Bir şey mi var, Elissa Hanım?” dedim.

Bu resmi tarzda konuşmamın onu büsbütün kızdıracağını biliyordum.

“Görmüyor musun? Sırtım kaşınıyor” dedi.

“Öyleyse biraz duralım, sırtınızı kaşıyın. Önemli değil, beklerim.”

“Tamam” diyerek elini tişörtün ensesinden içeriye sokarak kaşınmaya başladı. Öyle tatlı bir hali vardı ki, kendimi tutamayarak hafifçe

gülümsedim. Başımı önüme eğmiştim, ama gülümsediğimi görmüştü. Hemen diklendi.

“Ne sırıtıyorsun, komik mi?”

Özellikle beni paylar gibi konuştuğunun farkındaydım tabii. Normalde asla bu onun konuşma tarzı değildi ve bunu kasten yaptığını biliyordum. Kavga çıkarmak için bahane arıyordu.

“Affedersiniz” diye mırıldandım.

Bir süre kaşındı, ama hâlâ rahatlamamıştı. Sonra birden söylendi.

“Arkanı dön ve sakın kafam çevirip bakma.”

Anlamamış gibi fısıldadım. “Pardon, neden?”

“Belli ki bir saç kılım tişörtün içine düşmüş, o kaşındırıyor. Şimdi sırtımdakini çıkartıp o kılı bulacağım. Dönüp bana bakmaya kalkışırsan, gözlerini oyarım.”

O an anladım. Kaşınma hali numaraydı. Bir şekilde beni tahrik etmeye çalışıyor, dayanamayıp onu seyretmeye kalkışırsam da olay çıkarmayı bekliyordu. Belli ki, kadın denen yaratığı hiç anlamayacaktım; hem beni etkilemek istiyor hem de yaklaşmam halinde olay çıkarmayı düşlüyordu. Oysa çıplaklığı ortaya çıkınca ufak memelerini seyretmek için dayanamayıp yaklaşacağımdan emindi.

Ya sabır, deyip arkamı döndüm.

Ama istediğini yapmayacak, tahriklerinin kurbanı olmayacaktım. Beklemeye başladım. Zaman geçti. Elissa’dan ses çıkmıyordu. Nihayet seslendim.

“Tamam mı, buldunuz mu tişörtteki saçı?”

Bezgin ve yorgun bir sesle karşılık verdi. “Bulamadım hâlâ.”

“isterseniz bir de ben bakayım tişörte.”

“Saçmalama. Sen tişörte değil, çıplak memelerime bakarsın. Olmaz. Çevirme başım.”

Sustum. Bir yandan da düşünüyordum; Allah’ım nasıl bir kadına âşık olmuştum ben, fiziksel yapısına tek kelime söyleyemezdim, ama nasıl bir kişilikti bu? Yalancı, düzenbaz ve oyuncuydu, kısacası karakter özellikleriyle hiçbir erkeğin ilgi ve beğenisini çekmeyecek bir kadındı. Ya da benim kişiliğimle taban tabana zıt bir insandı. Zıt kutuplar birbirine çeker diye klişe bir laf vardır, ben buna pek kulak aşmazdım, ama şimdi ciddi ciddi düşünüyordum. Belki de birbirimizi kusursuz şekilde tamamlıyorduk; ben ağırbaşlılığı ve itidali, o ise delişmenliği ve hoppalığı temsil ediyordu. Doğrusu şu ki, Elissa her kılığa, her tipe başarıyla girmesini pekiyi beceriyordu. İlk tanıştığım sıradaki vakur,

sakin ve ağırbaşlı kadının yerinde yeller esiyordu şimdi. Daha da ilginci, ben onun bu değişik ruh hallerinden ve büründüğü davranış biçimlerinden zevk almaya başlamıştım. Aramızda on yaş fark vardı; benim duygusal yapım, onun realist davranışlarına ters düşmüştü, ama sonra roller değişmişti.

İçimden gülmek geldi.

Kuşkum yoktu. Bu kız bana âşıktı, ama ne yapmaya çalıştığını bir türlü anlayamıyordum. Amacı neydi? Onu ne kadar sevdiğimi, fena halde tutulduğumu hissetmiyor muydu hâlâ?

Düpedüz oyun oynuyorduk. Beni çıldırtmak için elinden geleni yapıyordu.

“Elissa” dedim.

“Ne var?”

“İstersen sana benim tişörtlerimden birini getireyim, onu giy.”

Bu defa “siz” diye hitap etmeyi unutmuştum.

Sert bir şekilde homurdandı. “Git getir bakalım. Ama aşağıya inerken başını çevirip bu tarafa bakmayacaksın, tamam mı?”

“Tamam.”

Gerçekten tam bir komediydi yaşadığımız. Gardırobumdan uygun bir tişört bulup atölyeye dönerken hâlâ gülüyordum. Ona bakmamaya çalışarak getirdiğim tişörtü uzatırken, “Ne sırıtıyorsun, öyle?” diye söylendi.

“Şu garip halimize gülüyorum, başka neye olacak.”

Tam başımı ona doğru çeviriyordum ki, tekrar bağırdı. “Bakma! Ne laf anlamaz adamsın sen.”

Bakmadım, ama sesim bu sefer biraz gergin çıktı.

“Elissa bu oyun daha ne kadar devam edecek, ikimizde erişkin insanlarız. Lütfen şu saçmalığı bırak artık.”

“Geldiğime yine beni pişman edeceksin. Telefonda yalvaran yakaran sen değil miydin? Sadece tablonu bitirmek istiyorum diye dil döken kimdi? Şimdi hangi oyundan bahsediyorsun? Aramızdaki ilişkinin bittiğini hâlâ anlamıyor musun?”

Yalan söylüyordu tabii. Benden gerçekten kopsa tabloyu tamamlama isteğimi kabul eder miydi hiç? Niyeti kadınsal bir zevkle beni üzmekti. Buna adım kadar emindim. Bıraksam bu hoşlandığı oyuna günlerce devam edebilirdi. Birden fikrimi değiştirdim; kollarımın arasına alıp sarıp sarmaksam, vücudunu öpücüklere boğsam, her âşık kadın gibi biraz direnecek sonra da zevkle teslim olacaktı tabii. Göz ucuyla görüyordum;

getirdiğim fanilayı açıp başından aşağıya çekmek üzereydi. Fırsat vermeden atılıp birden ince ve narin vücudunu kavrayıverdim.

Önce, “Hain, domuz” diye bağırarak karşı koymaya çalıştı. Hiç oralı olmadım. Tişörtü henüz giyemediği için bedeni hâlâ çıplaktı. Tişörtü elinden çekip fırlattım ve küçük memelerini öpmeye başladım. Şiddetle karşı koyuyordu, ama bunlar sahte çırpınışlardı. O an sevişmeye benden daha istekliydi kesinlikle. Direnişinin az sonraki sevişmemize renk ve şevk katacağını o da biliyordu. İşi daha zevkli hale getirmek için çırpınışlarına hoyratça karşılık vermeye başladım. Kuşkusuz şiddet kullanmıyordum, ama erkek gücü karşısında direnci zayıf kalıyordu. Elinden geldiği kadar boğuşmaya çalıştı benle. Bu arada öfkeyle söyleniyor, bırak beni diye söylenip duruyordu. Gariptir, ama onun direnişi, sahip olma arzumu daha da şiddetlendirmişti.

Bir ara iki kolunu bileklerinden kavradım ve başının üstüne çektim. Memeleri tamamen meydandaydı. Arzuyla meme başlarını emiyor, çılgınca öpüyordum. Yavaş yavaş gevşediğini ve aşk oyununa karşılık vereceğini sezinlemiştim. Gerçi hâlâ homurdanıyordu. Sesini kesmek için dudaklarımı ağzına yapıştırdım.

İşte her şey o an oldu.

Düzgün dişleriyle alt dudağımı öyle bir ısırdı ki, nerdeyse dudağımın koptuğunu sandım. Can acısıyla birden bıraktım Elissa’yı. Fırsattan istifade hemen toparlanıp bir kedi çevikliğiyle kanepeden fırladı. Gerçekten de canım çok yanmıştı.

“Deli misin sen? Ne yapıyorsun?” diye bağırmıştım.

“Ne dangalak adamsın sen? Seni istemediğimi anlamadın mı hâlâ? Zorla güzellik mi olur? İstemiyorum yahu!”

Öylece bakakaldım yüzüne.

Haliyle sevişme sırasında ufak tefek ısırmalar da olurdu, şiddetlenen arzuyu frenleyemeyen kişinin bunu yapması doğaldı, ama Elissa dudağımı öyle şiddetle ısırmıştı ki bu kesinlikle bir arzu ısırığı değil, kendini elimden kurtarmak için başvurduğu bir yoldu.

Yine tepem atmıştı.

Acımı hafifletmek istercesine parmaklarımı acıyan dudağıma bastırıyordum. “Lânet olsun” diye bağırdım. “Ne biçim insansın sen. Az kaldı dudağımı koparacaktın.”

Hızla paravanın arkasına koşmuş, çıkardığı elbiselerini giymeye başlamıştı.

“Bu sana ders olsun. Ama akıllanacağını hiç sanmıyorum. Bir kadına nasıl yaklaşılacağını bugüne kadar öğrenemememişsin, bu yaştan sonra da öğreneceğini hiç sanmam.”

Canım yanmaya devam ediyordu.

“Git!” diye bağırdım. “Bir daha da gelme. Artık seni görmek istemiyorum.”

Karşılık vermemişti. Çabucak giyinip alt kata inen merdivenlerin başına gelince durdu. Sanırım bana bir şey söyleyecekti. Olduğum yerde hırsla yüzüne baktım.

“Sevgilim” diye mırıldandı gülerek. “Tişörtümdeki saçı ara, bul ve çıkar. Yarın geldiğimde yine beni kaşıntı tutmasın. Çok rahatsız oldum. Ama itiraf edeyim ki memelerimi yalayışın harikaydı. Az daha sana teslim olacaktım.”

Kulaklarıma inanamıyordum.

Giderayak bir de alay mı ediyordu benimle? Bön bön yüzüne bakakalmıştım.

***

Beni o şaşkın halimle bırakarak hızla merdivenleri inmişti. O an elimde bir şey olsa kafasına fırlatabilirdim. Sokak kapısının gürültülü kapanışını işittikten sonra kendimi toparlamaya çalıştım.

Canımı çok yakmıştı, ama yanılmamıştım, aslında buraya oynaşmak niyetiyle gelmişti ve beni çıldırtmak için elinden geleni yapmıştı. Tişörtteki saç hikâyesi de uydurmaydı tabii. Pasif davranıp yakınlaşmadığımı görünce, beni baştan çıkartmak için uydurmuştu şüphesiz.

Dudağımın sızlaması devam ediyordu. Fakat gerçeği bir kere daha yakalamış gibi canımın yanmasına rağmen gülümsemekten kendimi alamadım. Elissa gibi bir kadına âşık olmak aslında Tanrı’nın bir lütfüydü. Kaç kadın bir erkeği bu kadar oyalayabilir, böyle değişik ve alışılmadık zevkler tattırabilirdi ki. Hem de bir saatten az bir süre içinde birbiriyle uyuşmayacak hazlar içinde bocalayıp kalmıştım.

Acaba son söylediği yine yalan mıydı? Yarın tekrar gelir miydi? Gelirse hiç şaşmazdım ve gelecekti de emindim. Acıdan yanan dudağıma biraz buz uyguladım. Dudağım şişmişti, hain ne kadar da acımasızca ısırmıştı. Ama acıya filan aldırdığım yoktu, dönüşünün zevki yüreğimi rahatlatmıştı.

Az önce kalktığı kanepeye ilişip bir kara aldım. Bu tempoyla yaşamaya devam edemezdim, madem bekârdı, ona evlenme teklif edecektim.

Aslında bu düşünceyi, bana bekâr olduğunu söylediği andan beri zihnimde şekillendiriyordum, ama bir türlü cesaret edip söyleyememiştim. Yaşım otuz beşe varmıştı, yeterince hızlı bir hayat sürmüştüm zaten. Artık durulmanın düzenli bir aile hayatı sürdürmenin zamanı çoktan gelmişti.

Elimde olmadan gülümsedim tekrar. Elissa ve düzenli bir aile hayati; ilk başta olmayacak, düşünülmeyecek bir kavram gibi geliyordu insana. Ama onun bu hırçınlığı, beni devamlı üzmesi, ikide bir kıvırdığı yalanlar aslında birbirimize kavuşamamaktan kaynaklanıyordu. Evlenince her şey rayına oturur, hayatımıza istikrar gelirdi.

Kısacası sabahı zor ettim.

Kararımı vermiştim artık, ne olursa olsun bu sabah sevgilime evlenme teklif edecektim tabii evime gelirse... Nedense hep geleceğini düşünüyordum; yoksa çıkarken yüzüme alaycı alaycı bakarak ettiği laf beni çileden çıkarmak amacıyla söylenmiş olabilir miydi? İçime yeniden bir kurt düşmüştü, ona güvenmek pek mümkün değildi. Sinirimden hop oturup hop kalkmaya başladım. Hatta bir ara telefon etmeyi bile düşündüm, sonra kendimi zor tuttum ve aramadım.

Evlenme konusunda acele karar vermiş de olabilirdim. Evlilik müessesi benim gibi bir insan için kutsal sayılırdı; bugüne kadar devamlı bekâr kalmamın en önemli nedenlerinin başında bu gelirdi. Sonunda hayatımı Elissa gibi biriyle birleştirmem oldukça sakıncalı sayılmaz mıydı? Bütün delişmenliklerini bir yana bıraksam da hayatında bir sürü karanlık nokta vardı. Onun hakkında doğru düzgün hiçbir şey bilmiyordum. Ne geçmişini, ne ailesini, ne de halini. Kıvanç’la evli olmadığına göre, Kemal dediği adam da kayınbiraderi olamazdı, peki o adam kimdi? Onları ilk gördüğümde edindiğim intiba birbirine âşık bir çifti. Aniden ter basmıştı. Ayrıca şu tablolar meselesi de midemi bulandıran başka bir noktaydı. Yanılmıyorsam Elissa karanlık işlere kalkışan bir çetenin üyesiydi. Yektaya olan yakınlığı da ayrı bir meseleydi. Yektayı senelerdir tanırdım; evet alkolik diyebilirdim, ama hiç yalan söylediğine şahit olmamıştım.

Soğuk terler yerini titremeye bıraktı.

Her şeyi öğrenmeden Elissa’ya evlenme teklif etmek tek kelimeyle cinnetti. Evet, aklımı başımdan almıştı, ama böyle bir sorumluğun altına giremezdim. Birden kendimi bir felâketin eşiğinde gibi hissettim. Acele alınmış bir karar hayatımı karartabilirdi.

Oturduğum yerden kalkamadım. En doğrusu evlilik konusunu hiç açmamaktı. Ayrıca hâlâ bugün geleceğinden hâlâ emin bile değildim.

Kapının zili çalındığında öyle bir yerimden fırladım ki, şaşkın bir ördek gibi ayağa kalkmış, ama önce kapıyı açmam gerektiğini düşünemeden öyle aval aval bakakalmıştım. Nihayet silkinip sokak kapısına yürüdüm. Acaba o muydu? O ise bugün nasıl bir tavır tanınacaktı.

Çekine çekine kapıyı açtım.

Eşikte durmuş gülümseyerek yüzüme bakıyordu. Bakışları şişi hâlâ inmemiş dudağıma kaydı.

İlk lafı, “Acıyor mu dudağın?” olmuştu.

“Acıyor tabii” diye söylendim.

“Kusura bakma, sevgilim” dedi. “Öyle kızmıştım ki sana, köpek gibi ısırıverdim.”

“Yalan değil, gerçekten azgin köpek gibi ısırdın.”

Uzun tırnaklı ince parmaklarını şiş dudağımın üzerinde belli belirsiz dolaştırdı. Bir yandan belime sarılırken, “Merak etme sen, bugün de o şiş dudağını öyle güzel ve uslu uslu öperim ki, ufun hemen geçiverir.”

Sanki ufacık bir çocukla konuşuyordu ve kabarmış dudağımdan “uf’ diye bahsediyordu.

Aklıma takılan bütün olumsuz düşünceleri unutuvermiş gibiydim, zaten ne zaman içtenlikle yanıma yaklaşsa, her şey aklımdan silinip gidiyordu.

“Geç içeri” diye yalancı bir öfkeyle homurdandım.

Bugün de süt dökmüş kedi gibiydi. Uslu, cana yakın ve sokulgan. Modellik yapmaya filan niyeti yoktu galiba. Çünkü pek istekli görünmeyen bir edayla, “Çalışacak mıyız?” diye sordu.

“Hayır, seninle konuşmak istediğim bazı konular var.”

“Tamam, sen nasıl istersen sevgilim, ama söz ver yine birbirimizi incitecek şekilde konuşmayalım” dedi.

“Zaten ben de bu konuya değineceğim” diye karşılık verdim. Yumuşacık bir jestle koluma girdi ve beni salona doğru sürükledi. Göz ucuyla onu süzdüm, aklı yine bir karış havada gibiydi. Gözleri sevgi dolu ışıltılarla hareleniyordu. Oturmadan önce sordu. “Bugün nasıl buluyorsun beni? Her zaman ki gibi güzel miyim?”

“Güzelsin Elissa, hem de çok güzelsin. Fakat şimdi bütün ciddiyetinle beni dinle. Çünkü aldığım çok önemli bir kararı sana açıklayacağım.”

Bu kez dikkatle yüzüme baktı, “inşallah tatsız bir şey söylemezsin yine.”

“Bilmiyorum” diye mırıldandım. “Aslında bu sabah çok düşündüm ve aklımdan geçeni açıklamak için henüz çok erken olduğuna hükmettim,

lâkin bu ilişkiyi bu şekilde yürütmemize imkân yok, ak veya kara bir neticeye bağlamalıyız.”

“Beni korkutuyorsun, Orhan. Neymiş bu mesele?”

Derin bir nefes aldım. Bir iki saniye durakladım, sonra beynimde yer eden isteği iki kelime ile özetledim. “Benimle evlenir misin?”

Sorum sanki bomba etkisi yaratmıştı Elissa’da. Gözleri irileşerek bakakaldı. Yüzündeki şaşkınlığa bir anlam verememiştim. Ama isteğimin bir sevinç yaratmadığı kesindi. Acaba algılamam yanlış mı diye yüzüne bakmaya devam ediyordum.

Şayet onun da aklında aynı fikir varsa, bir şekilde memnuniyetini belirtmesi gerekmez miydi? Oysa Elissa sanki hiç beklemediği bir teklif karşısında kalmış gibi donuklaşmıştı. Neden sonra, “Benimle evlenmek mi istiyorsun yani?” diye kekeledi.

“Niye şaşırdın bu kadar? Sana deli gibi âşık olduğumu bilmiyor musun?”

Susup kalmıştı öylece.

Yavaş yavaş içimi bir sıkıntı kaplamaya başlamıştı. Galiba teklifim çok yersizdi, en azından hiç beklemediği bir öneriydi. Suskunluğu devam edince, bu defa kırık ve hüzünlü bir sesle fısıldadım.

“Galiba hata ettim. Senin de beni sevdiğini düşünmüştüm.”

Hafifçe geri çekildi, gözleri daldı. Hatta pınarları nemlenir gibi oldu.

“Teklifin için teşekkür ederim” diye fısıldadı. “Bu isteğin beni çok gururlandırdı.”

Ses tonundan ilk tanıştığımız, sergimde karşılaştığım o güzel kızı yeniden bulmuş gibi hissediyordum. Olgun, ağırbaşlı, resim sanatından çok iyi anlayan kültürlü, hayranım gibi.

“Ama” diye devam etti sonra.

“Ama ne?”

“Biraz düşünmem lâzım.”

“Neyi düşüneceksin, Elissa?” diye inledim.

“Kemal’e durumu nasıl açıklayacağımı.”

Sanki kafamdan aşağı bir kova soğuk su boşaltılmış gibi titredim. Galiba bu kız hiç iflah olmayacaktı. Yeni bir yalana hazırlanmam gerektiğini sezinlemiştim...

4

Elissa az oturmuştu. Evlenme teklifimin onu bu kadar sarsacağını hiç tahmin etmemiştim. Evimden ayrılırken sanki bulutların ötesinde, düşüncelerle boğulmuş, hülyalara dalmış haldeydi. Bu kadarını tahmin etmiyordum. Lâkin asıl sarsılan bendim; sanırım tahminlerim doğru çıkmıştı, hayatında Kemal denen o adam vardı. Şayet giderayak o son cümleyi kullanmasa mutluluktan havalara uçacaktım. İşin ilginç yanı, hayatında Kemal'in varlığından hâlâ emin olamamamdı.

Elissa'nın sağı solu belli olmazdı, son anda bile bana acı çektirmek, üzüntülere boğmak için yalan söyleyebilir, son bir numara yapmaya kalkışabilirdi. Ama ilk defa kavga etmeden ayrılmıştık, hatta öyle ki, beni şoke eden son cümlesine rağmen, ne demek bu diye köpürmemiştim, o da son derece sıcak bir kucaklama ile bana sarılmış, zor duyulan bir sesle, "seni seviyorum" diye fısıldamıştı.

İkimizin arasındaki veda sahnelerinde bir aşamaydı bu. Soğukkanlılığımızı korumayı bilmiştik. Şimdi kafamın takıldığı nokta şuydu; Kemal kimin nesiydi? Sevgilisi mi? En makul olasılık buydu. Onları kol kola gayet neşeli bir şekilde görmüştüm zaten. O anda vardığım hüküm de buydu zaten. Başka ne olabilirdi ki?

Fakat beni seviyordu; bundan şüphem yoktu. Belli ki benimle tanıştıktan sonra da Kemal'e olan ilgisi azalmıştı, aksi halde iki gece yanımda kalması, bir hafta boyunca evime gelip modellik yerine sevişmesini başka ne şekilde açıklayabilirdim. Kafam yine karmakarışıktı, birden aklıma İlyas geliverdi. Galerici Ekrem'in yanında çalışan adamı, onu küçümsemiştim, ama o an Elissa hakkında çok şey bildiğine hükmettim. Bana ısrarla, Elissa Hanım hakkında yanılıyorsunuz, o hakikaten masum demişti. Oysa ben ona Elissa suçlu diye tek laf etmemiştim ki, Elissa'nın suçlu olduğunu düşündüğüm fikrine nereden ve nasıl varmış olabilirdi?

En azından İlyas, sevdiğim kadınla Kemal arasındaki ilişkiyi bilecek biriydi. Çünkü evine gidişleri veya Ekrem'in galerisinde onları görmesi anında aralarındaki ünsiyeti de takdir edebilirdi. Bazen özellikle kızdığım zamanlarda çok aptalca davrandığım oluyordu; örneğin dükkândan çıkıp arabama geldiği sırada İlyas'ı terslemeseydim, belki de bu muamma hakkında çok bilgim olabilirdi şimdi. Kendi kendime kızmaya başlamıştım. Adamı huylandırmıştım bir kere, belki de bana bir daha hiç açılmayabilirdi.

Yine de bu gece Çukurcuma’daki evi ziyaret etmeyi kafama koydum. Bakalım ne çıkacaktı bu işin içinden. Sevgilimin evlenme teklifime vereceği cevabı bildirinceye kadar bekleyemezdim. O geceyi zor ettim, saat altı olunca sırtıma bir kazak geçirip, kabanımı giydim ve arabama atladım.

Yol boyunca uygulayacağım taktiği planlamaya çalıştım. Hot zot etmenin, diklenmenin bir yararı olmazdı, alttan alıp, yumuşak davranmalı, ağızlarından bir şey kapmaya gayret etmeliydim. İstanbul’un keşmekeş trafiğinde biraz gecikmeli olarak Çukurcuma’ya vardım ve arabayı uygun bir yere park ettim.

Beni beklediklerini hiç sanmıyordum.

Kapıyı İlyas açtı bana. Şaşıracağını sanmıştım, ama beni karşısında görünce hiç de hayret etmedi hatta kabullenmiş bir edayla, “Buyurun, Orhan Bey” dedi. “Sizi daha önce bekliyordum.”

Bu gece herhalde benim için sürprizlerle dolu olacaktı. Buna şimdiden alışmalıydım, o nedenle hayret etmemeye çalıştım. Ama karısının beni beklemediği kesindi. Sessiz sakin, ama meraklı bakışlarla beni süzüyordu.

Beni gayet sade döşenmiş bir oturma odasına aldılar. Gayet nazik davranıyorlardı. Karısı yanımıza gelmedi, ama İlyas hürmetkâr bir şekilde karşıma geçip oturdu. Haliyle benden yaşlıydı, ama yaşımdan ziyade sanatçı kimliğime saygı gösteriyordu. Bunu hissetmiştim.

“Habersiz rahatsız ettiğim için bağışlayın, üstelik tam yemek saatine yakın bir zamanda geldim.”

“Önemli mi, Hocam? Üstelik şeref verdiniz, fakir soframıza tenezzül ederseniz pilavı birlikte kaşıklarız.”

“Teşekkür ederim, İlyas. Ama hiç aç değilim. Geliş sebebim...” Nazikçe sözümü kesti İlyas. “Sebebi biliyorum Hocam, Gül Hanım değil mi?”

“Evet, o.”

“Ne öğrenmek istiyorsunuz onun hakkında?”

Elimde olmadan kaşlarım çatılmıştı biraz. “Bildiğin her şeyi” diye fısıldadım.

İçini çekti, bakışlarım yerdeki eski İsparta halısına dikerek mırıldandı. “Bu çok kapsamlı bir soru. Hakkında fazla şey bildiğimi söyleyemem. Sizin onu benden daha iyi tanımanız gerekir.” Sonra anlamlı bir şekilde yüzüme çevirdi bakışlarını. “Ona âşıksınız, değil mi?” diye sordu.

Saklama gereğini duymadım. Nedense bu adam da örtülü de olsa bana yönelik bir yakınlık hissediyordum. “Evet, ona âşığım” dedim.

“Biliyordum, daha doğrusu tahmin etmiştim.”

Beni hiç tanımayan bir adamın gönül maceramı biliyor olması beni büsbütün meraka boğmuştu. “Nereden biliyorsun?” diye homurdandım.

“Gül Hanımın davranışlarından sezinlemiştim.”

“Nasıl yani? Sana benden mi bahsetmişti?”

İlyas derin bir nefes aldı. “Kısmen. Biraz dolaylı olarak.”

Pek inanmayarak gözlerinin içine baktım tekrar. Tanıdığım Elissa bu adamın karşısına geçip aşkımızdan söz edeceğini hiç aklım kesmemişti.

“Sana benden mi bahis etti yani?”

“Tam öyle değil, Hocam. Ama sizin bu işlere bulaşmanızdan yana olmadığını söylediğini duyduğum zaman sezinlemiştim.”

Sesim biraz daha sertleşmişti. “Hangi işleri kastediyorsun?”

İlyas hafifçe sarardı. “Sizi buraya getiren ve öğrenmeyi istediğiniz noktaları kast ediyorum.”

“Konuş, İlyas” diye söylendim. “Ne biliyorsan, her şeyi anlat.”

“Beni zorlamayın, Orhan Bey. “Ben ekmek paramı güçlükle kazanan garibanın tekiyim. Konuştuğumu öğrenirlerse hemen işimden atarlar. Ekmek paramdan da olurum. Zaten zar zor geçiniyorum. Size söylemek istediğim tek şey, Gül Hanım’ın iyi bir insan olduğudur. O bütün bu işlere Kemal Bey’in zoruyla katılıyor. O temiz ve iyi bir insandır. Ama çaresiz, katlanmak zorunda kalıyor.”

Kükrer gibi sordum. “Kim bu Kemal Bey dediğin adam? Gül Hanım’ın sevgilisi mi?”

İlyas gözleri irileşerek yüzüme bakakaldı. “Bilmiyor musunuz?” dedi.

“Tahmin ediyorum sadece” dedim.

“Yo, yo, yanılıyorsunuz. Öyle değil.”

“Ne öyle değil?”

“Kemal Bey, Gül Hanım’ın ağabeyidir.”

Az kaldı küçük dilimi yutacaktım şaşkınlıktan, “Ağabeyi mi dedin?”

“Evet, ben bildiğinizi sanıyordum.”

Bütün düşüncelerim bir anda allak bullak olmuştu. Aptal aptal İlyas’ın yüzüne baktım...

***

Önce öğrendiğimi sindirmeye çalıştım. Madem Kemal sevgilimin ağabeyi idi, neden Elissa bunu benden gizleme gereğini duymuştu. Acaba doğru muydu bu iddia. Ters ters İlyas’ı süzdüm önce sesimi

çıkarmadan. Pek aklım yatmamıştı bu duyduğuma. Yine bir dolaplar dönüyordu galiba.

“Emin misin?” diye söylendim.

Sanki bu defa şaşırma sırası ona gelmişti. Kekeledi, “Vallahi bana öyle tanıtıldı ve ben de söylenen inandım. Başka ne olabilirler ki?” Neden sonra ne kast ettiğimi anlamış gibi başını iki yana salladı, “Yok, beyim” diye mırıldandı. “Gül Hanım’ın günahını almayın. Galiba aklınızdan ne geçtiğini anladım, yok olmaz öyle bir şey.”

“Ama emin de değilsin.”

İlyas bu kere mütevazı bir edayla başını öne eğdi. “Beni yabana atmayın Orhan Bey, görüp geçirmiş, insanları bir görüşte tanıyıp anlayan biriyimdir. Gül Hanım melek gibi bir insandır, tanıdığım kadarıyla son derece iyi, bilgili, görgülü ve yardımsever biridir” dedi.

İçimden gülmek geldi.

Ne de melektir, diye geçirdim içimden. Şeytana bile külahım ters giydirirdi. Az mı canımı yakmıştı, sanki iki kişilikliydi mübarek. İlyas’a uygun bir cevap vermeye kalkışıyordum ki yeni cümlesiyle durakladım birden.

“Ama aynı şeyleri Kemal Bey için söyleyemem.”

“Neden?”

İlyas kısa bir süre tereddüt etti. “O karanlık bir adamdır. İçi fesat doludur. Ondan her türlü kötülük beklenebilir. Acımasızdır, haindir, kötü bir adamdır.”

Hafif alaycı bir edayla mırıldandım. “Bakıyorum bu iki kardeşi iyi tanıyorsun.”

“Tanıyalı iki sene oldu, beyim. Az zaman değil, bu süre içinde insanın kıymetini bilirsin.”

“Nasıl tanıdın onları?”

“Kemal Bey, benim patronum Ekrem’in arkadaşıdır. İlk defa dükkâna geldiğinde görmüştüm.”

“Sonra?”

İlyas yeniden yutkundu. Bana ne denli açılması gerektiğini kestiremiyor gibiydi. “Daha sonraki günlerde Kemal Bey dükkâna daha sık gelmeye başladı ve bir seferinde beni dükkândan bir bahane yaratarak iki saat kadar uzaklaştırdılar. Sanırım aralarındaki konuşmayı duymamamı istemişlerdi. Önce aklıma kötü bir şey gelmedi. Fakat bir süre sonra satılık diye Kemal Bey tablolar getirmeye başladı. Çoğunda güzel bir kadının görüntüleri oluyordu.”

Kendimi tutamayarak sordum, “Yani Gül Hanım’ın mı?”

“Evet” diye fısıldadı İlyas. “Bir gün kendimi tutamayarak Kemal Bey’e sordum, kim bu tablolardaki güzel hanım, diye. Bana sırıtarak baktı ve kız kardeşim, dedi.”

İçimi yeniden hırs kaplamıştı. “İnandın mı bu cevaba?” diye terslendim.

“Ne yalan söyleyeyim, önce ben de sizin gibi inanmadım. Ama sonra bir gün Gül Hanım Kemal Beyle dükkâna geldi. Merakla onları izledim. İşte, o zaman inandım; çünkü o güzel hanım Kemal Bey’e gerçek ağabeyi gibi davranıyordu. Hatta bazı konuları benim patronla tartışırlarken aralarında Kemal Bey’e, gayet doğal bir şekilde ağabey diye hitap ediyordu.”

Bu açıklama hiç de tatmin etmemişti beni.

“Devam et” dedim.

İlyas’ın yüzü biraz daha buruştu. “Bence asıl sorun yaptıkları işti.” “Hadi durma, devam et.”

İlyas cümlesini zar zor tamamladı. “Bana kalırsa, Kemal Bey kardeşini modellik yapmaya zorluyor.”

Durakladım bir an.

“Zorluyor mu, dedin.”

“Evet, efendim.”

“Nasıl böyle bir hükme vardın?’’

İlyas pişman olmuş gibi dudaklarını ısırdı, yine kısa tereddüdün arkasından bir solukta konuştu. “Gül Hanım bir akşam benim eve bir tablo bırakmak için uğradığı sırada itiraf etmişti. Biz hanımla çay içiyorduk. Ona da ikram etmiştik. Fazla üzgün ve durgun bir haldeydi. Hanım da ben de bunu hissetmiştik. Biraz sohbete daldık. Çok yorgun görünüyordu. Sohbet sırasında ifadesinden anladım.”

“Ne dedi ki size?”

“Modelliği ağabeyimin zoruyla yapıyorum demişti.”

Arkama yaslanıp düşünmeye başladım.

Duyduklarım hiç hoşuma gitmemişti. Kurcaladıkça işin içinden çapanoğlu çıkacağını anlamıştım artık...

5

O akşam eve döndüğümde daire kapımın tam önünde yere çökmüş, paspasın üzerine âdeta yarı uzanmış halde birini görünce irkildim. Sanki uyuyordu. Başına doğru siyah kabanını çektiği için ilk bakışta yüzünü görememiştim. Fakat ayak seslerimi duyunca hafifçe kımıldadı ve gelenin kim olduğunu anlamak için başına örttüğü kabanı biraz aşağıya indirdi.

Yektaydı kapımın önündeki adam.

Doğrusu onu evimin kapısı önünde bulacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Aynı kadını sevdiğimizi öğrendiğimiz andan itibaren aramıza kara kedi girmiş, gücenmişlik, dargınlık başlamış ve bir daha beni aramamıştı.

Önce, herhâlde kafayı iyice çekmiş, kör kütük sarhoş olmuş ve bana çatmak için gelmiş diye düşünmüştüm. Fakat ışık altında suratının halini görünce irkilmekten kendimi alamadım. Yekta'nın sol gözü altında kocaman mor bir şişlik, diğer yanağındaysa çizikler ve kurumuş kan lekeleri vardı. Bir an her şeyi unutup söylendim.

“Nedir yahu bu halin? Çok mu kaçırdın rakıyı? Birilerine mi dalaştın?”

Böyle söylendim, ama Yekta'nın hiç de kavgacı bir mizacı olmadığını gayet iyi bilirdim. Gece gündüz içmesine rağmen şimdiye kadar kimseyle, değil kavga etmek, tartıştığını bile duymamıştım. Şaşkınlıkla yüzüne bakarken, o oturduğu yerden kalkmadan, “Soyuluyoruz dostum, soyuluyoruz” diye inledi. Sesi boğuk çıkmış ve kelimeler ağzından güçlükle dökülmüştü.

“Ne saçmalıyorsun?” diye söylendim.

Paspasın üzerinden kalkmaya çabaladı, ama beceremedi. Koluna girip ayağa kaldırdım. Ayakta zor duruyordu. Kapının pervazına elini dayayarak denge bulmaya çalıştı. Yüzüne dikkatlice bakınca darp izlerini hemen görmüştüm.

“Kiminle boğuştun böyle?” diye sordum.

Gülümsemeye çalışınca patlak dudağı acımıştı herhâlde. “Bilirsin” diye inledi. “Kavga etmeyi hiç beceremem. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdüler.”

“İyi de kim dövdü?”

Hayretle yüzüme baktı Yekta. “Kim olduğunu hâlâ anlamadın mı?”

O zaman kafamın içindeki şüpheler yavaş yavaş şekillenmeye başladı. Fakat sorgulamaya geçmeden önce zavallı Yekta'ya ilk müdahaleyi

yapmalıydım. Bir elimle her an yere yığılmak üzere olan arkadaşımı tutarken diğer elimle cebimden anahtarımı çıkarıp kilidi açtım. Önce onu bir yere oturtup, banyodaki ecza dolabından alkol, pamuk, havlu alıp, buzdolabından da buz çıkarıp yanma döndüm.

Yekta yine sızmak üzereydi, ama fazla kaçırdığı içkiden mi yoksa yediği dayaktan mı olduğunu kestiremiyordum. Önce yaralarını temizledim, sonra şişinin üzerine buz uyguladım.

“Anlat bakalım şimdi, ne oldu?”

Hâlâ tam konuşacak halde değildi. “Uyan dostum, uyan” diye inledi. “Sıra sana da gelecek. Bırak o kadının peşini. Ondan kimseye yarar gelmez.”

Tabii ki Elissa’yı ima ediyordu. “Seni bu hale o mu getirdi?” diye sordum.

Ters ters yüzüme baktı. “Onun çetesi” dedi.

Gülerek, “Gül’ün bir de çetesi mi var?” diye söylendim.

“Yoksa bana inanmıyor musun?”

“Henüz doğru dürüst bir şey anlatmadın ki, inanıp inanmadığımı söyleyeyim.”

Kıpkırmızı olmuş kanlı gözleri daldı bir süre. Bana bakmıyordu artık. Sanki bambaşka biriyle konuşuyormuş gibi titrek bir sesle devam etti.

“Çok aptalmışım. O kadına kandım ve güzelliğine esir oldum. Meğer şeytanın ta kendisiymiş. Beni kendisine âşık ederek birer birer eserlerimi çaldı.”

“Yani modelliğini yaptığı tablolarımı kastediyorsun?”

“Yalnız onlar olsa, gam yemeyeceğim. Atölyemde daha önce bitirdiğim yedi tabloyu daha istedi benden.”

“Verdin mi sende?”

Yekta başını salladı. “Verdim tabii. Başka ne yapabilirdim ki? Deli gibi seviyordum Gül’ü.”

“Sonra?” dedim.

“Çok resmimi alıp götürüyordu ve ben de hiç sesimi çıkaramıyordum. Atölyem adeta boşalmış en azından on beşe yakın çalışmama el koymuştu. Yine de şikâyetçi değildim. Sonra birden benimle tartışıp uzaklaştı. Deliye dönmüştüm, beni birden niye terk ettiğini de anlayamıyordum. Sonra birden yeniden ortaya çıktı ve bana yakınlaşmak istedi. O günleri hatırlıyorsun, değil mi? Şenle sık sık buluşup içki içiyorduk.”

Sakin sakin, hatırlıyorum dercesine başımı salladım.

***

"Ama o gecelerden birinde aynı yaklaşımı sana da gösterdiğini ve senin de ona âşık olduğunu anladım. Ancak o zaman uyanabildim. Senden de tablo yapmanı istiyordu, yani bedava el koyacağı resimleri.

"Dur bir dakika" dedim. "Bana modellik yapmasını ondan ben istedim ama."

Yekta'nın patlak dudağı gerildi. "Buna hiç şaşmam. Ben de ona aynı teklifi götürmüştüm ilk karşılaştığımızda. Çünkü inanılmaz derecede güzeldi. Yani güzelliğiyle bizi kendi ağma çekti ve ikimizde onun bu oyununa düştük. Gül bizden modellik teklifi alacağına yüzde yüz emindi."

Omuzlarımı silkip mırıldandım. "Neden?"

"Ne neden?"

"Niye bizim resimlerimizi topluyor?"

"Çok basit değil mi, Orhan? ikimiz de bu memleketin en ünlü ressamlarından^. Bizden bedavaya aldığı tabloları çok pahalı fiyatlarla yurtdışında satıyor."

Biraz şaşırmıştım. "Yurtdışında mı? Gül mü satıyor?" diye sordum.

"Hayır, pazarlama işi tamamen Kemal diye birine ait. Kemal de şebekenin ortaklarından biri. Daha başkaları da var. Bu işi perde arkasından yürütüyorlar. Çukurcuma'da basit ve ucuz tablolar satan bir dükkân var. Dönen dolapların merkezi orası. Dükkân Ekrem diye birine ait."

"Tanıyor musun o adamı?"

"Yeni tanıştım sayılır."

"Nasıl?"

Yekta yine sırttı. "Cengiz'i hatırlarsın, değil mi? Bizden bir sınıf aşağıdaydı, hep deve Cengiz diye çağırırdık."

"Hatırlarım tabii."

"On seneden beri Fransa'da yaşıyormuş. Bir Fransız kızla evlenmiş ve oradaki bir sanat galerisinde iş bulmuş. Geçen hafta İstanbul'a gelmiş, ailesini ziyarete. Taksim'de karşılaştık."

"Eee?"

"Beni görünce sarıldı, geçmiş öğrencilik günlerimizi yad ettik filan."

"Ne var bunda?"

"Buraya kadar bir şey yok. Ama birden beni tebrik edince afalladım. Fransa'da çalıştığı sanat galerisi çok yüksek fiyatlarla iki tablomu satmış.

Satış fiyatını duysan dudakların uçuklar. Bizim Deve Cengiz tablonun altındaki imzamı görür görmez ressamının kim olduğunu anlamış tabii.”

İşin sonunun nereye varacağını tahmin etmiştim tabii. “Gül’ün modellik ettiği tablolar mı?” diye fısıldadım.

Yekta üzüntüyle başını salladı. “Evet, onlar. Fransa’daki firma uluslararası sanat piyasasında henüz adı duyulmayan, ama yeteneğini keşfettikleri ressamın daha fazla eserini bulup satmak için aracıdan daha fazla resmimi talep etmiş.”

Gerçeği bir türlü kabul etmek istemiyordum. “İyi de bunda yasalara aykırı bir durum yok ki, niye sinirleniyorsun? Fena mı, böylece uluslararası bir şöhrete de kavuşuyorsun. Böylece dış piyasalarda da eserlerinin satış imkânı doğuyor.”

Yekta yine ters ters yüzüme baktı. “Anlamak istemiyorsun galiba. Kadın bizi dolandırıyor yahu. Resimleri beğendim diye bedava alıyor, sonra da inanılmaz fiyatlarla dışarıya satıyorlar. Buna dolandırıcılık demezler mi?”

Yekta haklıydı tabii. Ama neticeyi kabullenmek ağırıma gidiyordu. Elissa’yı bir dolandırıcı olarak görmek istemiyordum. “Enayilik bizde” diye homurdandım. “Kendi eserlerimizin kıymetini bilememişiz.”

“O kadar da basit değil” dedi Yekta.

“Neden?”

“Bizim Deve Cengiz’i sıkıştırıp tablolarımı hangi kanaldan elde ettiklerini öğrenmek istedim. Duruma o da şaşırmıştı, satışlardan haberi olmadığımı öğrenince hayretlere düştü. Fransa’daki galerisine telefon edip tabloları kimden satın aldıklarını hemen öğreneceğini söyledi. Ertesi gün tekrar buluşmak üzere anlaştık. Sözünde durup beni aradı. Çukurcuma’daki dükkânın ve Ekrem’in adını böyle öğrendim.”

İçime gittikçe acı çöküyordu. “Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Dükkâna gittim. Ekrem denen adam Kemal diye tanımadığım biriyle oturmuş sohbet ediyordu. Önce bozuntuya vermeden sakin bir şekilde konuştum. Ama meseleyi öğrendiğimi anlayınca ikisinin de nevri döndü. Kemal denen herif ileri geri, hatta tehditkâr bir edayla konuşmaya kalkıştı. Tahmin et bakalım, Kemal kimmiş?”

“Gül’ün ağabeyi, değil mi?”

“Ne ağabeyi be? O şeytanın kocasıymış.”

Sanırım bir an sapsarı kesilmiştim. Şaşkınlığımı hisseden Yekta homurdandı.

“Kemal’i tanıyor musun sen de?”

Soruyu geçiştirmeye çalıştım. “Bir kere Gül’ün yanında görmüştüm. Hepsi o kadar.”

“Sana ne diye takdim etti kocasını? Herhâlde kocam demedi, değil mi?

Fazla açıklama yapmadım. “Onlar beni görmemişlerdi. Arabayla yanlarından geçmiştim.”

“Nerede?” diye sordu Yekta.

“Çukurcuma’da. ”

Pis pis gülümsedi Yekta. “Yani suçun organize edildiği mahalde, öyle mi?”

Konuyu değiştirmek ister gibi sordum. “Sonra ne oldu?”

Sinirden yüzünün hatları gerilmişti Yekta’nın. “Önce tartışmaya başladık. Kemal denen herif üzerime yürümeye kalkıştı. Ulan pis alkolik, yoksa karıma âşık mı oldun, niye ona resim yapıp hediye ettin diye bana çullanmak istedi. Biraz itişip kakıştık. Araya Ekrem denen adam girdi, neyse biraz sakinleştik. Sonra bana ne teklif ettiler tahmin edebilir misin?”

Olumsuzca başımı iki yana salladım.

Yekta iğrenç bir tebessümle gülümsedi. “Belirli bir para karşılığın.' da kendilerine resim yapmamı istediler. Çünkü Avrupa’da iyi para getiren bir kaynak bulmuşlardı ve bunu kaybetmek istemiyorlardı.”

“Kabul ettin mi?”

Yekta bu kez öfkeyle homurdandı. “Ne münasebet! Hemen reddettim. Benim asıl sorunum Gülleydi. Gerisinin canı cehennemeydi. Sırtımdan kazandıkları para bile umurumda değildi. Fakat büyük bir darbe yemiş ve Gül’ün beni kandırdığını anlamıştım. Dükkânın kapısını çarpıp çıkıp gittim.”

“Sonra ne oldu?”

Yekta’nın başı iyice önüne düştü. Zor duyulan bir sesle mırıldandı.

“Ertesi sabah Gül atölyeme geldi.”

Yüreğim bir kere daha hop etmişti. Elissa’nın bu ziyaretini kabullenemiyordum.

“Ne dedi sana?”

“Kocasının isteğini kabul etmemi söyledi. Ama artık bu isteği kabul edemezdim. Gül’e adi bir dolandırıcı olduğunu yüzüne karşı haykırdım. O kadar pişkindi ki, bu yaptıklarının normal bir ticaret olduğunu ve hiçbir hukuki engelin olmadığını söyledi. O an tepem atmıştı artık, Gül’ü kolundan tutup atölyemden dışarı attım. Daha sonra ne olduğunu mu merak ediyorsun?”

Sesimi çıkarmadan arkadaşımın yüzüne baktım.

“Bu akşam meyhanede demlenirken iki kabadayı yanıma yaklaşıp Gül Hanımın dışarıda beni beklediğini söylediler. Kafam zaten bozuktu; onlara inanıp dışarıya fırladım, niyetim Gül’ün ne ahlaksız biri olduğunu yüzüne haykırmaktı. Ama dışarıda Gül filan yoktu. Herifler üstüme çullanıp beni bu hale getirdiler. Uzunca süre binanın yanındaki çöp tenekelerinin yanında baygın yatmışım. Ayılınca ilk işim seni durumdan haberdar etmek oldu. Çünkü önünde sonunda bu durum senin başına da gelecekti. Unutma, aynı kadını sevmiş olsak da biz iki eski dostuz. Aynı kaderi şeninde paylaşmanı istemedim.”

Yekta haklıydı.

Buz torbasını morarıp şişmiş yanağına yeniden bastırırken bir yanda da sessizce salonda bir aşağı bir yukarı dolaşmamı seyretmeye başlamıştı. Neden sonra içten bir sesle bana sordu. “Doğru söyle Orhan, sen kaç resim kaptırdın bu şeytan kadına?”

“Hiç” dedim. “Henüz ona hiçbir tablomu teslim etmedim.” “inanayım mı?”

“Doğru söylüyorum.”

“Öyleyse ayağını denk al. Ona âşık olduğunu biliyorum. Mutlaka seni de kandırıp elinden tablolarını alıp sonra dış piyasaya satacaklardır.”

Kara kara düşünmeye başlamıştım. Yekta’nın söylediklerine inanıyordum.

O geceyi yanımda geçirmesi çok ısrar ettim, ikimizde aynı kadını sevmiştik, ama o benden daha şanssız çıkmış ve gerçekleri görmüştü. Oysa ben hâlâ arkadaşımın söylediklerinin doğru olduğuna inandığım halde Elissa’yı bağışlayacak bahaneler yaratmaya çalışıyordum kafamda.

Yekta kalmadı, evine dönmek istediğini söyledi. Israrım sonuç vermemişti. Kapıya kadar onu geçirdim. Dışarı çıkarken durup acıyan bir ifadeyle yüzüme baktı.

“Biz eski arkadaşız” dedi. “Seni uyarmayı kendime borç bildim. Yine de karar sana ait.”

Bir şey söyleyemedim, sadece kafamı salladım.

Evde düşüncelerimle baş başa kaldığım anda, gözümün önünde bana acıyarak bakan Yekta’nın yüzü vardı hâlâ. Durumumu anlamış, vereceğim kararı sezinlemiş gibi gözlerimin içine üzüntüyle bakıyordu arkadaşım.

Korkarım, Elissa bir virüstü. Antibiyotiklerle yenemeyeceğiniz, bedeninize bir defa girince, vücuttan kesinlikle atamayacağınız cinsten

bir mikrop. Yekta'nın anlattıklarını dinledikten sonra ondan nefret etmem, bucak bucak kaçmam gerekliydi. Oysa hâlâ evlenme teklifime ne zaman olumlu cevap vereceğini düşünüyordum. O mikrop vücudunuza girmeye görsündü; ondan sonra bütün tahrip edici yanlarıyla sizi esir alıyor, güçsüz ve dermansız bırakıyor ve yavaş yavaş ölüme sürüklüyordu.

Elissa'yla mücadele edemezdim.

Bütün benliğimi istila etmişti. Onu yenmek, ruhumdan silip atmak artık mümkün değildi. Ne kadar çaresizdim; dişiliği hayalimde şekillendikçe zayıflığımı daha iyi hissediyordum. Tepeden tırnağa beynimde canlandı. Uzun, ince, zarif vücudu, beyaz teni, gülerken yanaklarında oluşan gamzeleri, ne kadar çekiciydi. Yatakta sevişirken her seferinde nefesimi kesiyordu.

“Lanet olsun” diye homurdandım, onu hayatımdan silip atamayacaktım.

6

“Peki, bu Kemal diye bahsettiğin kişi kim?” diye sordum sert bir sesle.

Hayretle yüzüme baktı. “Kim olacak, ağabeyim tabii” dedi.

Değişen bir şey yoktu. Bana yalan söylemeye devam ediyordu. Artık kime inanacağımı da şaşırmıştım. İnsanın sevdiği kadına güvenememesi berbat bir şeydi, kaşlarımı çatıp ona inanmadığımı belirtmek ister gibi söylendim.

“Bu kez yalan söylemiyorsun, değil mi?”

“Ne münasebet! Hem böyle bir konuda niye yalan söyleyeyim ki?”

Homurdanmaya devam ettim. “Ne bileyim, sağın solun pek belli olmuyor da.”

Sitem eder gibi beni süzdü. “Pes doğrusu Orhan. Bu oyun değil, evliliğimiz, geleceğimiz söz konusu. İnsan böyle bir konuda yalan söyler mi hiç?”

Bozuk bir sesle devam ettim. “Eee, ne düşünecekmiş ağabeyin? Evlenecek olan o değil, sensin. Erişkin, kocaman bir kadınsın, onun iznine mi muhtaçsın yani?”

Alttan alır gibi başını salladı. “Yapma, Orhan. O hayattaki tek kan bağım, sana söyledim, anam babam yok. Bana o bakar, konuyu ona açınca, bir düşünelim kardeşim, dedi. Düzgün, namuslu bir adamsa benim için bir sakıncası yok tabii, dedi.”

“Ne yani? Şimdi benim ne biçim biri olduğumu mu araştıracak?”

“Doğal değil mi? Her evlilikte kız tarafı böyle bir araştırma yapmaz mı?

Doğaldı tabii, hem de alışılmış bir usuldü bizim toplumumuzda, ama şayet Kemal gerçekten onun ağabeyi ise. Ben henüz buna tam inanmıyordum ki. “Ne zaman sana fikrini söyleyecek?” diye sordum.

Elissa oturduğu koltuğa rahat bir şekilde yerleşti. Çapkın çapkın yüzüme baktı.

“Ne acele ediyorsun? Her istediğini sana vermiyor muyum? Bırak, ağabeyim ne istiyorsa sorsun, damat hakkında araştırma yapsın. Degişen bir şey olmayacak ki, ben yine şeninim, eskisi gibi yaşamımıza devam edeceğiz. Böylece onun da gönlü olur.”

Sesimi çıkarmadım.

Ama rahatlamış da değildim. Konuyu değiştirmek ister gibi sordum. “Yekta’nın başına gelenlerden haberin var mı?”

“Şu alkoliğin mi?”

“Hı hıh...”

“Ne olmuş yine? Yeni yalanlar mı uydurdu sana?”

“Pek yalan sayılmaz” dedim.

İlgisizce beni süzdü. “Ne söyledi?”

“İki kişi acımasızca dövmüşler zavallıyı. Ağzını burnunu patlatmışlar.”

Elissa biraz merak biraz da korkuyla yüzüme baktı. “Kim yapmış?” diye kekeledi.

“O da bilmiyor. Tanımadığı iki yabancı, iri yarı, korkunç tipli adamlar.”

“Hiç şaşmam. Sabah akşam durmadan zıkkımlanan bir insanın başına gelebilir. Kim bilir neler söylemiştir o adamlara ki, onlarında tepesi atmış, eşek sudan gelinceye kadar dövmüşlerdir. Yine de böyle söylediğime bakma, üzüldüm. Çok iyi bir ressam olduğunu kabul etmek zorundayım, ama bu kadar içince dengesini kaybetti, etrafındakiler laf atıp ileri geri konuştu herhalde.”

“Anlattığına göre pek olmamış” dedim.

“Nasıl yani?”

“O iki herif Yekta’nın yanma gelip bir hanım dışarıda sizi bekliyor” demişler.

Sevgilimin yüzü birden sararıvermişti. Sanki altından başka bir çapanoğlunun çıkacağını hissetmiş gibi durakladı. “Bir kadın mı?” diye kekeledi.

Onaylarcasına başımı salladım.

“Yoksa o kadının ben olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Aslında dışarıda kadın filan yokmuş tabii, ama Yekta o adamların senin adım verdiklerini söyledi.”

Elissa’nın yüzü renkten renge girmeye başlamıştı. “Sen de onun söylediğine inandın mı yoksa?” diye sordu.

“Ağabeyin, Yekta’nın sana olan aşkından haberdar mıydı yoksa?” Genç kadın titizlenmeye başlamıştı. “Ne biçim soru bu? Ağabeyimin Yekta ile ne ilişkisi olabilir?”

“Bilmem” diye omuz silktim. “Belki ağabeyin Yekta’nın sana âşık olmasından pek hoşlanmamıştır. Yakandan düşmesi için ona bir gözdağı vermeyi düşünmüş olabilir.”

“Allah kahretsin, şu pis alkoliği! Durmadan başıma dert açıyor. Yaptıkları yetmez gibi şimdi de seni zehirlemeye kalkıyor” diye bağırdı. “Sakin ol biraz. Ben ona inandığımı söylemedim.”

“Ama inanmış gibi konuşuyorsun. Seni artık tanıyorum. Hayatımız hep buna benzer kuşkular içinde geçecekse, buna tahammül edemem. Bana

inanmıyor musun?”

Ne zor bir soruydu...

Ne yazık ki sevdiğim kadına inanmıyordum. Ama onun gibi güzel bir kadının nasıl böyle batak çukuruna itildiğini anlamıyordum bir türlü.”

“Tabii ki sana inanıyorum” diye mırıldandım. Lâkin Elissa’nın yüzündeki öfkeli ifade tam kaybolmamıştı. Göğsü inip kalkıyor, güzel burnunun delikleri sinirden oynuyordu. Sanki konuyu değiştirmek ister gibi fısıldadım.

“Kimsenin düşüncesi ve ne dediği beni ilgilendirmiyor, sadece bir an önce seninle evlenmek, daha dengeli ve huzurlu bir hayat yaşamak istiyorum.”

“Ben de öyle” dedi Elissa.

“O zaman mesele yok. Neden ağabeyinle bir an önce tanışmıyoruz öyleyse?”

Sevgilim bir an durakladı.

“O da mümkün. Bu isteğini ağabeyime iletirim.”

“Mesele bir akşam yemeği yiyebiliriz.”

“Tabii. Neden olmasın.”

Elissa böyle söyledi, ama tanışma isteğimden pek memnun kalmadığını hissettim.

Sanırım beni oyalamaya çalışıyordu.

***

Birkaç gün yarım kalan tablo üzerinde çalıştık. Uslu, sakin, ikimizde sorun yaratmadan çalışıyorduk. İşin tuhaf tarafı Elissa o çalışma günlerinin çoğunda geceleri benimle birlikte kalıyordu. Aklım yine karışmaya başlamıştı. Kemal denen adamı gerçekte onun kocasıysa buna nasıl izin verebilirdi? Bile bile karısının başka bir erkeğin koynuna girmesine rıza gösterir miydi hiç? Aklım kesmiyordu bir türlü.

Yoksa Elissa’nın söylediği gibi benim Yekta iyice kafayı mı üşütmüştü? Hani olmayacak şey de değildi; böyle kara sevdaya tutulan insanlar, beyinleri bir tür dumura uğradığından gerçekte var olmayan şeyleri, gerçekmiş diye düşünebilirlerdi. Belki de bana yar olmadı, başkasına da yar olmasın diye, iftira yoluna da gidebilirlerdi.

Fakat bir şey dikkatimi çekiyordu; Elissa bende kaldığı geceler, dışarıda yemek yemek teklifimi hep geri çeviriyor, ne gereği var, evde gözlerden uzak, baş başa yememiz daha güzel olmaz mı diye, kalabalık arasına girmekten kaçmıyordu.

Bu ısrarında huylanmaya başlamıştım. Aslında evde onunla baş başa kalmak benim de hoşuma gidiyordu, daha rahat, daha serbest oluyorduk kuşkusuz. Öyle akşamların birinde evde şarap içiyorduk. Nedense ikinci kadehten sonra Elissa'yı bir durgunluk almıştı.

"Ne var, bu gece pek durgun görünüyorsun" dedim.

Önce sesini çıkarmadı, gözleri daldı. Neden sonra kısık sesle mırıldandı.

"Ya Kemal ağabeyim izin vermezse evlenmemize, o zaman ne yaparız."

Bir kahkaha attım.

"Düşündüğün şeye bak" dedim. "Evliliğimiz onun onayına bağlı değil ya. Sen yirmi beş yaşında bir kadınsın, geleceğin hakkındaki kararı kuşkusuz sen vereceksin. Onun ki sadece adetler gereği bir formalite, yani bir nezaket danışması."

Biraz düşündü. "Öyle söyleme. Ben onun kararlarından dışarı çıkamam" dedi sonra.

Şaşırarak sevgilimi süzdüm. "Ne demek bu? Yani ağabeyin evliliğimizi onaylamazsa evlenemeyecek miyiz? Bunu mu demek istiyorsun?"

Elissa kızardı bozardı, "Tam onu demek istemiyorum" diye kekeledi. "Ben onu ikna ederim, fakat ters bir adamdır ağabeyim, her isteğime önce hayır der, sonra zaman içinde yaptığı yanlışı anlayarak yumuşar ve isteğimi kabul eder."

Yine kafamın tası atmaya başlıyordu. "Ama bu kez öyle olmayacak" dedim.

Sevgilimin yüz hatları gerilerek telaşa kapılmış gibi sordu. "Ne olacak peki?"

"Şimdi, hemen telefon edecek ve ilk müsait zamanında onunla konuşmak istediğimi söyleyeceksin" dedim.

Elissa neredeyse paniğe kapılmak üzereydi. "Bu kadar aceleye ne gerek var, sevgilim" diye huzursuzluğunu belli etti. "Konuyu ona açtım, dedim ya prensip olarak itiraz etmedi, bir araştırıp soralım dedi. Eh, bu kadarı da onun hakkı değil mi? Sık boğaz etmenin ne yararı var, bırakalım o bizi çağırsın yemeğe."

Kararlı bir şekilde iskemleden kalktım ve masanın üzerinde duran telefonunu eline sıkıştırdım. "Hadi ara, ağabeyini" dedim.

Zor durumda kalmıştı Elissa. İstemeye istemeye telefonu alıp numarasını tuşladı. Ben de kalktığım iskemleye oturup konuşmayı dinlemeye hazırlandım. Elissa'nın yüzü sapsarıydı. Çekinerek konuşmaya başladı.

“Merhaba ağabey. Şu an Orhan’la yemekteyiz, hani sana bahsettiğim arkadaşım. Orhan bir an önce seninle tanışmak istiyor... Evet, ağabey... Tabii... Konu evlenme isteği... Doğru... Ama Orhan bu konunun karara bağlanmasından yana..”

Dikkatle dinliyordum. Kulaklarımı dört açtım.

Elissa konuşmaya devam etti. “Olabilir. En iyisi kendisine bir sorayım.”

Sonra bana dönüp fısıldadı.

“Ağabeyim bu hafta sonu olabilir diyor, sen ne dersin?”

Bir düşündüm. Günlerden salıydı. Daha fazla sıkıştırmanın anlamı yoktu. Başımı salladım.

“Olabilir” dedim. “Hafta sonu benim için de uygun.”

“Tamam ağabey, Orhan’a da uygunmuş” diyerek telefonu kapattı. Başka tek kelime söylememişti. Sonra gülümseyerek bana baktı. “Tamam mı, oldu mu istediğin? Hafta sonu buluşacaksınız işte.”

“Oh, biraz rahatladım” diye mırıldandım. “Ağabeyinle resmen tanışacağım, aynı gece evlenme isteğimi de ona açarım artık.”

Elissa yaklaşıp bana sarıldı. Ama sıcak salonumuzda elleri buz gibi soğuktu. Tıpkı büyük korku atlatmış ya da çok zor bir durumdan alnının akıyla sıyrılmış insanların rahatlatıcı ferahlığını yaşıyordu.

İlk şüphe o zaman içime düştü.

Acaba sevgilim gerçekten Kemal denen adamı mı aramıştı?

***

İlerleyen saatlerde her zamanki gibi seviştik. Ama o gece beynime çöreklenen kuşku tohumu bir türlü yakamı bırakmıyordu. Elissa’nın farkına varmaması için elimden geleni yapmaya çalıştım, fakat ikimizde o huzursuz halden sıyrılamamıştık. O geceki sevişmemiz çok yapaydı. Kendimden ve gösterdiğim zaaftan nefret ediyordum. Ortada kanıtlayamadığım, ama şüphelerimi daha da arttıran bir olay vardı sanki.

Acaba Elissa Kemal’e mi telefon etmişti?

Bunu öğrenmek zorundaydım, başka türlü rahat edemeyecektim. Yatakta birbirimize sarıldık, Elissa uzanıp başucumuzdaki gece lambasını söndürdü. Oda karanlığa gömüldü. Sevgilim uykuya dalınca usulca kalkıp telefonun hafıza kaydından aradığı son numarayı tespit edecektim.

Gergin ve sinirliydim. Gözümü uyku tutmayacağı kesindi. Elissa’nın uykusunun ağır olduğunu yanımda kaldığı diğer gecelerden biliyordum; her seferinde ondan daha evvel uyandığım için çıkardığım ufak tefek gürültülerden hiç etkilenmezdi. Ama şu an onun sinirlerinin de bir hayli

gergin olması gerekirdi. Derin bir uykuya dalıp dalmadığını merak ediyordum.

Karanlık ve gecenin sessizliğine ilaveten fiziksel yorgunluk uykuya dalmasına neden olmalıydı. Biraz daha beklemekten başka çarem yoktu. Bir süre sonra Elissa'nın aldığı düzenli nefeslerden uykuya daldığını hissettim, yine de biraz daha beklemekte yarar vardı. Hiç uykum yoktu zaten, sinirlerim alabildiğine gergindi.

Elissa horlamazdı, ama düzgün nefes alışları derin bir uykuya daldığının işaretiydi. Işığı söndürdükten sonra ne kadar bir zaman geçtiğini bilmiyordum, ama mutlaka yarım saati aşmış olmalıydı. Biraz daha bekledim. Sonra usulca yataktan kalktım. Sevgilim aynı şekilde, kımıldamadan uyumaya devam ediyordu. Odanın sessizliğinde nefes alışını bile duyuyordum.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak ağır ağır yattığı taraftaki ko modinin yanma yaklaşıp telefonunu hiç ses çıkarmadan aldım. Yatak odasının kapısı hafif aralıktı. Bir gölge gibi koridordaki tuvalete ilerledim. İçeri girip usulca kapıyı kilitledim. Telefonu açıp hafıza kaydından aradığı son numarayı buldum. Numarayı ezberime aldım, ama yine de bir hata yapmamak için bir yere yazmamda yarar vardı. Sokak kapısının yanındaki konsoldan kâğıt kalem çıkararak bulduğum numarayı not ettim.

Bu saatte aramam yanlış olurdu.

İçimi kemiren kuşkuya sabaha kadar sabretmem gerekecekti. Yeniden yatak odasına döndüm ve telefonu aldığım yere bıraktım. Yatağa girerken yayların sallantısından Elissa hafifçe kımıldanıp yatış pozisyonunu değiştirdi, ama hâlâ derin uykudaydı. Benim tarafıma döndü ve sıcacık bir yaklaşımla bana sarıldı.

Bu bir refleksti. Başka bir deyişle uykudaki bir alışkanlık, ama iyiden iyiye midemin bulanmasına yol açtı. Benimle geçen sınırlı sayıdaki geceler içinde acaba insan bu alışkanlığı kazanır mıydı, yoksa bir başkasıyla edindiği eski bir alışkanlıktan mı kaynaklanıyordu?

Uzun süre uyuyamadım...

***

Ertesi sabah uyandığımızda ikimiz de Kemal'le olan hafta sonundaki buluşmayı unutmuş gibi davranmayı yeğlemiştik. Hatta o konuya bir daha hiç dönmedik. Sanki Kemal'i aramamış gibi davranıyorduk. Kahvaltıdan sonra Elissa ufak tefek işleri olduğunu, evine gidip kıyafetlerini değiştireceğini ve saat üçle dört arası döneceğini söyledi.

Hiç itiraz etmedim, hasretle onu bekleyeceğimi söyledim. Çıkarken de sarılıp uzun uzun öptüm. Sevgilim mutlu görünüyordu.

Pencereden onun uzaklaşışını seyrettim, sonra hızla dün gece aradığı numarayı telefonumdan tuşladım. Zil çalmaya başladı. Heyecandan duramıyordum yerimde. Karşıma Kemal çıkarsa kapatmayacak, kendimi tanıttıktan sonra hafta sonu nerede buluşacağımızı söyleyecektim.

Fakat korktuğum başıma geldi.

Telefonu genç bir kadın açmıştı. Sesinden o hükme vardım. Yine de tedbiri elden bırakmayarak kibar bir ses tonuyla Kemal Bey'le konuşmak istediğimi söyledim. Aradığım numara bir cep telefonuna aitti ve büyük bir olasılıkla Kemal'in kendisinin açması gerekirdi.

Telefonu açan kadın, "Yanlış aradınız herhâlde" dedi. "Bu telefon bana ait."

Israr ettim, numarayı tekrarladım. Kadında aynı inatla, "Yanlış numara almışsınız" diye telefonu yüzüme kapattı. Hiç kuşkum yoktu, aradığım numara yanlış değildi, dün Elissa'nın çevirdiği numaraydı. Sevgilim bu işi bilerek tezgâhlamıştı.

O an yeniden yıkıldığımı hissettim.

Elissa bir kere daha yalan söylemişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

Saat tam üç buçukta kapının zili çalındı. Kapının eşiğinde gülümseyerek bakan Elissa'yı ilk defa bu kadar şık görüyordum. Genellikle makyaj yapmaktan pek hoşlanmayan veya çok az yapan sevgilimden gözlerimi alamadım. Gayri ihtiyari mırıldandım.

"Ne kadar şık ve güzelsin bugün" diyebildim.

İltifatımdan hiç de etkilenmişe benzemiyordu, hatta o güzel yüzünde endişeli, ürkek bir hal vardı. "Hadi hazırlan, gidiyoruz" diye söylendi.

"Nereye?"

"Lütfen, şimdi soru sormayı bırak. Seni ağabeyimle görüştüreceğim."

Biraz duraladım.

"Hani bu hafta sonu yemek yiyecektik."

Tedirgin bir şekilde yüzüme baktı. "Yemek filan yok. Sadece konuşacağız."

"Neler oluyor Elissa. Bana bir açıklama yapmak zorunda değil misin?"

Endişeli olduğu kadar kızgın olduğu da belliydi. "Benimle evlenmek istiyor musun?" diye söylendi öfkeli bir edayla.

Düşünmeksizin, "Evet" diye cevap verdim.

"O halde hiç soru sorma ve karşılaşacağın bazı tatsızlıklara şimdiden hazır ol. Senin için zor bir görüşme olacak, ama başka çaremiz yok. Olaylara daha fazla katlanamayacağını."

Elissa'yı baştan aşağıya süzdüm.

"Neler olduğunu bana anlatmayacak mısın?"

"Biraz sabret."

Yatak odama girdim ve giyinmeye başladım. Az sonra Elissa da yanıma gelmişti. Ben giyinirken yatağın kenarına ilişmiş sessizce beni seyrediyordu. Anlaşılan yeni olaylara gebeydi durum. Artık pek umursamıyordum, iş belirli bir noktaya geldikten sonra olacağına varacaktı. En azından Elissa muammasının çözüleceğine inanıyordum.

Sevgilim, bendeki sessizlikten huylanmaya başlamıştı sanırım. Nihayet, "Neler olduğunu merak ediyorsun, değil mi? " dedi.

Omuz silktim. "Doğrusu pek merak ettiğim söylenemez. Herhâlde yeni bir yalanınla karşılaşacağım" diye karşılık verdim.

Her yalan söylediğini yüzüne vurduğumda Elissa sinirlenirdi; fakat bu kez tepki göstermedi. Hatta çaresizlik içinde kabul etmiş gibi göründü. “Dün gece ağabeyime telefon etmediğimi nasıl anladın?” diye sordu.

“Telefonundaki numarayı tespit ettim.”

“Biliyorum” dedi. “O çok yakın arkadaşım Şermin’di.”

Hafifçe gülümsedim. “Sonra seni mi aradı?”

Sevgilim başını salladı. “Evet. Senin aradığını söyledi.”

Başımı çevirip Elissa’yı süzdüm. “Sözünü ettiğin arkadaşın beni tanımaz ki, arayanın ben olduğumu nereden çıkarmış.”

“Yanılıyorsun. O seni tanır. Galeriye ilk gelişimde o da yanımdaydı. Resimden pek anlamaz, ama sen benimle konuşurken o da hemen yanımızdaydı; özellikle ses tonuna hayran kalmıştı, sesini duyar duymaz hemen beni aradı.”

Bu kez daha hırçın bir ses tonuyla sordum. “Aramızdaki ilişkiyi biliyor mu?”

“Biliyor. Onunla çok samimiyimdir, her türlü derdimi açarım ona. Kendisini arayan telefon numarasını da verince, yalanımı anladığını hemen çıkardım.”

Bu kez üzüntülü bir ses tonuyla sordum. “Elissa neden bana devamlı yalan söylüyorsun? Mutlaka bir sebebi olmalı bunun.”

Sevgilim başını önüne eğdi. “Biraz dişini sık. Az sonra her şeyi öğreneceksin. Belki benden nefret ederek terk edeceksin, ama o sana söylediğim son yalan olacak.”

Kısa bir tereddüt yaşadım. Elissa’yı bu gergin ruh hali içinde daha fazla sıkıştırmanın anlamı yoktu, şu an tam bir kaos içinde olduğunu görebiliyordum.

Üstelemeyerek kravatımı bağlamaya giriştim.

Sevgilim yutkundu. “Sadece bir şeyi çok iyi anlamanı istiyorum” dedi.

“Öyle mi? Nedir o?”

“Ben seni her zaman çok sevdim. Belki bu akşamki konuşmalardan veya duyacaklarından sonra bir daha yüzüme bakmayabilirsin. Lâkin şunu asla aklından çıkarma; ilk tablonu gördüğüm anda sanattaki ustalığını sevdim, seninle tanıştıktan sonra da sana âşık oldum. Bu duygularımda çok samimiyim. Gerisine sen karar vereceksin.” Beni tatsız bir gerçeğin beklediği belliydi. Yapılacak en iyi şey hemen oracıkta Elissa’yı sıkıştırmak ve sakladığı gerçeği öğrenmekti. Tanımadığım Kemal’in veya belki de başka kişilerin de katılacağı bir toplantıya gitmem anlamsızdı aslında. O kişilerin söyleyeceği veya anlatacağı

şeyler artık önemli değildi. Elissa gerçeği asıl onun içindeydi, diğerlerini niye dinleyecektim ki...

Bir an bu davete gitmemeyi geçirdim aklımdan. Ceketimi giymeden önce Elissa'ya dönüp mırıldandım. "Her şeyi burada senden öğrensem, daha iyi değil mi? Belli ki gittiğimiz yerde beni çok rahatsız edecek kişi veya durumlarla yüz yüze geleceğim. En iyisi, sen burada açıkla ve geleceğimizi kendimiz çizelim."

Sevgilim başını önüne eğip düşündü biraz. Sanırım teklifim ona da makul gelmişti. Sonra içini çekip, "Öyle olmasını ben de çok isterdim. Ama yapamam."

"Neden? Ben her türlü yıkıcı açıklamana hazırım."

"Hayır, hazır değilsin henüz."

Vay canına, diye homurdandım içimden. Bana ne söyleyeceklerdi ki Elissa bile henüz hazır olmadığımı düşünüyordu. Bu kez içimi hafif bir korku kapladı. Sırtıma ceketimi de' geçirdim, ama sevgilime, hadi çıkalım demedim. Zihnim hâlâ ihtimaller yürütmekteydi. Zaman kazanmak, en azından ucundan kulpundan karşılaşacağım açıklama ile ilgili olasılıkları yakalamaya çalışıyordum. Nihayet, "Bütün bunlar seninle ilgili, değil mi?" dedim. Aslında saçma bir soruydu ve bunu biliyordum; başka kimle ilgisi olabilirdi ki?

Fakat Elissa'nın kararsız kıpırdanışları beni büsbütün meraklandırmıştı. Sanki yüzüme bakmaktan kaçmıyordu. "Cevap versene" dedim. "Bu görüşmenin konusu sen değil misin?"

Sevgilim başını önünden kaldırmamıştı.

"Bir anlamda ben gibi görünüyorum, fakat asıl konu sensin."

Afallayarak yüzüne baktım yine. Lâkin kara gözlerindeki kararsızlığı yakalayamamıştım. "Ben mi?" diye fısıldadım.

"Evet, sensin. Bugün bazı çevrende dost diye tanıdıklarının seni nasıl oyuna getirmeye çalıştıklarını göreceksin."

İrkildim, tabii. Elissa'nın çevremdeki dostlar diye sözünü ettiği kişilerin kim olabileceklerini düşünmeye başladım. Aklıma ilk gelen kişi, bunca yıllık arkadaşım Yekta oldu. Başka kim olabilirdi ki? Olaylara burnunu sokan tek insan oydu.

"Yekta'dan mı söz ediyorsun?"

Bana karşılık olarak, "Hazırsan çıkalım" dedi. "Az sonra her şeyi kendin öğreneceksin. En hayırlı yol bu."

Elissa'ya dokunsam ağlayacaktı sanki.

"Öyle olsun bakalım. Hadi çıkalım, beni nereye götüreceksen gidelim."

Kabanımı sırtıma geçirirken kolumu tuttu.

“Sakın unutma” diye adeta inledi. “Ben seni en başından beri çok sevdim ve olayların böyle gelişmesini hiç istemedim. Ama başka türlü de davranamazdım.”

Daha fazla konuşmanın anlamı yoktu. Nasıl olsa az sonra bu aşk muamması çözülecekti. Evden çıktık, arabama bindik. Motoru çalıştırırken sordum.

“Nereye gidiyoruz?”

Elissa zor duyulan bir sesle, “Arkadaşın avukat Rıfat Meriç’in yazıhanesine” demişti.

Bir an buz kestim.

Rıfat en son aklıma gelecek kişilerden biri olabilirdi ancak...

***

Arabayı sürüyordum, ama aklım iyice karışmıştı. Rıfat’ta çok eski arkadaşımdı, hatta benim aleyhime tezgâhlanacak bir olaya karışması söz konusu bile olamazdı, zerre kadar ihtimal veremezdim. Olsa olsa bir şekilde aleyhime dönen dolapları öğrenmiş ve beni korumak için bazı tedbirler almış olabilirdi. Ama bu olasılığın hiç de tatmin edici ve aklımın yattığı bir çözüm olmadığını kısa sürede kabullendim. Şayet onun müdahalesini gerektirecek hukuki bir durum olsa Rıfat herkesten önce beni aramaz mıydı? O halde Rıfat’ın bu işteki rolü neydi?

Artık Elissa’ya soru sormuyordum. Neyi yaşayacaksam, olaylarla yüz yüze gelmeliydim; bundan sonra her türlü sürprize kendimi hazırlamam gerektiğine inandım. Başka çare yoktu, ama ne olursa olsun, artık bu macerayı bugün noktalamaya karar vermiştim. Bu tempoya katlanamıyordum. Bir karara ulaşmak, en azından meseleyi çözmek kadar rahatlatıcıydı. Sonunda ölüm yoktu ya, öğrendiklerim karşısında ya sevgilimi bağışlayacaktım ya da onu tamamen ruhumdan silip atacaktım.

Yan gözle Elissa’ya baktım.

Yanımdaki koltuğa çökmüş, bitkin bir halde düşüncelere dalmıştı. O zaman onun da ne olduğunu henüz bilmediğim bir pisliğe gırtlağına kadar bulaştığını hissettim. Artık muamma bile beni pek ilgilendirmiyordu, beynimdeki tek sorun onu affedip edemeyeceğimdi.

Lânet olsun diye geçirdim içimden. Bu kadını deliler gibi seviyordum. Onun suçlu olduğunu öğrenirsem acaba her şeye rağmen bağışlayabilir miydim? Kendimi yokladım, gerçek aşk her şeye kadirdi, gerekirse onu

affedeceğimi anlamıştım. Birden sert bir frenle arabayı durdurdum. Elissa ani duruşumuz karşısında merakla dönüp bana baktı.

Adeta kükrer gibi homurdandım.

“Her şeyi bana anlat, Elissa. Kimlerle görüşeceksem onların karşısına hazırlıklı olarak çıkmalıyım. Senden başka hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Söyle ne haltlar karıştırdın? Neden arkadaşımın yazıhanesi gidiyoruz, ne dolaplar dönüyor?”

Sevgilim ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Biraz daha kurcalarsam gözlerinden sicim gibi yaşların boşalacağını hissetmiştim. Onu zorlamak istemiyordum, ama benim de başka çarem yoktu, şayet bir mücadeleye girişiyorsam, hazırlıklı olmalıydım.

Elissa güçlükle fısıldadı. “Biraz daha sabırlı ol. Konuşarak seni etkilemek istemiyorum. Her şeyi öğrenince kararını verirsin.”

Sustum. O vereceğim karara razıydı, ama acaba ben nasıl bir karara varacaktım. Ondan ayrılmaya katlanabilecek miydim?

Rıfat’ın yazıhanesine girdiğimizde bizi sekreterlerinden biri karşıladı. Kibar bir sesle, “Randevunuz var mıydı?” diye sormuştu. Elissa sanki kızı hiç duymamış gibi sorusuna aldırmayarak doğru Rıfat’ın odasına doğru yürümüştü. Tabii ben de peşinden.

Sekreter kızı önce Elissa’nın aldırmaz davranışları karşısında irkilmiş hatta bir ara onu önlemeye kalkışmıştı, ama sevgilim kızı ittiği gibi Rıfat’ın çalışma odasına daldı. Rıfat karşısında Elissa’yı görünce ağzı kulaklarına varırcasına sırıtmıştı, ama hemen arkasından benim de odaya girdiğimi görünce bir anda beti benzi atmış ve bunu saklamayı becerememişti. Daha o anda o gün o büroda çok tatsız şeyler olacağını hissetmiştim. Rıfat nutku tutulmuş bir halde bana bakıyordu. Yerinden bile kalkamamıştı.

İşte o an henüz ne olduğunu anlamadığım bu muammanın içinde onun da parmağı olduğu ortaya çıkmıştı. İlk şaşkınlığını atlatan Rıfat güçlükle ayağa kalktı. Ama bunca yıllık arkadaşına ne hoşgeldin demiş ne de yüzüme bakabilmişti. Sadece az önce zevkle gülümsediği sevgilime şimdi kötü bakışlarla bakıyordu.

İçeri girince yandaki geniş koltuklarda oturan Kemal’i görmüştüm. Aynı şaşkınlığı onun da yaşadığı o kadar rahat belli oluyordu ki. Artık hasımlarımı tanımıştım, şimdi sorun bunların neyin peşinde olduğunu çözmeye kalıyordu artık.

Yavaş yavaş Rıfat’ın masasına doğru ilerledim.

“Hayret!” diye mırıldandım. “Bunca yıllık arkadaşına bir “merhaba” bile demeyecek misin?”

Neden sonra koltuğundan kalkan Rıfat, “Doğrusu seni hiç beklemiyordum” diye fısıldadı.

“Bu çok belli oluyor, dostum” dedim. “Umarım şimdi bana esaslı bir açıklama yaparsın.”

Rıfat bir an Kemal’le göz göze geldi. Bakıştılar. İkisi de bu beklenmeyen ziyaretim karşısında epey bocalamış haldeydiler. Elissa biraz daha arkada durmuş hiç sesini çıkarmadan öylece bekliyordu. Rıfat neden sonra toparlanarak konuştu.

“Herhâlde Kemal Bey’i tanıyorsundur. Gül Hanımın ağabeyi.” Adama soğuk bir şekilde baktım. Hafifçe dudaklarım gerildi, gülümser gibi. Onun da yüzü sapsan kesilmişti. Ama Rıfat’ı iyi tanırdım, kurt gibi bir avukattı. İlk şaşkınlığı atlatır atlatmaz duruma hâkim olacağını tahmin ediyordum. Ona bu fırsatı vermemek için ben bastırmaya kalkıştım.

“Buraya bu rezaleti kapatmaya geldim” dedim. Akıllıca bir laf ettiğimi ve bunca yıllık avukat arkadaşımı yıldıracağımı sanmıştım.

Ama gözleri birden ışıldayan Rıfat pervasızca homurdandı.

“Bak buna çok sevinirim, dostum” diye hırladı. “Ödemeyi peşin mi yapacaksın?”

“Ne ödemesi?”

Rıfat artık pişkince gülümsemeye başlamıştı.

“Yoksa Gül Hanım sana her şeyi anlatmadı mı?” diye keyifle sordu. “Ben her şeyi senin ağzından duymak istiyorum” dedim. “Hemen, şimdi.”

“Nasıl istersen, Orhan. Bana göre hava hoş. Ben sadece alacağımı tahsil etmek istiyorum, umarım bana hak verisin. Geriye kalanlar beni hiç ilgilendirmez, bu onların sorunu.”

“Önce şu meseleyi senin ağzından dinleyeyim bir kere, gerisini sonra düşünürüz.”

“Devam et.”

“Mesele özetle şu; bu iki kardeşin bana iki milyon liranın üzerinde borçları var ve ödemeleri için tanıdığım süre çoktan geçti. Onlardan bir an önce bu borcu ödemelerini istiyorum. Anladın mı şimdi?” Dönüp Elissa’ya baktım. “Doğru mu bu?” diye sordum.

Sevgilim bakışlarını benden kaçırarak, “Evet” diye fısıldadı. Bu kez Rıfat’a bakarak homurdandım, “Elinde bu borcu gösteren herhangi bir belge var mı?”

“Sevgili dostum, benim bir avukat olduğumu unutuyorsun galiba, hiç yaş tahtaya basar mıyım? İkisinin de altına imza attıkları dört senet var elimde.”

Aslında ne kadar anlamsız bir soru sormuştum, hiç o denli büyük bir meblağ senetsiz sepetsiz verilir miydi? Hemen ardımdan Elissa’nın sesi yükseldi bu defa. “Ama her şey bu kadar basit değil.”

“Ne demek istiyorsun, Elissa” dedim.

“Elinde altı tane kıymetli tablo var. Bunların toplam değeri borcumuzun çok üzerinde, yani aslında borcumuzu ödemiş sayılırız.”

Bu defa kaşlarımı çatarak Rıfat’a baktım yeniden.

“Bu iddiaya ne diyeceksin, aziz dostum” diye homurdandım. Avukat Rıfat omuz silkti. “Onlar sadece teminat. O kadar parayı kendimi güvenceye almadan vereceğimi mi sandın. Ben parayı nakit olarak verdim ve yine nakit olarak bir seferde ödenmesini istiyorum. İşim gücüm yok da o tabloları paraya çevirmeye mi kalkacağım. Bu karşımdakilerin sorunu. Ayrıca borcun ödenme süresi çoktan geçti, ben anlaştığımı faiziyle isterim.”

Sevgilim tekrar bağırdı. “Elindeki tabloları paraya çevirsek borcumuzun faizini de karşılar fakat bize bu şansı tanımıyor.”

“Yeter artık” diye homurdandım Rıfat’a. “Bu işi burada bir sonuca bağlamalıyız.”

“Bak bu mümkün” diye söylendi Rıfat. “Benim de istediğim bu zaten. Onların borçlarını sen mi ödemeyi düşünüyorsun? Ödemeyi yaptığın anda ben de sana teminat olarak tuttuğum tabloları teslim ederim. Ondan sonrasını sen düşün.”

Bir an düşündüm, söz konusu meblağ bankadaki hesabımdan fazlaydı. “Üzgünüm, ama o kadar nakit param yok” diye homurdandım.

Rıfat hayretle yüzüme bakmıştı. “O zaman boşuna nefes tüketiyoruz. Bu parayı ödemek için buraya geldiğini sanmıştım” dedi.

Başımı Kemal’a çevirip daha ziyade ona konuşuyormuşum gibi devam ettim. “Buraya geliş sebebim aslında Gül’e olan aşkımdan kaynaklanıyor. Onunla evlenmek istiyorum, ama anladığım kadarıyla bu borç münasebeti aramızdaki engel. Bu engelin bir an önce ortadan kalkması gerekiyor.”

Kemal pek oralı olmamıştı.

Rıfat ise pişkin bir edayla mırıldandı, “ikinizin arasındaki aşk beni hiç ilgilendirmez. Bilirsin biz eski arkadaşız, seni severim, ama her şeyden

önce onlara verdiğim parayı geri almak isterim. Benim zorum paramla ilgili. O para ödensin, ondan sonra ne yaparsanız yapın.”

Durum gittikçe çözümsüz bir hale dönüşüyordu.

Köşeye sıkıştığımı hissediyordum. Dik dik eski arkadaşımı süzdüm.

“Bana güvenmiyor musun?”

“Para konusunda babamın oğluna bile güvenmem. Sevgilinle evlenmek istiyorsan önce onun borcunu öde.”

Bu kez tiz perdeden bağırdım. “Sana o kadar param yok dedim.”

Rıfat ayağa kalkarak yanıma yaklaştı. “Yine de senin için yeni bir imkân sağlayabilirim belki.”

“Nasıl?”

“Bankadaki hesabında ne kadar nakit var?”

Boğazım kurumaya başlamıştı. Bu seni hiç ilgilendirmez diye bağırmak istedim, ama hır çıkarmak çözüm olmayacaktı. “Tam bilmiyorum, ama bir milyonun üzerinde olmalı” dedim.

Düşünür gibi yaptı Rıfat. Daha sonra olumsuz bir edayla söylendi. “O kadarı yetmez, ama ilaveten kendi yaptığın üç tabloyu bana teslim edersen işi tatlıya bağlamayı düşünebilirim.”

Neredeyse öfkeden kuduracaktım.

Yine de meselenin çözülmesi için bir ışık belirmiş sayılırdı, en azından Elissa’yı bu dertten kurtarmak için biraz düşünmeliydim.

“Ya elindeki tablolar, onlar ne olacak?” diye homurdandım.

“Kusura bakma, ama onları alacağımın tamamını tahsil etmeden sana veremem. Çünkü bana vereceğin üç tabloyu ne kadar zaman da bitireceğin belli olmaz, kim öle kim kala.”

Az kaldı, tamam öyle olsun diyecektim ki, tam o sırada bizi hiç ses çıkarmadan dinleyen Kemal’e gözüm takıldı. Yanılıyor muydum acaba, ama Elissa’nın ağabeyinin gözlerinde sanki sinsi bir parıltı yakalamış gibiydim.

Kendimi zor tuttum.

İşin başka ilginç bir yanı da kız kardeşiyle evlenme isteğimi ilk defa duymasına rağmen adamın en ufak bir tepki vermemesiydi.

Zar zor kendimi toparladım.

“Önce bankadaki hesabımı bir incelemem gerekiyor. Daha sonra sana kesin kararımı bildiririm.”

Rıfat sesini çıkarmamıştı.

Elissa’ya dönüp, “Hadi gidelim” dedim.

Odadan çıkarken sevgilim hafifçe elimi tutmuştu. Sanki bana destek vermek istiyordu.

Acaba bu yaptığım jestin bir sonucu muydu, yoksa üçlü bir komploya maruz kalışımın sevinç göstergesi miydi?

Arabaya binerken hâlâ bu kararsızlığın etkisindeydim...

2

Eve dönüyorduk Elissa'yla, ama aklım eskisinden de fazla karışmıştı şimdi. Yaşadıklarıma inanamıyordum adeta. Ayrıca büyük bir şaşkınlığa uğramıştım; bunca yıllık arkadaşımın, gerçek dost bildiğim Rıfat'ın birden hasım gibi karşıma çıkması, aramızda yaşanmış hiçbir hukuk yokmuş gibi beni yokuşa sürmesi, beni hayretlere boğmuştu. Kemal denen adam da bir tuhaftı, kardeşiyle evlenmek istediğimi söylememe rağmen, kendisinden en ufak bir tepki almamıştım. Hele hele tam yazıhaneden çıkarken adamın gözlerinde yakaladığım o garip parıltılar beni son derece rahatsız etmişti. Kendimi kurulan bir tuzağa sürüklenen av gibi görmeye başlamıştım.

Yol boyunca konuşmadık sevgilimle. Oysa Elissa biraz daha rahatlamış gibi, bana yaklaşmış, hatta bir ara direksiyonu kavrayan elimi minnetle okşamıştı. Bir anlam veremiyordum yaşadıklarıma; sözde bu buluşmaya Elissa ile evliliğimizin önündeki engelleri ortadan kaldırmak için gittiğimizi düşünürken, şimdi ortaya çözülmesi gereken bambaşka bir sorun çıkmıştı. Ye son derece aptal bir tutum takınarak ortadaki borcu yüklenecekmişim gibi bir hava yaratmıştım.

Eve döndüğümüzde de aramızdaki sıkıcı sessizlik devam ediyordu. "Avukat Rıfat Meriç'i nereden tanıyorsunuz?" diye sordum Elissa'ya.

Omuzlarını tiksintiyle silkti. "Ben değil, ağabeyim tanıyordu. Onu nereden bulduğunu da bilmiyorum, ama paraya şiddetle ihtiyacımız olduğu bir sırada birden ortaya çıktı. Galiba gizli gizli tefecilik yapıyormuş."

Bir başkası bu iddiayı ortaya atsa inanmazdım. Rıfat'ın tefecilik yaptığına ihtimal bile vermezdim, ama bugün olaya bizzat şahit olmuştum. İçimdeki merak daha da artıyordu. "Bu borç nereden kaynaklandı?" diye sordum bu defa.

Sevgilimin yüzü buruştu, tiksinti dolu bir sesle fısıldadı. "Hep Kemal'in hatası, ömrü borç içinde geçti zaten. O zavallının tekidir, daima şatafatlı yaşamak, borç içinde yüzdüğü halde, lüks bir hayat sürdürmek ister. Para kazanmak için her türlü teşebbüse girişir, ama her seferinde de batar. Kim bilir hangi borcunu kapatmak için o avukattan para aldı faizle. Ben artık ipin ucunu kaçırdım."

Aklıma takılan soruyu yönelttim bu defa. "Peki sen niye onun borcuna imza atıyorsun?"

Elissa ağlamaklı gibi oldu. "Sadece bir defa yaptım o işi. Borcuna kefil oldum. Ağabeyim borcunu ödeyemeyince avukat kefil sıfatıyla bu defa

beni sıkıştırmaya başladı.”

Yine de bu işte bir tutarsızlık vardı. Rıfat parasının geri geleceğine pek inanmayan insanlara kolay kolay para kaptıracak bir insan değildi. Teminat olarak gösterilen tablolar konusu da aklımı kurcalıyordu.

“O avukatın arkadaşın olduğunu bilmiyordum, bilseydim seni götürmezdim oraya. Asıl amacım borç tehdidi altında bulunduğumu sana göstermekti. O yükümlülükten kurtulmadıkça senin evlenme isteğine nasıl evet diyebilirdim. Borç ortaya çıkınca sana rezil olurdum. Her şeyi bilmeni istedim, aksiliğe bak ki, alacaklı arkadaşın çıktı.” Doğrusu hiç de inandırıcı gelmiyordu bu açıklama.

“Rıfat’a verdiğiniz o kadar tabloyu nereden ele geçirdiniz?”

Elissa hiç tereddüt etmeden cevap vermişti. “Ağabeyim resim toplar. Bir tür koleksiyoncudur. Aralarında ünlü ressamların tabloları da vardır. Zaten kazandığı paraları da böyle abuk subuk işlere yatırdığı için iki yakası hiçbir araya gelmez ya...”

Koleksiyon merakı ancak zengin insanlara has bir uğraş olmalıydı. Devamlı borç içinde yaşayan biri için biraz tuhaf bir alışkanlıktı.

Elissa birden yanıma gelerek kucağıma oturdu. Kollarını boynuma dolarken, “Sevgilim” diye fısıldadı. “Senin bu işe bulaşmanı istemiyorum. Sadece biraz sabırlı ol. Bekle. Bu bataktan kurtulur kurtulmaz birbirimize kavuşacağız.”

Ne kadar da rahat konuşuyordu. Onun samimiyetine inanmak istiyordum, fakat nedense bir türlü inanamıyordum. Beni neden Rıfat’ın yazıhanesine götürmüştü, şayet evlenmemizi geciktiren tek şey borç meselesiyse bunu bana daha önce de açıklayabilirdi. Ayrıca asıl sorun olarak ağabeyinin iznini ortaya sürmesine rağmen o konu hiç tartışılmamış, hatta borç tartışması sırasında konuyu ben çıtlatmak zorunda kalmıştım. Kafam o kadar dağınıktı ki, beynimi kurcalayan hiçbir konuyu tam olarak değerlendiremiyordum. Ayrıca eski arkadaşım Rıfat’ı hiç tanımadığım, bilmediğim yüzüyle karşılaşmak üzerimde şok etkisi yaratmıştı.

Elissa’nın beline sarılarak fısıldadım.

“Haklısın, bu konuya bulaşmam doğru değil. Bekleyeceğim, önce bu açmazdan kurtulun, evlilik sorununu daha sonra konuşuruz. Atlı kovalamıyor ya, biraz sabrederiz” dedim.

Sevgilimin isteği de buydu. Ama nedense bu beyanıma Elissa hafif şaşırmış gibi davranıp kucağımdan kalktı. Sanırım açıklamam hiç hoşuna gitmemişti. Tutumu gözümden kaçmadı.

***

Ertesi gün, hiç beklenmedik bir olayla yüz yüze geldim. Tamamen bir rastlantı; ama o rastlantıdan sonra beynimdeki düşünceler daha da dolambaçlı, içinden çıkılmaz bir hale dönüşüverdi birden. Elissa artık benim yanımda devamlı kalmaya karar vermiş ve bazı şahsi eşyalarını toparlamak için kendi evine gitmişti. Bu arada ben de fırsattan istifade mutfak ihtiyaçlarımızı tamamlamak için evimin hemen yakınındaki büyük marketlerden birinin yolunu tutmuştum.

Servis arabalarından birini kapıp çeşitli reyonlardan ihtiyaçlarımı toparlarken, birden birinin yanıma yaklaşıp, “Orhan!” diye seslendiğini duydum. Başımı kaldırıp baktığımda adımı söyleyen adamı ilk bakışta çıkaramamıştım.

Beni süzüp güldü. “Galiba hatırlamadın. Ben, Murat. Kabataş Lisesi’nden sınıf arkadaşın yahu, eh seneler hepimizi değiştirdi, birden toparlayamamakta haklısın.”

Neden sonra hatırlayabilmiştim. Sınıfın en çalışkanlarından biriydi. Ona İnek Murat derdik. Gerçekten de epey değişmiş, yaşma göre çökmüş, sanki erken ihtiyarlamıştı. Hafızamda kalan son hayali gür saçlı biri olmasına rağmen saçları tamamen dökülmüş, aşırı kilo almıştı. Hasretle kucaklaştık.

“Bu ne hal, yahu?” dedim. “Yaşlanmış görünüyorsun.”

“Sorma, hayat beni çok yıprattı. Geçen sene yedi yaşındaki oğlumu kaybettim, ondan sonra da bir türlü toparlanamadım.”

İki eski arkadaş yıllar öncesinin anılarına giderek konuşmaya başlamıştık. Konudan konuya atlıyor, mezuniyetten sonra dağılan ve çoğunu bir daha görmediğimiz arkadaşlarımızı soruyorduk. Galiba bu konuda ben daha vefasız çıkmış, çoğuyla arkadaşlığımı kaybetmiştim. Rıfat’la da aynı sınıftaydık. Murat’ı mezuniyetten beri görmemiştim, tabii bu oldukça uzun bir süreydi, inşaat mühendisi olarak çalıştığını o zaman anladım. Alışverişi kesmiş geçmişi anıyorduk. Sohbet sırasında lisedeki arkadaşlarımın çoğunla ünsiyetim kalmamıştı. Devamlı laf lafı açıyordu. Bir ara sıra Rıfat’a geldi. “Rıfat Meriç’i hiç görüyor musun?” diye sordum.

“Evet” dedi. “On gün kadar önce Şişli de rastladım. Yanında kız kardeşi de vardı."

Önce kız kardeşi lâfını algılayamadım, ama sonra birden uyandım. Hatırladığım kadarıyla Rıfat’ın başka kardeşi yoktu bildiğim kadarıyla. “Kardeşi mi?” diye mırıldandım.

“Evet, kardeşi. Çok hoş tatlı bir kız.”

Birden ilgim artmıştı. “Onun kız kardeşi var mıydı?”

“Vallahi, tam çıkaramıyorum şimdi, ama bana kız kardeşim diye tanıttı. Aklımda yanlış kalmadıysa adı Gül galiba veya öyle bir çiçek adıydı.”

Neredeyse nutkum tutulacaktı. “Emin misin?” diye kekeledim. “Yanındaki hanımı sana kız kardeşim diye mi tanıttı?”

Sohbete öyle dalmıştık ki Murat haliyle sorumdaki heyecanın nedenini anlayamazdı. Başını salladı, evet diye onayladı. İyice aptallaşır gibi oldum. Kuşkular yeniden beynime üşüşmeye başlamıştı. Rıfat, Murat gibi değildi, liseyi bitirdikten sonra üniversite yıllarında ve meslek sahibi olup hayatta atıldıktan sonra da sık sık karşılaşmış, dostluk ve arkadaşlığımızı kaybetmemiştik; onun bir kız kardeşi olduğunu hiç hatırlamıyordum. Hatta olmadığına emindim. Hafızam beni yanıltmıyorsa, babası emekli bir hâkimdi, o da baba mesleğini seçerek hukuka girmiş ve hâkim olmak istemiş, ama fakülteyi bitirdikten sonra avukatlığı seçmişti. Kendinden dört yaş kadar büyük bir ağabeyi vardı sadece ve o da bir banka müdürüydü. Ama kız kardeşi olmadığına emindim.

Güçlükle, “Hayret” diyebildim. “Rıfat’la ahbaplığımız devam etti, zaman zaman buluşuruz da, ama bir kız kardeşi olduğunu hiç bilmiyordum. Nasıl bir kız, bana tarif etsene?”

Tabii yaşadıklarımdan hiç haberi olmayan Murat, o karşılaşmadan aklında kalanıyla bana gördüğü kızı anlatmaya çalıştı. Ne yazık ki verdiği tarifler aynıyla Elissa’ya uyuyordu. Ben ise hâlâ buna inanmak istemiyordum. Ama Rıfat’ın yalan söylemesi için bir nedeni de yoktu. Yanındaki kadını, müvekkilim, bir dostum veya arkadaşım diye de takdim edebilirdi Murat’a. Belki de bir daha karşılaşma ihtimali olmayan bir lise arkadaşına, neden Elissa’yı kardeşim diye takdim edecekti?

Murat’la daha fazla konuşamayacak hale gelmiştim. Ondan sonra konuşmayı kısa kesip yine görüşelim inşallah filan gibi birtakım beylik laflarla yanından uzaklaştım. Alışverişimin ondan sonraki kısmını bile zar zor tamamlamıştım. Ödeme yapmak üzere kasaların önüne geldiğimde beynim zonklamaya başlamıştı çoktan.

Elissa gerçekten Rıfat’ın kardeşi olabilir miydi?

Şayet bu doğruysa dün oynanan garip komediyi nasıl açıklayabilirdim. Beni en fazla düşündürmeye sevk eden husus dünkü yadırgadığım Rıfat’ın tutumu ve ilk defa şahit olduğum değişik kişilik tezahürüydü. Yazıhanesinde gördüğüm adam sanki bunca yıldır tanıdığım arkadaşım değildi. Şimdi Murat’la bu beklenmeyen karşılaşmam ve ayaküstü

sohbetimiz sonucu öğrendiğim şey, ister istemez beynimde yeni birtakım senaryoların doğmasına neden olmuştu.

Aklıma gelen olasılıklar kanımı donduruyordu.

***

Elissa akşamüstü eve döndü. Beraberinde iki kocaman bavul dolusu eşya getirmişti. İşin tuhafı gayet neşeli görünüyordu. Onu beklerken beynimde öyle korkunç ihtimaller şekillenmişti ki, sevdiğim kadını bana tuzak kuran bir düşman gibi görüyordum artık. Ama daha da önemlisi içimdeki Elissa tutkusu ondan intikam almak için yanıp tutuşan bir aleve dönüşmüştü. Bunu kesinlikle ona belli etmemem gerekiyordu.

Akşam yemeğine kadar hiçbir şey belli etmedim.

Elissa ise artık evimdeki misafir değil, o evin hanımı gibi hareket etmeye başlamıştı. Hatta çalışmam için beni atölyeme çıkarmış, kendisi de akşam yemeği hazırlamak için mutfağa girmişti. Hiç sesimi çıkarmıyor, cinaslı, imalı bir laf etmiyor, ortamın doğmasını bekliyordum. Nasıl olsa ilk fırsat zuhurunda her şeyi yüzüne vuracak, yılan gibi onu sokacaktım.

Atölyemde çalışırken bir yandan da beni böyle bir tuzağa çekmelerindeki sebebi bulmaya çalışıyordum. Ortada kolay kavrayamayacağım bir durum vardı; bu insanlardan biri sevdiğim kadın, diğeri de dostluğu ta lise yıllarına dayanan eski bir arkadaşımdı. Aralarındaki ilişki ne olursa olsun, bana böyle bir oyun oynamaya kalkışmalarında nasıl bir sebep yatardı? Asıl çözemediğim husus buydu.

Elissa'nın Rıfat'ın kardeşi olduğuna hâlâ inanmıyordum. Acaba sevgili veya karı koca olabilirler miydi? Bu ihtimal de çok uzaktı. Rıfat, Elissa'yı sevdiğimi aramızda bir cinsel yaşam olduğunu bilmesi gerekiyordu; kocası veya sevgilisiyse böyle bir rezalete nasıl tahammül edebilirdi? Bir an için arkadaşımı iyi tanımadığımı, her türlü pisliğe bulaşacak kadar ahlaksız olduğunu varsaysam da herhâlde bu denli hazımlı bir erkek olamazdı.

Tereddütler içinde bocalıyordum. Acaba Murat mı yanılmıştı? Ya da artık her şeyden şüphelenen beynim, hayali senaryolar mı uyduruyordu? Çünkü Elissa'ya olan karasevda şeklindeki tutkum beni de hezeyanlara itmeye başlamıştı.

Bir an aklıma zavallı Yekta geldi.

Bir bakıma ondan geri kalır bir yanım yoktu. Sadece dayak yememiştim. Elissa bir kasırga, bir hortumdu; yakalanınca çekip savuran, uçurup götüren tesirinden kurtulmanın imkânı yoktu, bütün sorun yakalanmamaktı.

Artık ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

Ta ki akşam yemeğine kadar... Asıl çıngar o zaman çıktı.

***

Hemen hemen evdeki tüm eşyaların yerini öğrenmişti Elissa; daha seyrek kullandığım yemek odasındaki masayı düzenlemiş, buruşmaz ketenden açık bej örtüyü yaymış, gümüş şamdanlardaki mumları yakmış, masanın üzerine yayvan cam bir vazo içine can alıcı renklerde kesilmiş çiçeklerle süsleyerek romantik bir hava yaratmıştı.

O akşam kendisi de özenle giyinmişti. Kolsuz siyah ipek bir elbise vardı üzerinde. Kısa etekleri mevzun bacaklarını tüm ihtişamıyla gösteriyordu. Elissa'nın varlığıyla daha da süslenen ortamdan etkilenmemek elde değildi. Ayrıca bundan böyle temelli evime yerleştiğinden bu akşam yemeğinin daha da artan bir anlamı çıkıyordu ortaya.

Beynimde kaynayan düşüncelere rağmen ona gülümsemeyi başardım. O da yanıma yaklaşıp kollarını boynuma dolayarak öptü beni. Aklımı kemiren endişelerin esiri olmasam o an kendimi dünyanın en mutlu erkeği hissedebilirdim. Ama ne yazık ki artık Elissa'ya inanmıyordum. Masanın başına benim oturmamı istedi. Kendi de hemen yanıma oturdu.

O güzel yüzünde mutluluk tebessümleri yer almıştı. Yeni evine, başlayacağı yeni hayata renk ve hava veren bir eşin huzuru içindeydi sanki. Şüphelerim olmasa tüm kalbimle onun masumiyetine rahatlıkla inanabilirdim. Bu sahte oyuna ben de elimden geldiği kadar yapay bir mutlulukla eşlik ediyordum o an. Şaraplarımızı içip havaya biraz daha girmemizi bekliyordum. Gerçek yüzümle sahneye çıkmak için onun biraz daha gevşemesini beklemekti niyetim.

Bu kez ben de rolümü başarıyla sürdürüyordum.

En az onun kadar havaya girmiş sayılabilirdim. Hatta gülümsemem hiç eksik olmuyor, onun neşesini arttıracak komik fıkralar anlatmaya gayret ediyordum. Kısacası her şey istediğim gibi gidiyordu, ikinci kadehlerimizi doldururken, "Çok âlem bir insansın, Elissa" dedim.

Bu girişimin arkasından komik bir şey söyleyeceğimi sanarak gülüp yüzüme baktı. Bir an sessiz kaldığımı görünce sordu. "Neden öyle söyledin?"

"Seni hâlâ anlayamadım da ondan"

"Nasıl yani?"

"İstersen en başından başlayalım. Örneğin bana kocam diye tanıttığın Kıvanç'tan. Hâlâ onun kim olduğunu bilmiyorum."

Sevgilimin yüzü hafifçe sararmıştı. Zoraki gülümsemeye çalıştı.

“O konuda sana bir açıklama yapmıştım. Şimdi eski defterleri karıştırmanın ne anlamı var. Lütfen evimizdeki başladığımız yeni hayatın ilk gecesinde geçmişten bahsetmeyelim artık. Onların hepsi geride kaldı. Ben seni çılgınlar gibi seviyorum.”

“Sahi mi?”

“Ne demek, sahi mi?”

“Seven insanlar birbirilerine yalan söylerler mi?”

Elissa’daki tedirginlik biraz daha belirginleşmişti.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Bana çok yalan söylediğini anlatmaya çalışıyorum.”

Sonunda yüzümdeki alaycı ifadeyi sezinler gibi olmuştu Elissa, elindeki şarap kadehini tabağının yanına bırakırken daha gergin bir sesle mırıldandı. “Kırıcı olduğunun farkında mısın? Seni böylesine seven bir kadına ettiğin bu laflar hiç sana yakışmıyor.”

Yüzümdeki gülümseme kaybolmuştu.

“Kendini erkeklere âşık ettirmesini çok iyi beceriyorsun? Örneğin zavallı Yektaya: Senin için deli divane oldu o büyük sanatkâr. Sonunda bir çuval dayak yiyip acınacak halde yerlere serildi. Yüzü gözü kan içinde.”

Elissa’nın tavırları değişmeye başlamıştı. Yüzündeki sevgi dolu bakışlar kaybolmuş, kendini tehlikede hisseden yırtıcı bir kaplan gibi saldırıya hazırlandığını görüyordum. “Yine mi o sulu ve alkolik adamdan söz edeceğiz. Bana âşık olduysa suç benim mi?”

Buz gibi havayı delen sesimle devam ettim. “Poz verdiğin tabloları yaparken böyle konuşmuyordun ama. Ona ümit ve cesaret veriyordun. Ta ki ondan yeterince resmi, beş kuruş ödemeden elde edinceye kadar. Çeten başka ressamlara ihtiyaç duyunca Yektayı silkeleyip attın ve yenilerini aramaya başladın.”

Burun delikleri oynamaya başlamıştı Elissa’nın. Bu mimiğini çok iyi tanıyordum, her sinirlenişinde yapardı. “Saçmalıyorsun sen; ne söylediğinin farkında değilsin.”

Hiç oralı olmadım. “Yekta’nın posasını çıkarınca beni gözünüze kestirdiniz. Ben de ünlü bir ressamdım ve eserlerim iyi para getiriyordu. Üstelik Yekta gibi ben de bekârdım ve tuzağa düşmem oldukça kolay olurdu. Avcımız ise gözüne kestirdiklerini kapana sıkıştırmakta çok beceriklidir. İlk defa o niyetle sergime geldin. Daha ilk karşılaşmamızda

beni tuzağa düşürmeyi başardın. Yeni avını en nazik yerinden vurmuştun.”

“Yeter artık! Bu hezeyanlarını dinlemek zorunda değilim” diye bağırdı.

“Üzgünüm, ama dinleyeceksin” diye fısıldadım. “Mecbursun.” “Hiç de değilim.”

Sofradan kalkmak ister gibi iskemlesini geri itti. Aynı anda ondan çabuk davranarak öfkeyle bileğinden kavradım. Benden böyle bir davranış beklemiyordu. Sanırım bileğini de biraz sertçe kavramıştım ki, bağırdı. “Bırak kolumu, canımı acıtıyorsun.”

“Bu daha hiçbir şey değil. Asıl bundan sonrasını seyret.”

Elissa kararlı tutumum karşısında korkmuştu.

Güzel siyah gözleri iri iri açıldı.

“Bırak beni, diyorum.”

“Bırakmayacağım. Sonuna kadar beni dinleyeceksin. Beni ağına düşürmeyi başardın, ama isteğinize ulaşamadınız. Çünkü resimleri size teslim etmeyeceğimi anladınız. O zaman da başka çözümler ürettiniz. Sana sırılsıklam âşık olduğumu anlamıştın ve şiddetle seninle evlenmek istiyordum. Çete reisi yeni bir planı tezgâha koydu.”

“Sen çıldırmışsın!” diye bağırdı.

“Doğru, aşkından bir ara o raddelere geldim. Fakat şu sırada beynim tıkır tıkır işliyor ve ne yaptığımın farkındayım. Biraz zaman kazanmak ve beni yola getirmek zorundaydınız. Önce o komik yola başvurdunuz, başkasına âşık olduğun ve onunla evlenmek istediğini bana göstererek, teslim olmamı ve her türlü fedakârlığa katlanabileceğimi düşündünüz. O komik berber kalfasını nasıl buldunuz bilmiyorum, ama karşıma çıkardığınız aday çok yetersizdi ve hemen sırıtıverdi. Doğrusu sizden daha iyi bir seçim beklerdim.”

“Sen kocaman bir aptalsın!” diye bağırdı Elissa. “Kadın ruhunu hiç anlamıyorsun.”

“Asıl aptalca davranan sizsiniz. Beni gerizekâlı mı sandınız?” “Sadece seni kıskandırmak istemiştim.”

Sırıttım.

“Bırak artık bu palavraları Elissa! Maskeniz düştü. Hâlâ anlamıyor musun? Oyunu kaybettiniz, kabul et artık gerçeği.”

“Sana acıyorum, Orhan.”

“Önce beni sonuna kadar dinleyeceksin” diye gürledim ve avucumun içine hapsettiğim bileğini biraz daha sıktım.

“Canım yanıyor” diye bağırdı.

Aldırmadan devam ettim. “Bu sefer karşıma ağabeyim diye Kemal denen o herifi sürdünüz. O senin ağabeyin filan değil.”

Elissa bütün oynadığı oyunların tarafımdan çözüldüğünü anladıkça renkten renge giriyordu. Yapacağı veya söyleyeceği fazla bir şey kalmamıştı. Mutlak bir çaresizlik içindeydi. Yüzüme tiksintiyle baktı. Kekeleyerek, “Yekta’yı pis bir alkolik olarak kabul etmiştim, oysa sen deliymişsin, tam bir çılgın. Senin zorun da beyninden, öyle hayali senaryolar üretiyorsun ki tüylerim diken diken oluyor” dedi.

“Gerçekleri yakalamam hoşuna gitmedi, değil mi? Çünkü işine gelmedi. Foyan meydan çıktı.”

Karşımda söyleyecek bir şey bulamıyordu artık. Acı gerçekleri birer birer yüzüne tükürürcesine çarpıyordum.

“Madem bana inanmıyorsun, bırak beni. Şeytan görsün yüzünü. Bir daha asla semtine bile uğramam. Senden nefret ediyorum.” Tekrar güldüm.

“Asıl seni ben kovacağım. Ama sandığın kadar kolay değil. Daha söyleyeceklerim bitmedi, önce içimi dökeceğim, sonra da intikamımı alacağım.”

İntikam kelimesi Elissa’nın iyiden iyiye korkmasına neden olmuştu. Korku nefis gözlerinde belirginleşti. “Ne intikamı?” diye fısıldadı zor duyulan bir fısıldama ile. Onu iterek sürükledim ve sırtını duvara yasladım. Bu defa iki bileğinden kavrayarak üstüme atılmasını da engellemiştim. Elissa benden görmeye alışık olmadığı bu sert davranışım karşısında iyice afallamıştı.

“Tabii ya,” diye söylenmeye devam ettim. “Benimle bu kadar oynadıktan sonra senden intikamımı almadan mı kapının önüne koyacağımı sanıyorsun.”

Dudakları kurumuş, ufak göğüsleri körük gibi inip kalkmaya başlamıştı. Gözlerindeki endişe içindeki korkunun biraz daha arttığının en bariz işaretiydi.

“İnan, ben masumum” diye hırladı.

“Hâlâ bana inanmayacağım şeyler söylüyorsun. Yerinde olsam her şeyi en başından başlayarak itiraf ederdim. Şimdi söyle bana, Kemal denen herif kim? Suç ortaklarınızdan biri mi?”

Elissa bakışlarını gözlerimden kaçırdı. Artık teslim olmaya hazırlanıyordu. Daha şiddetle üstüne gittim. “Hadi konuş, kim o herif?” Elissa’dan ses çıkmadı önce. Daha sonra hırçınlaştı. “Madem her şeyi bildiğini söylüyorsun, öyleyse neden bana soruyorsun?”

“Samimi bir itiraftan bulunursan belki sana uygulayacağım cezayı biraz affedebilirim.”

Sanki bu lâfım onu büsbütün kızdırmıştı. “Sevgilim” diye bağırdı birden yüzüme karşı.

“Hayır, o senin sevgilin değil. Bunu biliyorum. Suç ortağınız, değil mi? Unutma, son şansını kullanıyorsun, bana doğruyu söylemek zorundasın.”

Başını yeniden önüne düştü.

“Bana ne yapmayı düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

Yüzüme korkunç bir maske takarak karşılık verdim. “Seni öldüreceğim.”

Önce şaşkınlıkla bana baktı. Sonra bu söylediğimi gerçekleştiremeyeceğim inancı ile gülümsemeye çalışarak mırıldandı.

“Yapamazsın, benden nefret ediyor olsan da hâlâ beni sevdiğini biliyorum. Bu denli âşık olan biri sevdiğini öldüremez.”

İnandırıcı bir şekilde gülümsedim.

“Aşk mı? Sen içimdeki bütün güzel duyguları yok ettin. Artık nefret ediyorum senden ve son derece öfkeliyim. Bu öfkenin sonu cinayetle noktalanabilir.”

Sanırım inanmıyordu hâlâ.

“Beni korkutmaya çalışıyorsun, değil mi?” dedi.

Yeterince korkmuştu, fazla üstelemedim. “O konuyu daha sonra düşüneceğim, önce sorularımı cevaplamanı istiyorum.”

İyice köşeye sıkışmıştı. Çaresizliği her halinden belli oluyordu. Artık her an çözülebilirdi ve ümitsizlik her yanını kaplamıştı. Ona son darbeyi vurmak için yüzümü biraz daha solgun çehresine yaklaştırdım. Aralık dudaklarından çıkan ılık nefesi yüzümü yalıyordu.

“Her şeyi anlat. Çünkü Rıfat’ın gerçek ağabeyin olduğunu biliyorum” dedim.

Galiba asıl düşürücü darbem bu olmuştu.

Önce afallayarak birkaç saniye gözlerimin içine baktı, sonrada hıçkırarak gözlerinden yaşlar gelmeye başladı.

3

Arabayı sürerken pek bilmediğim semtin sokaklarını dikkatle tarıyordum. Neredeyse şafak sökecekti, günün ağarmasına çok az zaman kalmıştı. Bir ara eğilerek ön camdan göğe bir göz attım; görebildiğim kadarıyla kapkara bulutlarla kaplıydı. Doğacak günün karanlık ve yağışlı geçeceği kesindi. Yol boyunca yanımda sessizce oturan Elissa yandaki dar bir sokağı göstererek, “Buradan sapacağız” diye fısıldadı.

Sokağa saptım ve ayağımı fren pedalına yavaşça basarak hızımı kesip durdum. Sonra Elissa’ya bakmadan sordum, “Hangi ev?” diye. Parmağınla karanlıktaki ahşap bir binayı işaret ederek, “İşte şu” diye gösterdi. Gecenin bu saatinde işaret ettiği evin bütün ışıkları sönüktü.

“Emin misin?” diye sordum bir daha.

Sevgilim titreyen bir sesle, “Evet” diye fısıldadı. “Eminim.”

Arabadan inmeden bir süre daha düşündüm. Elissa hemen yanı başımda heyecandan titreyerek bana bakıyordu. Kalkıştığım işin tehlikeli ve oldukça saçma olduğunu biliyordum. En önemlisi ben böyle serüvenlere kalkışacak tipte biri değildim, itiraf etmeliyim ki girişeceğim teşebbüsü veya benzerini yaşamım boyunca denememiştim. Ama şimdi denemek zorundaydım.

Başımı çevirip Elissa’ya son bir kere daha baktım. Bu akşam yemek sonrası yaşadığımız olaylar tekrar gözümün önünde canlandı. Sevgilimin çırpınışlarını, yıkılışlarını hatırladım. Başladığım işi bitirmek zorundaydım. Başka çarem yoktu.

“Sen arabada kal” dedim.

“Hayır, ben de seninle gelmek istiyorum. Tek başına başaramazsın. Ayrıca ben o evi avucumun içi gibi biliyorum. Bütün çocukluğum burada geçti.”

Haklıydı aslında, ama onu tehlikeye atmak istemiyordum. Ok yaydan çıkmıştı artık ve her şeye rağmen içerde neyle karşılaşacağım hakkında fazla bir fikrim yoktu. “Olmaz” dedim.

Elissa itirazını sürdürdü. “Gereksiz kahramanlığın hiç anlamı yok. Nasıl olsa işler kötü gitse ve içerde beni görseler de bir şey olmaz, ama seni yakalarlarsa durumumuz çok zorlaşır.”

Arabanın kapısını açtım. Beni dinlemeyen Elissa da aynı anda öteki kapıdan dışarıya fırlamıştı. Onu engelleyemiyordum. Buz gibi soğuk bir rüzgâr yüzüme çarptı.

“Gelmek istediğinden emin misin?” diye sordum yeniden.

“Başka çarem yok sevgilim. Sen benim için kendini tehlikeye atarken arabanın içinde durup bekleyemem.”

Hızla yaklaşıp koluma girdi. Ağır ağır eski ahşap eve doğru yürümeye başladık. İkimiz de oldukça gergindik. Neyse ki sabahın ilk ışıklarının doğmak üzere olduğu bu anda bütün sokak derin bir uykudaydı. Bakışlarım sokağın boşluğunu hızla bir daha taradı. Sadece uğuldayan rüzgârın sesi yansıyordu kulaklarımıza. Bir bakıma çok az vaktimiz var sayılırdı. “Biraz acele edelim” diye fısıldadım sevgilimin kulağına. Dün akşam yemeğinden sonra öyle saatler geçirmiştik ki Elissa ile aramızda yaşananlar ancak filmlerde olabilirdi, ikimizin de heyecanı doruklardaydı.

Ufak ahşap ve köhne bahçe kapısının önünde durduk. Elissa kapıyı hafifçe itti. Kapı hafif bir gıcırtı ile açıldı. Belki fazla ses çıkmamıştı, ama gecenin sessizliğinde bana dünyayı ayağa kaldırdığımız hissi vermişti. Elissa önde, ben arkada içeriye süzüldük. Bulunduğum mekâna yabancı olduğumdan tedirgindim, ama sevgilim rahat adımlarla bahçede yürümeye başladı. Sanki bana cesaret vermek için elimden tutmuş çekiştiriyordu.

Bahçeye bir göz attım. Son derece bakımsızdı. Henüz gün ağarmadığından, ancak sokak lambalarının bahçeye akseden yetersiz ışıkları vardı. Fazla bir şey göremiyordum. En azından yirmi senedir, insan eli değmediğinden bahçe tarlaya dönmüştü. Seçebildiğim tek şey ahşap evin alt katma yakın yerlerde öbek öbek yerleştirilmiş saksı niyetine bir zamanlar kullanılmış teneke kutulardı.

Elissa hâlâ beni çekiştirmeye devam ediyordu. Evin arka tarafına yönelmiştik. Burada karanlık daha yoğundu. Burnuma hafif bir koku geliyordu, ama ne olduğunu pek kestirememiştim, ıslak ot kokusu ya da çürümeye yüz tutmuş tahta kokusu gibi yabancısı olduğum bir şey. Elissa’nın eve nereden gireceğini biliyordum, aslında dün gece bana uzun uzun anlatmıştı, çünkü bu işi yalnızca benim yapacağımı planlamıştık, ama son anda sanki tek başıma meseleyi halledemeyeceğimi sezinlemiş gibi o da yanıma katılmıştı.

Sevgilim bahçeye bakan bir pencerenin önünde durdu. “Buradan gireceğiz” diye fısıldadı. Sonra benim konuşmama fırsat vermeden narin parmaklarıyla eski tarzda pencereyi camından hafifçe yukarıya itti. Gevşemiş, laçkalaşmış pervaz yerinden oynadı ve bir iki santim kadar aralandı. Aralanan yere elini sokan Elissa hiç sorun çıkmadan pencereyi yukarıya kaldırdı. Daha sonra da paslanmış tutamaklarla sabitledi.

Şaşırarak yüzüne bakakalmıştım.

Eve bu kadar rahat girebileceğimizi düşünmemiştim doğrusu. Gülümsedi, “Unutma çocukluğum burada geçti” diye fısıldadı daha sonra.

Huzursuzluğum devam ediyordu. Kesinlikle yasalara aykırı bir iş yapıyorduk, yakalanırsak o belki paçayı kurtarabilirdi, ama benim durumum hiç de öyle olmayacaktı. Birden durgunlaştığımı görünce yaşadığım tereddüdü hissetmiş gibi fısıldadı. “Ne o, yoksa korkuyor musun?” diye sordu.

Artık çok geçti, aldığımız kararı uygulayacaktık. Başka çaremiz yoktu.

Usulca açık camdan içeriye süzüldüm. Sonra elimi uzatıp onun da içeriye girmesine yardım ettim. Gözlerim karanlığa uyum sağlayınca odanın tamamen boş olduğunu fark ettim. Kulağıma yaklaşarak fısıldadı tekrar. “Ayaklarının ucuna basarak yürü. Eski tahtalar çok gıcırdar. Gerçi yukarıdaki ihtiyarlar sesi duymazlar, ama bekçi Hüsnü’nün sabah namazına kalkması yakındır. Seni görmesi hiç de hoş olmaz.”

Elisa öne düştü.

Çocukluğunu geçirdiği evde olmanın rahatlığıyla hızlı fakat sessiz hareket edebiliyordu. Peşine takılıp yürümeye başladım. Ahşap evin içi zifiri karanlıktı. Önümü hiç göremiyordum, neyse ki Elissa çaresizliğimi yine anlamış gibi tekrar elimden tutmuştu.

Bir merdiven başına gelmiştik.

“Altıncı basamağa dikkat et. Gıcırtısını sağır sultan bile duyar” diye uyardı.

Basamakları saymaya başlamıştım. Yan yana çıkıyorduk merdiveni. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Elissa karanlıkta yüzümü göremese de heyecanımı anlamıştı. “Korkma” diye fısıldadı moral vermek istercesine, “Sadece gürültü yapıp onları uyandırmayalım.”

Merdiveni sessizce çıkmayı başarmıştık.

Elissa bir an durarak etrafı dinledi. Derin bir sessizlik vardı. Sonra yine elimi çekiştirdi. Ayaklarımızın ucuna basarak üst kat koridorunun sol tarafındaki odalardan birinin önüne geldik.

“Bütün tablolar bu odada duruyor” diye mırıldandı.

Elimi bırakıp iki eliyle kapının tokmağını kavrayarak usulca çevirdi. Fakat kapı açılmamıştı.

“Lânet olsun, kilitli” dedi.

“Şimdi ne yapacağız?”

Birkaç saniye düşündü Elissa. Sonra kararlı ve kendinden emin bir şekilde fısıldadı. “Ben bir yolunu bulacağım. Sakın buradan kımıldama.”

Heyecanlanarak sordum. “Nereye gidiyorsun?”

“Kapının anahtarını bulmaya.”

“Anahtarın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Sanırım biliyorum.”

Ne biçim cevaptı bu? Olsa olsa bir tahmindi. “Dur biraz” dedim. Ama Elissa o kadar kararlı görünüyordu ki benim uyarımı iplemeden karanlık koridorda uzaklaştı.

Kapının önünde tek başıma kalmış, gözlerimle karanlıkta iyi seçemediğim sevgilimin karaltısını izlemeye çalışıyordum. Elissa’nın başka bir kapıyı açarak gözden kaybolduğunu gördüm. Dilim damağım kurumuştu. Her an birilerinin uyanacağını, ışıkların yanacağını ve hırsız gibi eve girişimizin ortaya çıkacağını düşünerek huylanmaya başlamıştım.

Aradan ne kadar vakit geçmişti kestiremiyordum, ama sevgilim bir türlü dönmüyordu. Yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştım. Gerçi bir aksilik olsa, sesler duyardım, çünkü eski evin içindeki dondurucu sessizlik bütün hızıyla devam ediyordu.

Durumdan şikâyet edemezdim çünkü bu planı ben yapmıştım, o zaman da sıkıntılarına katlanmak zorundaydım. Geçen zamanı kestiremiyordum, ama Elissa’nın geciktiği kesindi. Yoksa anahtarları bulacağını sandığı yerde bulamamış mıydı? Herhâlde hâlâ aramaya devam ediyordu.

Beynim durmadan çalışıyor, birtakım olumsuz düşünceler oluşuyordu. Şimdilik evin içinde ciddi bir tehlike olamazdı, en azından Elissa için, çünkü uyuyan kişiler sevgilimi tanıyorlardı. Onun anahtarla dönmesini beklerken aklım yine dün geceye Elissa’ya yaptığım tartışmaya dönmüştü.

Dün gece belki de hayatımın gecesiydi, öfke, kızgınlık, hırsla birlikte çıldırtıcı bir aşkı, sevdayı ve ruhumu dinlendiren huzur dakikalarını birlikte yaşamıştım. Aslında gece bitmeden burada olmam da çok ihtiyacını duyduğum huzur ve rahatlığı ömrümün geri kalanına yaymak içindi. Kafamdaki planı uygulayabilirsem Elissa ile evlenebilecektim.

Nihayet karanlık koridorun ucunda sevgilimin gölgesi belirdi. Sessiz, ama hızlı adımlarla dönüyordu. Elinde kapının anahtarı vardı. Aradığını bulmuştu sonunda.

“Acele et biraz, gecikiyoruz” diye fısıldadım.

Bana cevap vermeden anahtarı kilide sokup çevirdi. Kapı sessizce açılmıştı. Artık gözlerim karanlığa uyum sağladığından etrafı

seçebiliyordum. Boş odanın bir yanma beyaz çarşaflara sarılarak istif edilmiş tabloları hemen gördüm.

Bundan sonrası tabloları arabaya taşımamıza kalmıştı artık. Dört tanesini ben kucakladım ikisini de Elissa aldı. Bir posta daha yapmak zorundaydık. Altınca basamağın gıcırdadığını hatırlayarak gürültü çıkarmadan açık pencerenin önüne kadar geldik. Oldukça rahatlamıştım.

“Şimdi” dedim. “Sen dışarıya çık ve birer birer tabloları arabaya taşı. Öbürlerini ben getiririm.” “Gürültü çıkarmadan yapabilir misin?”

“Merak etme. Bir sorun olmaz.” Sonra birden hatırlayarak sordum. “Anahtarı ne yapacağım? Üstünde mi kalsın?”

Elissa omuz silkti. “Artık hiç önemi yok” dedi.

O pencereden bahçeye süzülürken ben hızla yeniden merdivenlere koştum. Evdekilerin kolay kolay uyanmayacaklarını düşündüğümden rahatlamıştım, ama asıl hatayı da o an yaptım ve altıncı basamağı unutarak bastım.

Elissa haklı çıkmıştı. Bir basamağın bu denli gıcırdayacağını zinhar tahmin edemezdim. Sanki acı bir ses evin bütün sessizliğini yırtarcasına yankılar yapmıştı.

Gayri ihtiyari ağzımdan bir küfür fırlayıverdi. Hızla öteki basamakları ikişer ikişer tırmandım. Yapacağım başka bir şey yoktu. Geriye kalan tabloları alıp bir an önce aşağıya inmeliydim. Kapısı açık odaya daldım ve son resimleri de kucakladım.

Ama ilk dikkatimi çeken şey karanlığın birden yerini bol bir ışığa dönüşmesiydi. Arkamı döndüğümde tam kapının eşiğinde yaşlı bir adamı görmüştüm. Asıl korkutucu şeyse adamın elindeki eski bir tabancaydı.

Yaşlı adam öfkeyle yüzüme bakıyordu.

“Sen de kimsin, ulan?” diye homurdandı. “Hırsız mısm? Ne işin var burada?”

Soluk soluğa kalmıştım.

Birkaç saniye hiç konuşamadan yaşlı adamın yüzüne bakakaldım. Elissa’nın sözünü ettiği bekçi Hüsnü bu olmalıydı. Sessizliğimi görünce adam daha celâllenmişti.

“Yakaladım seni” diye homurdandı.

“Şey...” diye mırıldandım. “Ben hırsız filan değilim.”

“Öyle mi? Nesin peki? Bu evde ne işin var? O tabloları niye alıyorsun.

Kekelemek zorunda kaldım. “Ben Gül Hamının arkadaşıyım.” Yaşlı adam aval aval yüzüme bakmıştı. “Gül Hanım mı? O da kim?”

“Gül, işte. Yani Elissa...”

“Ben öyle birini tanımıyorum.”

“Nasıl tanımazsın, avukat Rıfat Beyin kız kardeşi o.”

“Hadi oradan sen de. Bunca yıl yanlarında çalıştığım aileyi mi bana öğreteceksin? Rıfat Bey’in kız kardeşi filan yoktur.”

Bir an damarlarımdaki kanın çekildiğini hisseder gibi oldum, İnanamıyordum. Bu kadarı çok fazlaydı artık. Ama kimseyi suçlayamazdım; bu düpedüz benim ahmaklığımdı. Elissa’nın yeni bir yalanma maruz kalmış ve bir aptal gibi tekrar inanmıştım ona.

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Bir hırsız gibi yakalanmaktan ziyade nasıl bu kadar saf davranıp bu son yalanını da yuttuğuma sinirleniyordum. Herhalde şu koca dünyada akıllı geçinip benden daha ahmak biri çıkmazdı. Aynı anda markette rastladığım lise arkadaşım Murat’ın söylediklerini hatırladım, onun da yalan söyleyecek hali yoktu ya... Rıfat’ın kız kardeşinden bahseden oydu, üstelik de kızın adından bir çiçek ismi diye bahsetmişti.

Ama ihtiyar bekçi şimdi her şeyi inkâr ediyordu.

Saf saf sordum. “Rıfat’ın bir kız kardeşi olmadığından emin misın:

Yaşlı adam soruma cevap verme gereğini bile duymamıştı. Tabancanın namlusunu sallayarak işaret etti. “Elindeki tabloları duvara daya. Sonra da diğerlerini nereye götürdüğünü söyle. Yoksa alimallah ateş ederim.”

Bir an acaba adam söylediğini yapar mı diye düşündüm. Yaşlı bekçi gayet ciddi görünüyordu.

“Tamam” diye mırıldandım. “Tabloları bırakıyorum.”

“Diğerleri nerede?”

Doğruyu söylemek en gerçekçi çözüm olacaktı.

“Gül Hanım diğerlerini arabama yerleştiriyordur, herhâlde.”

“Yani bir de ortağın var, öyle mi?”

Tasdik edercesine başımı salladım. Aslında yaşlı adama pek aldırdığımda yoktu, ama bütün benliğimi inanılmaz bir öfke kaplamıştı şimdi. Asıl Elissa’yı elime geçirsem bir kaşık suda boğabilirdim. Nefretten yanıp tutuşuyordum. Bu kaçıncı aldatılışımdı, ancak gerizekâlı bir adam bu kadar oyuna gelebilirdi.

Yaşlı bekçi suratını ekşiterek sordu birden.

“Eve nasıl girdiniz?”

“Arka bahçeye bakan odaların birinin penceresinden” dedim.

“Camı mı kırdınız?”

“Yoo...” diye homurdandım. “Arkadaşını o pencerenin nasıl açılacağını çok iyi biliyordu.”

Bekçinin suratında hafif bir tebessüm yakalar gibi oldum. “Sen şu kızı bana bir tarif etsene bakayım” diye söylendi.

Adamın yüzündeki değişim gözümden kaçmamıştı. Elimden geldiği kadar Elissa’yı tarif etmeye çalıştım. Bekçi Hüsnü başını iki yana sallayarak, “Git arkadaşını yukarı çağır. Galiba onun kim olduğunu anladım şimdi” diye homurdandı. Ama bu arada bana uzattığı silahın namlusunu da indirmişti.

Elissa’ya duyduğum öfke ile yerimden fırladım, girdiğimiz yerden dışarı fırlayarak sokağa çıktım. Ama etrafta ne Elissa vardı ne de arabam...

4

Bekçi Hüsnü gülümsemeye başlamıştı. “Sen yoksa Yasemin Hanım’ın mı arkadaşısın?” diye sordu. Adamın birden tavrı değişmişti.

Sokağın ortasında aptal aptal adama baktım.

“Yasemin de kim?” diye homurdandım kızgınlıkla.

Adamın tebessümü daha da artmıştı. “Bu tam onun marifeti, başka kimin olacak! Hangi camdan içeriye girileceğini biliyor, anahtarı nerede sakladığımı da biliyor tabii. Bu kızın huyudur, oldum olası. Ne kadar büyüse değişmeyecek zahir.”

“Dur biraz” diye söylendim. “Ben Yasemin diye birini tanımıyorum. Benim tanıdığım kişinin adı Gül. Bir yanlışlık olmasın.”

Bekçi başını iki yana salladı. “Arabana mı binip gitmiş?” diye sordu. Sonra cevabımı beklemeden kendi konuştu. “Yapar. O her şeyi yapar. Ele avucu sığmaz bir haşarıdır o. Elimde büyüdü. Bilmez miyim hiç. Endişelenme, sana da oyun oynamış belli ki. Ama kötü niyeti yoktur. Arabanı ilk uygun zamanda sana teslim eder.”

Tabii, yine hiçbir şey anlamıyordum. Bön bön bekçiye bakarken sordum.

“Kim bu Yasemin Hanım?”

“Kim olacak, Rıfat Bey’in halasının kızı.”

“Yaa!” diyebildim ancak. “Nerede bulabilirim kendisini şimdi?” Bu defa adam biraz acıyarak bakmıştı yüzüme. “Ya sen onun nesi oluyorsun? Arkadaşı mı?”

Doğrusu buna verilecek gerçek bir cevabım yoktu.

“Eh, öyle sayılır” diyebildim.

Ama hafife aldığım yaşlı adam, anlamlı bir şekilde yüzüme bakmaya devam ediyordu.

“Yoksa ona âşık mısın?” diye sordu.

Büyük bir içtenlikle mırıldandım. “Korkarım öyle.”

Adam bir kahkaha daha atmıştı. “Öyleyse bunlara alış. O tam bir deli fişektir. Aklına esen her şeyi yapar. Ama bu kez Rıfat Bey’i de kızdıracak.”

“Neden?” diye mırıldandım.

“Rıfat Bey tabloları aldığına kızacaktır.”

“Kimin o tablolar?”

Adam sakin sakin omuz silkti.

“Bilmiyorum, ikisinin de olabilir. Burası onların evi. Ama... niye sabaha karşı gizlice eve girmeye kalkıştınız onu anlamadım, sanki hırsız gibi. Az kaldı elimden bir kaza çıkabilirdi.”

“Sen onu Yasemin’e sor.” diye homurdandım.

Hâlâ olanlara bir anlam veremiyordum. Bu sefer onu gerçek ismi ve kişiliğiyle yakalamıştım, ama anlamadığım nelerin döndüğüydü. Her inandığım olayın altından bambaşka şeyler çıkıyordu, şimdi de Rıfat ile Elissa’nın kardeş çocukları olduğunu öğrenmiştim. Üstelik bekçi Hüsnü’nün onları birbirine düşman iki insan gibi görmediği o kadar açık saçık belli oluyordu ki. O zaman Rıfat’ın yazıhanesinde oynanan o oyunun anlamı neydi? Herhâlde bütün bunların akla uygun bir açıklaması olmalıydı. Sinirden kafam çatlayacak gibi zonkluyordu. Yaşlı bekçiyi süzdüm bir daha. Aslında bu adam bilgi sızdırmak için ideal bir tipti. Onu konuşturmaya zorlamalıydım.

Zoraki gülümsemeye çalıştım. “Senin küçükhamm bu defa bana kötü oyun oynadı ama” dedim. “Arabamı da alıp kaçtı."

“Öyledir o... Onu seviyorsan bunlara katlanacaksın, delikanlı.”

Bu bilgiç eda dikkatimi çekmişti. “Her zaman böyle şakalar yapar mı?” dedim.

“Hem de nasıl!”

“Rıfat’a da yapar mı?”

Bekçi dikkatle yüzüme baktı. “Rıfat Bey’i tanır mısın? Görmüşlüğün var mı?”

“Liseden arkadaşımdır” dedim.

Bekçi birden yaklaşıp koluma girdi. “Hadi gel, eve dönelim. Sabah olmak üzere, artık bu saatten sonra uyuyamam. Güzel bir çay demleyeyim. Seni gözüm tuttu, iyi bir adama benziyorsun, bir çayımı iç, ondan sonra gidersin.”

Hiç itiraza kalkışmadım. Bundan daha iyi bir fırsat yakalayamazdım, bu adamın ağzından işime yarayacak bir yığın bilgi toplayabilirdim. Onunla birlikte eski ahşap eve döndüm.

***

Çay cidden çok iyi gelmişti.

Sıcak sıcak yudumlarken mırıldandım. “Sağ ol. Çay iyi geldi. Gecenin ayazında üşümüşüm.”

“Afiyet olsun. Sen ne iş yaparsın, beyim?” diye sordu bekçi.

“Ressamım.”

“Yasemin Hanım’ın atölyesinde mi çalışıyorsun?”

Az kalsın elimdeki bardağı düşürecektim. Haşlanmam işten bile değildi. “Yasemin Hanım’ın atölyesi mi var?” diye kekeledim.

Yadırgayarak yüzüme baktı.

“Haberin yok mu? O halde sen atölyede çalışan ressamlardan değilsin.”

“Hayır” diye kekeledim. “Nerede bu atölye?”

“Cihangir’de. Kocaman bir yerdir. Yoksa haberin yok mu?”

“Neden haberin yok mu?”

“Küçük Hanım çok iyi bir ressamdı, ama nedense birden resim yapmayı bıraktı.”

“Neden?”

“Onu bilmem. Ben resimden anlamam. Galiba işi ticarete döktü. Başkalarına yaptırıp satıyor şimdi. Öylesi daha kârlıymış.”

“Yaa...” diye fısıldadım. Durum şimdi beynimde biraz daha aydınlanır gibi olmuştu. Sonra merakımı gidermek için sordum. “Bizim Rıfat’ta bu işe ortak mı?”

“Tabii. Yasemin Hanım atölyeyi Rıfat Bey’in parasıyla kurdu.” “Öyleyse ona borçludur.”

“Yok canım! Hiç onların arasında borç olur mu?”

“Ya kuruluş masrafları için Rıfat’ın verdiği para, o ne olacak?” “İlahi beyim, Rıfat Bey de o atölyenin ortağı. Zaten onlar akraba. Onların arasında para hiç sorun olmaz.”

Yeniden sinirlenmeye başlamıştım. Kendimi güç tutarak sordum. “Yasemin Hanım nerede oturuyor?”

Bekçi garipseyerek yüzüme baktı. “Onu sevdiğini söylemiştin. Nerede oturduğunu bilmiyor musun?”

“Şey...” dedim. “Galiba sormayı unutmuşum.”

“Boğaz’da oturur. Yeniköy’de ufak bir dairesi vardır. Deniz manzaralı.”

“Hiç evlendi mi?”

“Tövbe, tövbe. Sen nasıl âşıksın beyim? Bunları bilmiyor musun?” Adam haklıydı; saçma sapan sorular yöneltiyordum. “Pek bunları konuşacak zamanımız olmadı da” diyebildim ancak.

“Hayır, hiç evlenmedi.”

“Peki, Kemal” diye birini tanıyor musun?”

Bekçi Hüsnü birkaç dakika düşündü sonra başını salladı. “Tanımıyorum.”

“Anlaşıldı” diye homurdandım. “Senin küçükhamm yine bana bir oyun oynadı. Ama bu sefer fitil fitil burnundan getireceğim onun.” Boşalan

bardağımı çayla doldururken bilgiç bir edayla söyleniyordu yaşlı bekçi. “Senin yerinde olsam, hiç uğraşmazdım onunla. Yasemin kafasına koyduğu şeyi mutlaka yapar. Onunla baş edilmez, insana kök söktürür.”

“Öyle mi?” diye hırladım. “Göreceğiz bakalım, bu sefer el mi yaman bey mi yaman.”

Hiç oralı olmadı. Kıs kıs gülmeye devam etti.

***

Çaresiz eve döndüm. Yapacağım bir şey yoktu. Öfkeden kuduruyordum. Ama artık kesin kararımı vermiştim; cehennemin dibine kadar yolu vardı Elissa’nın. Benim gibi durgun, sakin ve gürültüsüz patırtısız hayat sürmeye alışkın biri için bu tempo dayanılacak şey değildi. Onun kaprislerine, çılgınca oyunlarına tahammül edemezdim artık. Yapılacak tek şey, ondan kurtulmaktı, normal hayatımı özlemiştim. Nasıl olsa yine karşıma çıkacaktı; bu sefer ondan hıncımı alacak, kıçına bir tekme atıp kovalayacaktım. Hırsımı ancak böyle alabilirdim.

Bana yaptıkları tam bir rezillikti.

Hatta onun aklından bile şüphe etmeye başlamıştım. Normal bir insan kesinlikle böyle çılgınlıklar yapmazdı. Ayrıca amacını anlamakta da zorlanıyordum. Onu sevmiş, sıradan bir insanın isteyeceği şeyi talep etmiştim.

Benimle evlenmek istemiyorsa açıkça bunu yüzüme karşı söyleyebilirdi. Bu kadar alengirli numaraya ne gerek vardı? Neyin peşindeydi bu kız? Benimle alay mı ediyordu? Ayrıca gururumun zedelendiğini de hissediyordum. Öfkem gittikçe kabarıyordu, hatta bir ara onu hayatımdan silkeleyip atmamın, kovarak yaşamımdan çıkarmanın dahi beni tatmin etmeyeceğini, en azından ondan daha değişik bir intikam almanın gereğine inanmaya başladım. Ben de onun gururunu ezmeli, oyunlarına alet olan aptal ve saf bir adam olmadığımı ispat etmeliydim.

En iyisi onu kendi silahlarıyla vurmaktı.

Bu fikir birden hoşuma gitti. Hem eğlenecek hem de onu enayi yerine koyacaktım; beni ancak böyle bir formül rahatlatabilirdi. Yeni uygulamaya başlayacağım formülü aklımda tasarlarken birden kapının önünde duran arabamı fark ettim. Yoksa evde miydi?

Yanımda kalmaya karar verdikten sonra evin bir anahtarını da ona teslim etmiştim. Eve dönebileceğini tatmin etmediğim için içimden söylendim, ama akabinde de içimi bir sevinç, daha doğrusu intikamın tatlı zevki kapladı. Artık kozlar benim elime geçmişti; bakalım asıl yalanlar nasıl söylenirdi, şimdi o görecekti.

Kendi anahtarımla kapıyı açıp içeri girdim.

Daha kapıyı açarken salondan koşarak yaklaşan ayak seslerini duydum. Sapsarı bir yüz ifadesiyle yüzüme baktı.

“Çok şükür salimen döndün. Kaçabildin, değil mi?”

İçimden sırıttım, ama ona hiçbir şey belli etmedim. Telaşlı telaşlı söylendim. “Yahu orada silahlı bir bekçi vardı, tabancayla üstüme yürüdü” diye homurdandım.

“Ardından ateş filan etmedi, değil mi?”

“Görse mutlaka ederdi, ama saklanmayı başardım bahçede. Sana da çok bozuldum. Niye beni beklemeden basıp gittin? Beni o tehlikeyle baş başa bıraktın.”

Elissa sanki başka çaresi yokmuş gibi fısıldadı. “Sevgilim, sen erkeksin, koşarsın, sıçrarsın, kaçarsın. Ben senin tempona ayak uyduramazdım ki. Ayrıca sana kaç kere tembih ettim, altınca basamağa basma, dikkat et diye. Çıkan sesi bahçeden bile duydum. Bekçinin uyanacağını hemen anladım ve doğru arabaya koştum tablolarla. Senin de arkamdan geleceğini sandım. Bir süre arabanın içinde gelmeni bekledim, gelmeyince de bir yere saklandığını anladım ve oradan uzaklaştım.”

Hiç bozuntuya vermedim.

Bekçinin bana anlattıklarını bilse, Elissa kahrolurdu. Tam zamanıydı şimdi, oyun oynama kozları bana geçmişti.

“Ben artık bu işte yo kum” diye mırıldandım. “Çok korktum.”

“Ne demek yokum? Beni yarı yolda mı bırakacaksın?”

“Kusura bakma Elissa, ama artık seninle ciddi ciddi konuşmanın zamanı geldi? “

Gözlerinde hafif bir endişenin izlerini yakalamıştım. “Ne konuşacağız?” dedi.

Hiç de iyi bir oyuncu sayılmaz, rol yapmayı beceremezdim, fakat tüm gayretimi ortaya dökerek pişman olmuş bir edayla başımı salladım. “Çok üzgünüm, ama ben bu işten vazgeçtim” diye fısıldadım.

“Hangi işten?”

“Anla, lütfen. Evlilikten yani.”

Yüzü bir anda sapsarı oldu. “Ne dedin? Yani benimle evlenmek istemiyor musun?”

“Kusura bakma. Seninle evlenmem imkânsız.”

“Yaa... Öyle mi? Peki ne oldu da birden fikrini değiştirdin?”

Omuzlarımı silktim. “Baksana şu yaşadığımız hayata? Senin garip bir yaşam düzenin var, çok yalan söyledin, ağabeyine konuyu doğru dürüst açıklamadın, en yakın arkadaşım birden düşman kesildi, az önce ölümden döndüm, ne oluyor yahu, çekilir mi bu hayat? Dertsiz başımı bin bir belâya bulaştırdım. Üzgünüm, ama sen bana göre biri değilsin. Ben de böyle bir hayatın insanı değilim, sakin ve huzurlu yaşamayı severim. Seninle geçirdiğim her gün bana sorun oluyor.”

Hiçbir şey anlamamıştı.

Ama renkten renge giriyordu. Oynadığım oyunu mükemmelen yutmuştu.

“Hayret” diye fısıldadı. “Bu kadar çabuk mu kaçacaktın mücadeleden.”

Omuz silktim, ilgisiz görünerek, “Ben nasıl bir mücadele yaptığımı, kiminle uğraştığımı bile bilmiyorum. Dedim ya ben bu hayatın adamı değilim.”

“İnanamıyorum Orhan. Doğru mu söylüyorsun?”

“Hiç şaka yapar bir halim var mı?”

Dehşete kapılır gibi yüzüme baktı. Hâlâ ciddi olup olmadığımı anlayamamıştı. Şaka yaptığımı sanıyordu. Fakat yüzümdeki o kahredici ifadeyi görünce, “Orhan, ben seni çok seviyorum” diye fısıldayabildi sadece.

“Şimdi eşyalarını topla ve evine dön lütfen. Evin anahtarını da masanın üzerine bırak. Çok yorgunum, bütün gece uyumadım, artık yatmak istiyorum.”

Ağır ağır yatak odama doğru yürüdüm.

Koşup peşimden geldi koluma asılıp beni kendine çevirdi. “Yanlış anlamadım, değil mi? Yani bu ilişkinin bittiğini söylüyorsun bana, öyle mi?”

“Aynen öyle, Elissa.”

Başka tek kelime etmedi. Benimle beraber yatak odasına geldi ve gardırobuma yerleştirdiği eşyalarını toplayıp bavullarına tıkmaya başladı.

Hiç oralı olmuyordum.

Gayet soğuk ve ilgisizdim. Hiç beklemediği davranışım onu can evinden vurmuştu. Soyunup yatağa girdim ve sanki o odada yokmuş gibi sırtımı dönüp uyumaya çalıştım. Bir süre sonra kapıyı vurup gitmişti.

5

Gerçekten de uyumuştum. Kapının çalınmasıyla gözlerimi açtım. Genellikle gündüz uyumaya pek alışık olmadığımdan önce saati tam kestiremedim. Bileğimdeki saate bir göz attım, öğle vakti saat iki sularıydı. Kapıyı çalanın önce Elissa olduğunu düşündüm; hırsını alamamış, öfkesini kusmak için kapıya dayanmış olabilirdi. Bir an tereddüt ettim, kapıyı açayım mı, yoksa açmayayım mı diye. Ama gelen bir başkası da olabilirdi tabii.

Yataktan kalkıp pantolonumu ayağıma geçirerek söylene söylene kapıya gittim. Ziyaretçim hiç ummadığım biri çıktı. Eşikte ahlayıp poflayan arkadaşım avukat Rıfat duruyordu. Bir an ona nasıl bir tavır takınacağımı kestiremedim. Dik dik yüzüne baktım; elimde olmayan soğuk bir ses tonuyla sordum. “Ne istiyorsun? Ne sıfatla evime geliyorsun? Dün yaşadıklarımızdan sonra evime gelmeye utanmıyor musun?” Rıfat şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

“Sen gerçekten kafayı yemişsin dostum. Ama buna hiç şaşmamam lâzım, çünkü o çılgın kız çok rahat yapar bunu. Kendine gel Orhan, ulan karşındaki bunca yıllık arkadaşın, dün bütün yaşadıklarının bir oyun olduğunu anlamayacak kadar kafayı mı sıyırdın sen? Beni gerçek bir tefeci mi sandın yoksa? Öyle düşündünse, tuh yazıklar olsun sana. Hâlâ gerçeği görmüyor musun?”

Biraz toparlanır gibi oldum. Ama yine de soğuk bir şekilde mırıldandım. “Ne istiyorsun?”

“Sana yalvarmaya geldim. Allah aşkına beni şu kızdan kurtar! Bitir artık şu meseleyi; baksana bu çılgın oyunlarıyla bizim bile aramıza kara kedi soktu. Bana yaptığın şu davranışlara bak!”

“Hâlâ soruma cevap vermedin. Ne istiyorsun?”

“Ne isteyeceğim yahu? Evlen şu kızla da kurtulayım. Canıma ot tıktı vallahi.”

Yavaş yavaş yalımım iniyordu. “Asıl o bana kök söktürdü, neler yaptığını biliyor musun?”

“Biliyorum tabii, bilmez olur muyum hiç? Her şeyi biliyorum.” “Ne biliyorsun?” diye kükredim.

“Bildiğim en önemli şey, serginde seni ilk gördüğü andan beri sana delice âşık olduğu. Sonrada seni elde etmek için akıl ve hayale gelmeyecek oyunlara kalkıştığı.”

Kendimi tutamadım. “Deli mi bu? Ben de onu sevdiğimi ve evlenmek istediğimi söyledim. Madem beni seviyordu neden adam gibi “evet”

demedi. O zaman bütün bunlar yaşanmazdı.”

“Ah Orhan ah! Sen onu bilmezsin. Dünyanın en iyi, en tatlı kızıdır. Ama bir fikir kafasına saplandı mı, aksini kabul edinceye kadar Nuh der peygamber demez.”

“Ne demek, şimdi bu?”

“Korkarım hâlâ anlamamışsın?”

“Neyi anlamamışım?”

“O senden kuşkulu?”

“Ne kuşkusu?”

“Kendisini yeterince sevmediğini düşünüyor.”

“Sana öyle mi söyledi?”

“Evet.”

“Halt etmiş. Sevgimi nasıl kanıtlayabilirdim.”

“O kılı kırk yarar. Aslında halamın öz kızıdır. Ben ondan altı yaş büyüğüm. Ama halamın erken vefatından sonra hep bizim yanımızda büyüdü. Onu babam okuttu. Onun da akademiden mezun olduğunu biliyor musun?”

Sesimi çıkartmadım.

“İyi para kazandığını, büyük bir resim atölyesi sahip olduğunu da bilmiyorsun, değil mi? Sana söylememiştir mutlaka.”

Bu sabah bunları bekçi Hüsnü’den öğrendiğimi de söylemedim. “Ben her şeyi biliyorum. En başından beri bana anlattı. Sana ne oyunlar oynadığını da. İstersen ona modellik teklif ettiğinde evliyim demesinden başlayalım. Kocam diye sana tanıttığı Kıvanç adlı delikanlının kim olduğunu biliyor musun?”

“Bilmek istemiyorum” diye homurdandım.

“Yapma, Orhan. O deli kızın seni çok üzdüğünü biliyorum. Artık bu işe son verin, mutlu şekilde sona erdirin de ben de sevineyim. Düşünsene biriniz kuzenim, diğeriniz en sevdiğim arkadaşımsınız.” “Benim yapacağım bir şey yok artık. Ben ona her türlü anlayışı gösterdim, o ise çılgınlıklarıyla beni çok üzdü.”

Rıfat yanıma yaklaşıp omuzlarımı tuttu.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Unutma, o da sana deli gibi âşık. Ama onun huyu bu, en fazla nazı en çok sevdiğine uygular. Durma, hadi doğru sevgilinin evine git. Artık her şeyi öğrendiğini söyle. Bitir bu işi.”

“Yapmam” diye homurdandım. “Artık ondan kurtulmak istiyorum.” Rıfat gülümsedi. “Kurtulacağını akim kesiyor mu sahiden?” dedi. “Bir

daha yüzünü görmem, mesele kapanır gider.”

“Yanılıyorsun, dostum. Sen bıraksan da o senin peşini bırakmayacaktır. Ama bir kere onu hizaya getirirsen, uysallaşacak, son derece muti, sözünden hiç dışarı çıkmayacak, dünyalar tatlısı bir kadın olacaktır. Hadi inat etme de atla arabana git onun evine.”

Duraladım bir an.

“Şu an evinde olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum. “Senin de aşktan gözün kararmış, hiç akıllıca düşünmüyorsun. Nereden bileceğim, onun evinden geliyorum çünkü. Hüngür hüngür ağlayarak bana telefon etti. Orhan’ı kaybettim, artık bana dönmez, evinden kovdu diye yakınıp durdu.”

Hışımla Rıfat’a baktım.

“Bak, Rıfat, doğru söyle. Yoksa seni buraya o mu gönderdi?” “Vallahi o göndermedi, kendim geldim. Çünkü bu işin suyu çıktı artık, ikiniz de çocuklar gibi davrandınız. Bu kadar çılgınlığın olacağı buydu zaten. Ben sizler gibi değilim; aşkta da yapılan kaprislerin bir ölçüsü olur, siz dozu çoktan kaçırdınız.”

Rıfat da haklıydı.

Hislerimi bir yokladım; Elissa’dan intikam almaya kalkışmam filan palavraydı aslında, düpedüz kendimi aldatıyordum. Daha bu sabah evimden çıkıp gitmişti, ama şimdiden onu özlemeye başlamıştım bile. Önce biraz direniyim diye düşündüm, Rıfat daha bu işin bitmediğini, sevgilimin sessiz kalırsam, nasıl olsa yine bana geleceğini söylemişti. Ama bekleyemeyecektim, kendimi aldatmaya kalkışmanın yararı yoktu. Belki dönerdi bana yine, ama kim bilir kaç gün sonra, o kadar bekleyemezdim. En iyisi işi sıcağı sıcağına halletmekti.

“Evinin adresini bir yere yaz da bırak bana. Biraz düşünmeliyim” dedim.

Aslında gururuma yediremediğim için böyle konuşuyordum. Yoksa Rıfat gider gitmez doğru Elissa’ya koşacağımın farkındaydım.

Galiba Rıfat da aklımdan geçenleri anlamıştı, sırtımı okşayıp gitti.

***

Gidecektim tabii, hem de koşa koşa. Önce tıraş olup duşa girdim. Sakinleşmek için uzun süre suyun altında kaldım. Şayet Elissa’nın yeni bir oyununla karşılaşırsam, bu sefer cidden tahammül edemeyip çok daha tatsız olaylar olabilirdi, hatta elimden bir kaza bile çıkabilirdi. Rıfat’ın büyük bir içtenlikle sergilediği yakınmalara rağmen Elissa’ya hâlâ güvenemiyordum.

Kıyafetimi değiştirdim, rahat bir şeyler giyip arabama atladım. Rıfat'ın verdiği sevgilimin Yeniköy'deki adresini de yanıma almıştım. Aslına bakılacak olursa sinirlerim hâlâ tam olarak yatışmamıştı. Gergindim, lâkin için için seviniyor, bu haşarı kızın bana ne denli âşık olduğunu anladıkça da mutluluğum artıyordu.

Yol boyunca hep kendime metanet tavsiye ettim.

Her an karşıma yeni bir sürprizle çıkabilirdi sevgilim.

Kapının zilini çaldığımda uzun süre beklemek zorunda kaldım. Kapı açılmıyordu. Sinirlerim yeniden gerilmeye başlamıştı. Acaba ev de yok muydu? Yoksa çoktan giyinip kendini sokağa mı atmıştı? Yapar mı yapardı. Onun ipiyle kuyuya inilmezdi.

Neden sonra içerden akseden bir homurtu duydum. Evdeydi. Belki de o da uzun süre ağlamış, sonra benim gibi derin bir uykuya dalmış olabilirdi. Ne de olsa ikimizde yorgun ve bitap düşmüştük bu acayip aşk oyunlarından.

Kapı nihayet açıldı.

Karşısında birden beni görünce gözleri fal taşı gibi irileşti. İlk tepkisi olumsuzdu. Gözlerinde haşin ve kızgın bir ifade sezinliyordum.

"Neden geldin buraya?" diye sordu kızgınlıkla.

İyi niyetimi açıklamak, artık her şeyi bildiğimi ima etmek istercesine söylendim.

"O güzel ve ufak poponu kızartıncaya kadar tokatlamak için geldim. Sana ancak böyle bir ceza uygulanabilir. Seni rahatlamadıkça affetmeyeceğim."

Cümlelerimden niyetim ortaya çıkmıştı. Boynuma atılıp beni kucaklamasını öperek özür dilemesini beklemiştim. Ama hiç de öyle olmadı. Öfkesi sanki daha da artmıştı.

"Muhakkak seni buraya Rıfat Ağabey yolladı, değil mi? Tahmin etmiştim zaten. Sonunda boş boğazlık edeceğini tahmin etmiştim zaten.

"Hayır" diye kükredim. "Buraya bana yaptıklarını burnundan getirmeye geldim."

"Atma! Evimi nereden bileceksin, sana hiç söylemedim ki?"

"İnsan isterse her şeyi bulur."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan, insanları kandırmak senin işin. Ben yalan konuşmam."

Bir adım geri çekildi. Ben de o zaman onu inceleme fırsatı buldum. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Hafif bir uyku mahmurluğu da vardı üzerinde, ama kafası hâlâ çalışıyordu ve basit bir muhakeme ile

adresini Rıfat'tan aldığımı anlamıştı. Baştan aşağı onu süzdüm. Sırtında pazen çiçekli, sıradan bir pijama vardı, saçları dağınıktı. Ama o haliyle bile çok güzeldi, içimin eridiğini hissediyordum.

Diklendi. "Git, seni görmek istemiyorum artık. Bu ilişki bitti. Bu kadar anlayışsız ve beni evinden kovan biriyle beraber olamam. Şeytan görsün yüzünü."

"Tamam, giderim. Ama önce yarım kalan işimi bitirmek zorundayım" dedim.

"Ne işi?"

"Söyledim ya, o güzel poponu iyice kızartıncaya kadar döveceğim seni.

İrkildi, yüzüme baktı, ciddi konuşup konuşmadığımı anlamaya çalıştı.

"Çıldırmışsın sen" diye homurdandı sonra.

"Doğru, beni iyice çıldırttın. Amacın bu ise muradına erdin sayılır."

İçeriye girip kapıyı kapatınca bir an gerçekten korktu. Ne yapacağını şaşırıp geri geri birkaç adım attı.

"Dur, kaçma" diye söylendim.

Üstüne doğru yürüdüğümü görünce paniğe kapılıp çok zevkli döşenmiş evinin salonuna doğru kaçmaya başladı. Kuşkusuz onu dövmek, incitmek gibi bir isteğim yoktu, olsa bunu çok önce dener, yapardım. Fakat çocuksu inanmışlığıyla korkarak kaçışı ve koşturmaca sırasında terliklerinden birinin ayağından fırlaması, âdeta hayalimi zorladı. O güzel ve bakımlı ayaklarından biri ortaya çıkmış ve tahrik olmama neden olmuştu.

Peşinden koşmaya başladım. Salonun içinde birden birbirini yakalamaya çalışan iki sevgiliye dönüşmüştük. Kaçarken pervasızca iskemlelerden birini devirip önüme engel çıkarmaya çalışıyordu. Herhâlde çıkan gürültüleri ve Elissa'nın yarı neşeli yarı korkulu attığı çığlıklar alt kat komşusu tarafından mükemmelen duyuluyordu.

Şimdi tek amacım onu yakalamak, dizlerime yatırmak ve pijamasının pantolonunu sıyırarak o harika poposuna şaplaklar indirmekti. Fazla sert olmayan fakat derisini kızartacak kadar izler bırakacak tokatlar atmak istiyordum. Artık bu kovalamaca ona ders vermek için değil, içimde gittikçe tesirini arttıran cinsel heyecanımı bastırmaya yönelikti. Ondan sonra neler olacağını bilemiyordum.

Sonunda onu yakaladım.

Fazla karşı koymadı. Zaten yüzümde hasıl olan ifadeden maksadımın ne olduğunu rahatlıkla anlayacak kadar zekiydi. İstesem de canını

acıtamazdım. Teslim oldu ve dizlerimin üzerine kuzu gibi yattı. Hiç sesini çıkarmıyor, olacaklara tevekkülle rıza gösteriyordu.

Pijamanın altını sıyırdım. Ufacık g-stiring külotu ortaya çıktı. Elim şaplağa indirmek için havaya kalktı. Önüme serilen manzara dayanılmayacak kadar nefisti. Dar, ufak, enfes kaba etleri vardı. İçimden taşan asıl duygularım vurmaktan ziyade bu nefis popoyu okşamak, sıkmak, hatta öpmekti. Az kaldı havaya kalkan elim aşağıya inmeyecekti.

Oysa Elissa tam bir teslimiyet içinde, “Vur sevgilim, vur. Bunu hak ettiğimi biliyorum. Ama fazla canımı acıtma” diye söylendi.

Sadece bir şaplak indirdim o nefis popoya.

Daha fazlasına kıyamazdım. O da fazla sert bir tokat değildi.

“Hah!” diye inledi. “Bu fena değil. İstiyorsan bir tane daha vurabilirsin. Hakkın...”

Fazlasını vuramadım. Ellerim yavaş yavaş poposunun üzerinde okşar gibi dolaşmaya başlamıştı. O an bunun sevgilim için bir ceza değil, uyarıcı bir okşayış olduğunu anlamıştım. Hayatından memnun, hiç kımıldamadan yatıyordu dizlerimin üzerinde.

Yattığı yerde başını kaldırmadan fısıldadı.

“Popom çok güzel, değil mi? İçin gidiyor mu? Hemen bana sahip olmak ister misin?”

Bu kız gerçekten insanı çıldırtabilirdi. Onu şiddetle arzuluyordum. Zaman zaman gayet ölçülü, dengeli, kültürlü, âdaplı olurken, an geliyor, basit, görgüsüz, şirret bir mahalle kızı gibi davranmayı da aynı başarıyla sergiliyordu.

“Hayır” diye homurdandım yarım ağız. “Boşuna aklından öyle şeyler geçirme. Bugün cezalısın. Ayrıca sana dokunmak bile istemiyorum.”

Birden top gibi kucağımdan fırlayıp ayağa kalktı. Pijamasının altı çıplak ayak bileklerine kadar düşmüştü. Zarif bir hareketle bileklerine inen pijamasının altını ayaklarıyla silkip attı. Tam karşımda durup içimi gıdıkladığının farkındaydı tabii. Külotunun avuç içi kadar ufak pembe kısmı ancak en mahrem yerini örtebiliyordu. Sol elinin işaret parmağını gözünün altına götürüp derisini aşağıya doğru çekerek, “Pişik!” diye mırıldandı. “Boşuna numara yapma, bana sahip olmak için can atıyorsun, yemezler. Böyle numaraları yutmam.”

Kaşlarımı çattım. “Edebini takın ve benimle ciddi ciddi konuş. Yoksa tepemi attıracaksın ve hayatımda ilk defa bir kadına gerçekten el kaldırıp döveceğim.”

Hiç oralı olmadı.

“Zaten dövdün beni... Kıçıma attığın iki tokadı unutuyor musun?” dedi.

“Bak seni uyardım. Benimle ciddi olacaksın ve bütün yaptığın o saçmalıkların hesabını verip birer birer hepsini açıklayacaksın. Aksi halde olacaklardan sen mesulsün.”

O şımarık hallerine devam edeceğini sanmıştım; ama Elissa’nın hiç sağı solu belli olur muydu? Yine beklemediğim bir şekilde atılıp ince kollarını boynuma dolayıverdi ve en masum haliyle oturduğum koltuğun önüne diz çöktü.

“Tamam, sevgilim. İstediğin her şeyi sana anlatacağım. Bu defa yalan ve oyun faslı kesinlikle bitti. Bundan böyle, hayatımın sonuna kadar ağzımdan seni kızdıracak tek kelime işitmeyeceksin. Yalnız tek bir şey öğrenmek istiyorum.”

“Sor bakalım. Neymiş o öğrenmek istediğin?”

“Sana gerçeği kim anlattı? Rıfat Ağabey mi?”

“Hayır” dedim.

“Kim o halde? Başka kimden öğrenebilirsin?”

“Bunu artık sen düşün.”

Dalgın bir şekilde birkaç saniye düşündü.

“Kıvanç’a mı rastladın yoksa? O da bu oyundan vazgeçmem için bana söylenip duruyordu.”

“Yoo... Onu hiç görmüyorum bu aralar.”

Suratı asıldı birden. “O zaman numara yapıyorsun bana. Kemal de söylemeyeceğine göre geriye bir tek kuzenim Rıfat kalıyor. Ne de olsa senin eski arkadaşın ve yaptıklarıma çok bozuluyordu.”

“O da değil” dedim.

“Kim öyleyse?”

“Hiç tahmin etmeyeceğin biri, bekçi Hüsnü’den öğrendim tüm gerçeği.”

“Ne? Bizim emektar Hüsnü’den mi?”

Sırıttım. “Ondan tabii, ne sanıyorsun. Çok anlayışlı bir ihtiyarmış

Hâlâ inanmazmış gibi yüzüme bakıyordu. “Fakat...” diye kekeledi. “O senin hakkında hiçbir şey bilmez ki.”

“Doğru, beni tanımıyordu. Ama senin ne deli fişek olduğunu çok iyi biliyordu. Yaşlı maşlı, ama kafası iyi çalışan bir ihtiyar; beni yakalayınca hırsız olmadığımı hemen anladı. Sen gerçekten bizim küçük hanımın

arkadaşı olmalısın dedi. Sonra oturup karşılıklı çay içtik, o zaman senin hakkında epey bilgi verdi bana.”

Elissa elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi suratını astı. “Bak şu işe” diye homurdandı. “Hiç ummadığım biri bütün planlarımı berbat etti.”

“Yeter artık. Daha fazla oyun istemiyorum. Bitsin bu numaralar. Beni çok üzdün.”

Uzanıp dudağıma hafif bir öpücük kondurdu.

“Beni gerçekten çok seviyor musun, Orhan?” diye sordu.

Onu kollarımın arasına alıp göğsüme doğru çektim ve uzun uzun dudaklarından öpmeye başladım...

6

Akşam oluyordu, ama biz hâlâ yatağın içinden çıkmamıştık. Saatler süren bir sevişmeden sonra ikimiz de yorgun düşmüştük. Elissa başını göğsüme dayamış mutlu ve huzur dolu bir uykuya hazırlanıyordu. Daha doğrusu ben öyle sanmıştım.

Birden sesini duydum. “Hâlâ anlatmamı istemiyor musun?” diye sordu.

“Neyi?”

“Sana anlattıklarımın aslı astarını.”

“Hayır, ne duymak ne de bilmek istiyorum. Ben o konuları kapattım, sen de bir daha dönmeyeceksin. Artık o yalanların yeni hayatımızın kah tatlı kah üzücü anıları olarak kalacaktır. Anladın mı beni?”

Başını göğsümden kaldırıp tatlı tatlı yüzüme baktı.

“Ama hepsi yalan değildi ki” dedi. “İçlerinde gerçek olanları da vardı.”

Kaşlarımı çatarak o nefis kara gözlerinin derinliklerini okumak istedim. Artık çok iyi bildiğim sinsi tebessümü, yanaklarındaki derin gamzeleri yeniden ortaya çıkmıştı. Hissetmiştim, galiba yeni bir oyuna kalkışacaktı. İnanamıyordum; bu kız beni üzmeden duramayacak mıydı? Verdiği sözleri bu kadar çabuk mu unutacaktı? Sevişip yorgun düştükten sonraki sessiz dinlenme anımızda mutlaka akima yeni bir yalan gelmişti. Oyunsuz duramıyordu.

Oralı olmamaya çalıştım.

“Olabilir, ama duymak istemiyorum” dedim.

Sesini çıkarmadı, bana daha sıkı sarıldı. Bir iki dakika öylece yatmaya devam ettik. Fakat ilgisiz davranarak oyununu bozmama katlanamayacaktı. Mutlaka merak edip heyecana kapılmam için yeni şeytanca bir şeyler düşünüyor olmalıydı.

Nitekim az sonra fısıldadı.

“Teşekkür ederim, sevgilim. Ben de seni üzmek, sinirlendirmek istemiyorum. Niyetim aramızda gizli saklı hiçbir şeyin kalmamasıydı. Sonradan öğrenirsen, üzülmenden endişe etmiştim de ondan söyleyeyim diye düşünmüştüm.”

“Boş ver. Beni ne kadar sevdiğini biliyorum artık. Geçmişinle ilgili hiçbir şey üzülmeme neden olmayacaktır.”

Rahatlamamıştı kuşkusuz. Oyununa devam etmek istediğini sezinliyordum. Ama durumun asıl tatsız yanı benim beynimi kurcalamaya başlayan şüphe oldu. Belki Elissa haklıydı, yaşadıklarımızdan sonra dürüst davranıp her şeyi bilmemi istiyordu.

Olamaz mıydı, yani bunca söylediği yalanların arasında bir de beni kızdıracak gerçek bulunamaz mıydı?

Az kaldı, neymiş o beni üzecek şey diye, soracaktım. Son anda kendimi tuttum. Yeniden aynı oyuna gelmek istemiyordum. Şeytan kız, öyle de tatlıydı ki, sonunda merakıma yenik düşüp soracağımdan da emindi. Bu defa masum, her şeyi anlatmaya hazır, bir daha aramıza kara kedi girmesini istemeyen samimi ve dürüst davranan kızı oynamaya başlamıştı. Yeni bir tuzakla karşı karşıya olduğumdan adım kadar emindim, ama bunu bir de içimde doğan boğucu merak hissimi engelleyecek irademe anlatabilseydim...

Uykuya dalmış pozları yapmaya kalkıştım. Gözlerimi kapadım, soluklarımı düzenledim ve beklemeye başladım. Bakalım şimdi ne yapacak... Sanırım biraz şaşırmıştı. Hatta bir ara göğsüme dayadığı başını kaldırıp kısa bir süre bana baktı. Gözlerim kapalı olduğundan göremiyor, ama beni incelediğini hissediyordum.

Fısıldayan sesini işittim. "Uyuyor taklidi yapmaya kalkışma. Uyanık olduğunu biliyorum. Kızma bana. Ben de aramızda hiçbir sır kalmasını istemiyorum. Bugün artık her şey aydınlığa kavuşmalı."

Daha fazla numara yapmamın anlamı yoktu. Zaten içimdeki kuşkuyu yenemiyordum. Hem galiba bu sefer söyleyeceği gerçekti. Biraz aklı başında olan bir kadın bu kadar tartışmadan sonra yeniden yalan söylemeye kalkışmazdı. Gözlerimi açtım.

"Tamam" diye fısıldadım. "Söyle bakalım. Bu son sırrın neymiş? Ama bilmiş ol, yine bana yalan söyleyeceksen burnundan fitil fitil getiririm, çünkü yalanlarına tahammül edecek gücüm kalmadı." Birden yatağın içinde doğruldu. Bakışlarını bana çevirdi. Önemli bir itirafta bulunacakmış gibi kısa bir an düşündü. Yüzünde kararsız bir ifade oluştu. Hemen konuşamadı.

"Hadi konuş, anlat bakalım" diye üsteledim.

Sonra birden yeniden üstüme atılıp bana sarıldı. "Korkuyorum" diye kulağıma fısıldadı.

"Neden korkuyorsun? Kızmamdan mı?"

"Evet."

"Yalansa hiç söylemeye kalkışma, çünkü bu sefer tepkim cidden şiddetli olacak."

"Hayır. Bu seferki yalan değil."

"Öyleyse neden korkuyorsun? Bir sorun varsa birlikte çözeriz." "Bundan biraz şüpheliyim."

“Ne demeye çalışıyorsun? Açıklasana şunu. İki gönül birlikte olunca çözülmeyecek sorun mu kalır? Nedir sıkıntın?”

“Ama söz ver, kızmayacaksın.”

“Elissa uzattın artık. Hadi, ne diyeceksen de. Sıkılmaya başladım.” Birden kollarını benden çözüp yan döndü, sırtını bana çevirdi. “Söylemeyeceğim. Bak daha şimdiden homurdanmaya başladın.” “Hay Allah’ım” diye söylendim. “Homurdandığım filan yok. Sadece anlatmanı bekliyorum.”

“Ama asık bir suratla ve daha şimdiden yine bir şey uyduracağımı sanıyorsun.”

Eh bu biraz doğruydu. Kesin emin değildim, ama Elissa’nın son bir numaraya kalkışması da mümkündü doğrusu. Can çıkar huy çıkmaz derlerdi, Elissam bu huyundan hemen vazgeçer miydi sanki? Arkasından sarıldım, müşfik, sevecen bir edayla okşamaya başladım. Dudaklarımı saçlarını yapıştırmış usul usul öpüyordum.

“Bak, ne kızgınım ne de homurdanıyorum. Görmüyor musun, biricik sevgilimi muhabbetle okşuyorum” dedim.

“Ama zoraki yapıyorsun, içinden geçenleri biliyorum.”

“Ne geçiyormuş içimden?”

“Yine bir şey uyduracağımı, yeni bir oyun tasarladığımı düşünüyorsun.”

Tüm gayretime rağmen sabrım taşıyordu. “Eh, biraz öyle” dedim. “Gördün mü bak! Ben de söylemeyeceğim işte.”

Tam şımarık bir çocuk gibiydi. Benim ağırbaşlı ve vakur halime hiç uygun düşmüyordu, ama bilmiyorum, belki bu yüzden onu böylesine seviyordum. Aramızda hiç eksik olmayan bu tartışmaların yaşantımıza farklı bir renk kattığını yavaş yavaş anlıyordum. Bu kez ona ben değişik bir oyun oynamaya karar verdim. Elissa’yı okşamayı bırakıp sırtüstü yatağa uzandım. Sesime dramatik bir hava vererek mırıldandım.

“Yanılıyorsun, Elissa” dedim. “Herkesin hayatında açıklayamayacağı veya açıklamakta çok zorlanacağı sırlar vardır, tıpkı benimki gibi.”

Sonra durup bekledim.

Meraka düşmesini istemiştim.

Yanılmamıştım. Birden yüzünü çevirip bana döndü. “Seninki gibi mi?”

“Evet, maalesef benim ki gibi.”

“Senin ne sırrın varmış bakayım?”

“Bunu şu an açıklamak istemiyordum, ama galiba zamanı geldi. Daha sonra öğrenirsen belki sen de beni suçlayabilirsin.”

“Söyle bakalım, neymiş bu önemli sırrın?”

Tereddüt eder gibi davrandım. “Umarım öğrendiğin zaman bu konu aramızda ciddi bir ihtilaf yaratmaz ve evliliğimizi engellemez.”

Elissa ciddi ciddi meraka düşmüştü. O nefis siyah gözlerinde esaslı endişe bulutları belirmişti, ama daha fazla kurcalamaya çekiniyordu sanki. O sırada ben de hızla ona nasıl bir yalan söyleyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Bundan hoşlanmıyordum, ama yapılacak en iyi şey onu kendi silahıyla vurmaktı. Bana başka çare bırakmamıştı.

Derin bir nefes aldım. Sonra usta bir aktör edasıyla mırıldandım.

“Benim başımdan kısa süreli bir evlilik geçti” dedim.

İlahi sevgilim, hemen yutmuştu bu yalanımı.

“Ne zaman?” diye sordu hemen.

“Yıllar önce. Akademiyi hemen bitirdiğim yıllarda. Karımla aynı sınıftaydık. Ama dediğim gibi kısa sürdü. Ancak iki sene.”

Elissa bir süre düşündü.

“Pek önemli değilmiş. Herkesin başına gelebilir” dedi sonra.

“Ama asıl sorun o değil. Benim bir çocuğum var.”

“Ne?”

Elissa sanki dona kalmıştı. Şaşkın gözlerle beni süzüyordu. Ben tek bir yalan söylemiştim, ama o da cuk oturmuştu. Bir anda sevgilimin sapsarı kesildiğini gördüm. Dehşete kapılmış gibi gözlerimin içine bakıyordu.

“Doğru mu söylüyorsun?” diye kekeledi.

“Üzgünüm, ama evet.”

“Niye bu konuyu bana daha önce açmadın?”

“Bilemiyorum. Belki biraz korktum. Çocuklu bir adamla evlenmek istemezsin diye endişelendim. Sebep bu.”

Benden böyle bir oyunu hiç beklemeyen Elissa oldukça şaşırmış ve söylediğimin doğru olduğuna kesinlikle inanmıştı. Sarsıldığını görüyor ve için için yaptığıma pişman oluyordum. Hani neredeyse, gülüp, şaka yaptım, ben de sana oyun oynadım diyecektim. Ama son anda durdum. O da bana az çektirmemişti ve hâlâ benimle oynamaya devam edecekti.

Sessiz kalışını görünce, “Yoksa şimdi benimle evlenmekten cayacak mısın?” diye sordum.

Biraz kendini toparlamaya çalıştı.

“Yok canım” diye mırıldandı sonra. “Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Çocuğun kız mı oğlan mı?” dedi.

Hiç istifimi bozmadan, “Oğlan” dedim.

“Şimdi kaç yaşında?”

“On yaşında.”

“Onu sık sık görüyor musun?”

“Pek fazla değil.”

“Neden?”

“Annesi ile karşılaşmak istemiyorum da ondan.”

“Velayeti hep annesinde miydi?”

Öyle der gibi başımı sallamıştım. Yalanlarıma inanmıştı. Bir süre daha sessizce önüne baktı, neden sonra meraklı bir ses tonuyla sordu. “Nasıl biriydi?”

Aslında bu soruyla hayali karımı öğrenmek istediğini anlamıştım, ama hiç bozuntuya vermeden sordum. “Oğlum mu?”

“Hayır, karın” dedi.

Artık ocağıma düşmüştü, içinin burkulduğunu ve her şeye rağmen biraz kıskandığını hissetmiştim. Ben de düşünür gibi yaptım. “Bu konuyu açmayalım, hepsi mazide kaldı”

“Bilmek istiyorum. Karın güzel miydi?”

“Dedim ya, kapatalım bu konuyu. Hiç konuşmayalım.”

Birden hiddetlenmişti. Gözlerindeki ifade aniden değişti.

“Hayır, konuşmak zorundasın. Her şeyi bilmek benim de hakkım.”

Sinsice başımı salladım. “Evet güzeldi. Hem de çok güzel. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı diyebilirim.”

Galiba oyunun dozunu biraz fazla kaçırmıştım. O güzel burnunun delikleri açılıp kapanmaya başlamıştı. “Demek o kadar güzeldi, ha? O halde neden boşandın.”

İşte o an beklenmeyen bir gaf yaptım; her şeyi berbat eden bir gaf. “Çok yalancıydı” dedim.

Yüzünün hatları bir anda değişti ve arkasından bir kahkaha attı. “Yalan söylüyorsun” dedi. “Ama beni bastırdın doğrusu. Vallahi sana inanmıştım, yalancı demeseydin inanmaya da devam edecektim. Sen hiç evlenmedin ve çocuğun filan da yok, değil mi?”

Eh bu kadarı yeterdi.

Sevgilimi daha fazla üzemezdim. Ben de gülmeye başladım.

“Anladım mı şimdi, sana şaka gibi gelen şeylerin ne kadar üzücü olabileceğini. Sanırım bu dersten sonra bir daha yalanlarla oyun oynamaya kalkışmazsın.”

Elissa önce anladım der gibi başını salladı, ama hemen sonra üstüme öyle bir saldırdı ki niye uğradığımı şaşırdım. Hıncını benden almak için canımı acıtırcasına tırnaklarını etime batırıyor önüne gelen her yerimi ısırmaya çalışıyordu. Yatağın içinde dakikalarca boğuşup durduk, ama bu tatlı ve tam birbiri için yanıp tutuşan iki genç sevgilinin özünde aşk ve şehvet yatan mücadelesiydi. Her zaman olduğu gibi de sonunda doyurucu bir sevişme ile bitti. İkimiz de yorgunluktan bitap düşüp serildiğimizde yüzlerimizde tam bir mutluğun haz ve huzurunu taşıyorduk.

***

Sonraki iki gün Elissa'nın evinden hiç çıkmadık. Nasıl olsa benim bekleyenim yoktu, evimdeki resim çalışmalarımda bekleyebilirdi. Elissa da atölyesine gitmemiş, durumu telefonlarla idare etmişti. Bu arada ben arkadaşım Rıfat'ı aramış, her şeyin yoluna girdiğini ve bir iki gün içinde evlenmek için gerekli müracaatları yapacağımızı söylemiştim.

Rıfat son derece mutlu olmuş, o akşam gelip bizi dışarıda yemeğe götüreceğini söylemişti. O ana kadar şey yolunda gidiyordu. Rıfat'ın bizi almak için geleceği saat yaklaşırken Elissa giyinmeye başladı. İki günden beri adeta balayı yaşadığımızdan ve hiç evden çıkmadığımızdan ben hâlâ sevgilimin evine gelirken giydiğim kıyafeti taşıyordum üstümde. Bir ara Elissa'ya henüz zaman varken evime dönüp giysilerimi değiştirmem gerektiğini söyledim.

Hâlâ yeterli zamanımız vardı, Elissa'nın itiraz edeceğini hiç düşünmemiştim, fakat sevgilim birden karşı çıktı, hiç gereği yok, sırtındakiler idare eder dedi. Önce bu karşı koyusuna bir anlam verememiş, fazla da itiraz etmemiştim. Çünkü çok mutluyduk ve hiç ayrılmak istemiyorduk. Elissa'da gardırobunu açmış, fazla dikkat çekmeyen, spor giysiler çıkarmıştı.

Her an onu seyirden keyif duyuyordum, özellikle giyinip soyunurken onu seyretmek bana aşırı zevk veriyordu. O akşam ilk defa odasında, sırtına giyecekleri seçerkenki durgunluğu dikkatimi çekmişti.

“Ne var?” diye sordum. “Seni biraz durgun görüyorum.”

“Yok bir şey” dedi. Ama sesinin tonu daha da dikkatimi çekmişti.

“Yoksa bu akşam Rıfat'la yemeğe çıkmak istemiyor musun? Aslına bakarsan, bu geceyi de seninle baş başa evde geçirmeyi tercih ederdim, ama şimdi Rıfat'a ayıp olacak” dedim.

“Sorun dışarıda yemek değil” diye fısıldadı.

“Nedir peki?”

Elissa yanıma yaklaşıp ince ve narin kollarını boynuma doladı.

“Hiç merak etmiyor musun?” diye sordu.

“Neyi?”

“Sana söylediğim bunca yalanın arasında kaçının doğru olduğunu.”

Onu kendime doğru çektim, ufak memelerini göğsüme yasladım.

“Hayır, hem de hiç merak etmiyorum” dedim.

Yadırgayarak gözlerimdeki hayran ifadeyi süzdü.

“Ben olsam merak ederdim doğrusu” diye fısıldadı.

“Sen çok değişik bir kadınsın sevgilim. Bütün bunları beni kendine bağlamak, aramızdaki ilişkiyi her dem canlı tutmak, aşkımızı zorluklar içinde de yaşatabilmek için yaptığını çok iyi biliyorum. Oyunculuk biraz da ruhunda var, bir tür çocukluğundan kalma muziplik. Artık seni çok iyi tanıyorum ve bu yanından da şikâyetçi değilim. Bundan sonra da serbestsin. İstediğin oyunu oynayabilirsin, bunun sadece aşkımıza yeni renkler ve lezzetler katacağına eminim” dedim.

Uzanıp dudaklarıma bir öpücük kondururken keyifle mırıldandı.

“Bundan emin misin? Sonra darılıp üzülmek, kavga çıkarmak yok ama tamam mı?”

“T amam, yok.

Beni bir kere daha öpüp kollarımın arasından sıyrıldı.

O zaman düşünmeye başladım.

Acaba Elissa’ya fazla mı ödün vermiştim. Yoksa deli fişek hayatımı yeniden zindana çevirmeye kalkışır mıydı? Adam sen de diye omuz silktim. Ne olursa olsun onunla yaşamak her şeye değerdi...

SON